

Kardelen

41

KAS

İstanbul Özel Saint Joseph
Fransız Lisesi Yayın Kulübü
Kültür Edebiyat Sanat Dergisi

Kardelen@skiz.tr

2018-2019 YIL 26 Sayı: 41 [Haziran 2019]

18 Mart Çanakkale Töreni

23 Nisan Töreni

Konferans Kanser Konferansı

Saint Joseph Günü

Down Cafeli Gençler ile etkinlikler

Engellileri sosyal hayata adaptasyon projesi

Editörden Merhaba...

Saint Joseph'e Veda

Bundan beş sene önce okula adımımı ilk attığımda bu denli büyülebileceğimi hayal bile etmemiştim. Bu yıllarda insanlarla tanıştım, insanları tanımayı öğrendim, iki elin parmaklarından fazla ideolojiye sahip oldum, kararlar verdim. Çok güzel dostluklar edindim ve bunların bir ömür süreceğine şüphem yok! Saint Joseph, hepimiz gibi benim üzerimde de küçümsenemeyecek büyük bir etki yarattı. Stresimle nasıl başa çıkabileceğimi, nasıl disiplinli olabileceğimi, kabataslak yargılarla hayatımı yönlendirmemem gerektiğini ve dünyayı hiçbir ön yargıya dayanarak yorumlayamayacağımı öğretti. Şimdi burada samimi olmayan bir yazı yazabiliyordum ama okulum bana öyle öğretmedi. Kimi zaman sustursa da çok konuştuğumda, haklı olduğumda nasıl sesimi çıkarabileceğimi de bana öğretti. Ve ister adı ergenlik sancıları olsun ister gerçek dünyaya atılan ilk adımlar, ben değiştim; ne mutlu ki bana, değişmeye de devam ediyorum.

Saint Joseph'te kalacak arkadaşlarım, kardeşlerim, Şu anda Fransızca kağıtlarına bakarak sinir krizi geçiriyor ya da "Bu okul nasıl bitecek?" diye düşünüyor olabilirsiniz. Ama merak etmeyin. Gerçekten de bitebiliyor. Hazırlıkta Madame Fadime'nin verdiği o devasa ödev tomarlarını, iPad ile karşılaşınca sinirlenişini, aradan yıllar geçmiş olsa da daha dün gibi hatırlıyorum. Ve inanın aklımdan silinmesine imkan da yok. Bir de hepimizin ortak derdi olan "r" harfinin telaffuzu konusunda söyleyebileceğim tek şey, gerçekten de çok zor olduğudur :)

Karakterinizin yavaşça oturmaya başladığı lise hayatınız; kimi zaman yalnız, kimi zaman mutlu, kimi zaman da aşık olduğunuz beş seneyi oluşturuyor. Bu yıllarda aynı zamanda kendinize yetmeyi öğrenirsiniz ve bu yeti arttığında da gelecekte ne yapmak istediğinizi anlayabilecek gücü kendinizde bulursunuz.

Şöyle düşünün; bir gemidesiniz, yola çıkmışken bir fırtına başlıyor ve gemiyi olabildiğince sürüklüyor. Fırtına bitene kadar - maalesef - savrulup gidersiniz. Lakin sular dinginleştğinde ve fırtına bittiğinde cebinizdeki pusulayla kolay bir şekilde gideceğiniz yeri belirleyip oraya yönelebilirsiniz. Fırtına varken yorulabilirsiniz, yıpranabilirsiniz. İstiyorsanız her gece ağlayabilirsiniz de. Ya da fırtınaya saldırmaya çalışıp geri de püskürtülebilirsiniz. Hatta seçenekler

bitmişse denize aşık olabilir, fırtınadan hoşlanabilir ve hiç bitmesin de isteyebilirsiniz. Ama inanın bana, her şey, en nihayetinde fırtınanın durmasıyla bir bereklığa ulaşmış olur.

Ben bundan 3-4 sene önce fırtınaya tutulmaya, alaycı bir gözle bakardım. Fark ettim ki eğer mükemmel bir denizci değilseniz, bununla baş etmeye imkan yok. Komik olan tarafıysa mükemmel bir denizci yok, taa ki fırtınayı atlatana kadar!

Lise hayatınız çabucak bitsin istiyor olabilirsiniz. Diğerlerinden farklı hissediyor olabilirsiniz. Lakin kimi kavramlar evrensel. Campala'da bir kabile lideri, Tokyo'da bir tüccar, Guadalajara'da bir mühendis üzüntüyü üzüntü dışında, mutluluğu mutluluk dışında yaşayabilecek bir güce sahip değildir. O yüzden acele etmenin hiç bir manası yok. Bırakın bu evrensel kavramlar sizinle yaşasın. Bu beş sene zaten geçip bitecek. Ve bittiğinde istesene de istemesene de özleyeceksiniz. Ben her zaman turuncu rengini sevdim. Okuldaki en yakın arkadaşım siyahı da sevdi. Bunlar pek tabii farklı renkler. Ama ortak noktaları nerede olursa olsunlar renk olmalarıdır. Size verilmiş bu fırsatı olabildiğince kültürlü bir birey olmak için kullanın. Sözelimi Fransızca derslerinde uyumayıverin. Bir gün Montaigne'in Denemeleri, Moliere'in tiyatroları, Hugo'nun kimi şiirleri, Zapata'nın başkaldırıları hayatınızda seçeceğiniz yönü etkileyecek. Çok değerli hocalarla tanışacaksınız. Kimi zaman dostunuz, kimi zaman da zorbanız olarak değerlendireceksiniz, onları.. Ama unutmayın ki bunların hepsi mezun olurken yanığınızdan damla olarak süzülecek.

Ve sonuçta, büyüyörsünüz, büyümelisiniz de. Olgunlaşmak bir zorunluluktan ziyade hayatın size kazandıracağı yegane sorumluluk. Ve unutmayın ki kömür vakti gelince kristal olmaya mahkumdur. Eğer tüm bunları karamsar bir bakış açısıyla yazdığımı düşünüyorsanız inanın bana, çok yanılıyorsunuz. Önünüzde upuzun yıllar, yaşanması maceralar var. Ve bunların tadını çıkarmanız için gerçekten tam vakti.

Bizler, biz mezunlar yürüdüğümüz karoları ömrümüz boyunca yanımızda, kalbimizin bir köşesinde taşıyacağız. Her şey için teşekkür ederim Saint Joseph ve sevgili hocalarım.

Simay KAYA

300 ans d'aventures lasalliennes - 300 Yıllık Lasalyen Macerası, Paul GEORGES --- 4/8
Gurur Kaynaklarım, Ender ÜSTÜNGEL ----->

s. 4/7

Atatürk'ü Andıkça

s. 8/11

Kültürel Etkinlik

s.12/25

İçindekiler

Eleştiri / İnceleme

s. 41/55

Şiirler

s. 56/61

Öyküler

s. 62/67

Deneme / Makale

s.26/40

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

Kardelen@sj.k12.tr

www.sj.k12.tr

2018-2019 Sayı: 41

[Haziran 2019]

MÜDÜR
Paul GEORGES

TÜRK MÜDÜR BAŞY.
Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Özcan AKÇAKAYA
Metin YETKİN

İNCELEME KURULU
Özcan AKÇAKAYA
Yıldırım BEYAZIT
Metin YETKİN

SEÇİCİ KURUL

Miran ADALI	Aslı Naz KANSIZ
Ada Nil BEYAZAY	Zeynep Duru KARACAOĞLU
Çağla BOYAR	Pelin ONBAŞI
Faik Berk BOZKURT	İrem OTURAKLI
Ece DEMİR	Zeynep ÖZCAN
Ekin ERBAŞ	Efe ÖZMEN
Buse ERGENE	Ali Rıza SASANİ
Elif ERGÜDER	Zeynep Ada SIRKECİOĞLU
Ata Erk HACIOĞLU	Elif YALKUT
Asmin Eylül IŞIKLI	

EDİTÖR
Simay KAYA

KAPAK FOTOĞRAFI
Özcan AKÇAKAYA

Katkı Sağlayanlar
Duru KARADENİZ, Nil SEMERCİ

GRAFİK TASARIM
Görsel Sanatlar Öğretmeni
Ali YILMAZ

BASKI
Şentürk Matbaacılık
Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30
e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Kardelen'de yer alan özgün yazılar ve görseller izinsiz kullanılamaz.
* İSİMLER SOYADINA GÖRE ALFABETİK SIRALANMIŞTIR..

Kültür-Sanat-Spor

s.68/76

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

s.77/79

300 ans d'aventures lasalliennes

300 Yıllık Lasalyen Macerası

« *En ces temps-là, on n'a vu que menaces dans les entrailles de triste augure, et du sang couler dans les puits, seuls les cris des loups hurlant déchiraient la nuit des grandes villes, jamais nulle part la foudre n'avait autant frappé dans un ciel aussi calme, et jamais on ne vit autant de fois de sinistres comètes briller.* »

(Virgile - Les Georgiques écrit en - 36 av. JC)

« *O günlerde üzüntülü kehanetin derinliklerinde sadece tehlike ve kuyulara akan kan görüldü, büyük şehirlerin gecelerinde sadece uluyan kurtların yırtıcı sesleri yükseldi, şimşek hiçbir zaman böylesine sakın bir gökyüzünde o kadar güçlü çakmamıştı, ve ürkütücü kuyruklu yıldızların parlaması hiçbir zaman o kadar çok kez görülmemişti.* »

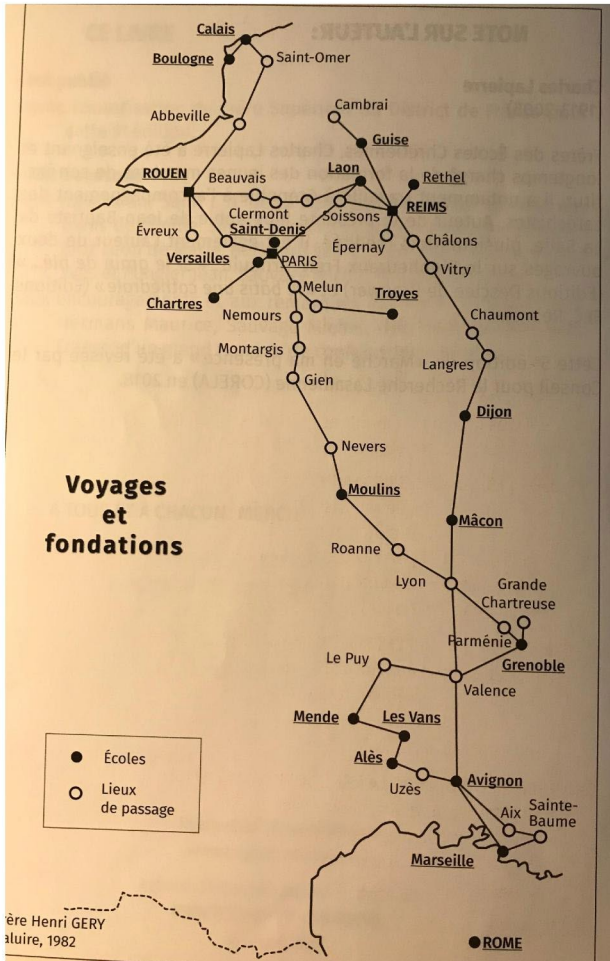
A l'époque où Jean-Baptiste de La Salle commence à ouvrir en 1679 avec d'autres maitres - qu'on appellera bientôt « frères » - ses premières écoles à Reims puis dans toute la France de la Seconde Moitié du 17ème siècle, la misère est chose courante dans les campagnes et aussi dans les villes du royaume alors que dans le Palais du Roi s'affiche un luxe indécent. Des guerres incessantes ont en effet appauvri le peuple qui ne mange plus à sa faim. Les villes deviennent alors des lieux peu fréquentables, repaires de criminalité. Jean-Baptiste de La Salle est issu d'une famille noble et riche. Il allait devenir prêtre et son avenir était garanti. Mais il a choisi de sortir du chemin tout préparé pour lui pour agir en visionnaire. Plutôt que d'accepter la fatalité de la pauvreté autour de lui, il s'est dit, comme l'a si bien formulé le moraliste Alain quelques siècles plus tard : « Ne dites jamais que les hommes sont méchants ; ne dites jamais qu'ils ont tel caractère. Cherchez l'épingle qu'ils ont dans le pied ».

Jean-Baptiste de La Salle'in, ileride « Frer » olarak adlandırılacak diğer öğretmenlerle birlikte, 1679 yılında Reims'te ve 17. yüzyılın ikinci yarısından itibaren tüm Fransa'da okullarını açmaya başladığı dönemde, Kralın sarayında çok şatafatlı bir yaşam varken, köyler, kasabalar ve kraliyetin büyük şehirleri sefalet içindeydi. Sonu gelmeyen savaşlar halkı fakirleştirmiş, aç bırakmıştı. Şehirler, tercih edilmeyen, suç yuvası yerler haline gelmişti. Jean-Baptiste de La Salle asil ve zengin bir aileden geliyordu. Rahip olacak ve geleceği güvence altında olacaktı. Ama o, kendisi için hazırlanan bu yolu bırakmayı ve geleceğe yönelik amacı için ilerlemeyi tercih etti. Etrafındakilerin fakirlik yazgısını kabullenmek yerine, birkaç yüzyıl sonra Ahlak Bilimci Alain'in çok güzel ifade ettiği şu görüşü benimsedi: « Hiçbir zaman insanlar kötü demeyin; hiçbir zaman insanların kişiliğini yargılamayın. Ayaklarına batan iğneyi arayın ».

Jean-Baptiste de la Salle s'est lancé à pied sur les routes de France pendant une trentaine d'année pour ouvrir avec ses compagnons de route, les frères des écoles d'un genre nouveau dont quelques principes qui ont révolutionné l'école en France :

- Apprendre à des élèves du même âge en les mettant dans une même classe car l'habitude était de mélanger tous les élèves sans considération de leur âge
- Apprendre en français alors que dans les écoles et les lycées réservés aux élites, on apprenait en latin
- Proposer un enseignement technique et professionnel en prenant en compte les besoins des villes où se trouvaient les écoles
- Modérer les châtements corporels et privilégier la bienveillance pour gagner les cœurs alors que les maitres d'école de l'époque utilisaient beaucoup les punitions corporelles
- Dans les rapports entre frères, ne pas introduire ses idées ou ses décisions par autorité mais privilégier les décisions communes ce qui était nouveau dans une monarchie absolue
- Croire que chacun peut apprendre, évoluer et se perfectionner, c'est à dire ne pas accepter les déterminismes et la fatalité.

Jean-Baptiste de La Salle, yol arkadaşları Frerler ile birlikte, yeni tarzda okulları açmak üzere yaklaşık otuz yıl boyunca Fransa'da yol aldı. Fransa'daki mevcut sisteme yenilikler getiren bu okulların bazı özellikleri şunlardı:

- Aynı yaştaki öğrencileri aynı sınıfta bir araya getirerek eğitim vermek. Zira o zamana kadar süregelen uygulamada yaş göz önünde bulundurulmaksızın tüm öğrenciler birlikte eğitim görüyordu.
- Fransızca eğitim vermek. Oysa seçkin ailelerin çocuklarının gittiği okul ve liselerde eğitim Latince veriliyordu.
- Okulların bulunduğu şehirlerdeki ihtiyaçları dikkate alarak teknik ve mesleki öğretim sunmak.
- Fiziksel cezaları azaltmak ve hoşgörüyü ön plana çıkararak kalpleri kazanmak. O dönemin öğretmenleri sıklıkla fiziksel cezaya başvuruyordu.
- Frerler arası ilişkilerde, bireysel fikir ve kararların yürürlüğe konması yerine, mutlak monarşide bir yenilik niteliğini taşıyan ortak karar almayı desteklemek.
- Herkesin öğrenebileceğine, gelişebileceğine ve mükemmelleşebileceğine inanmak, diğer bir deyişle determinizmi ve yazgıyı kabullenmemek.

Jean-Baptiste de la Salle a innové en son temps ce qui lui a valu bien sûr beaucoup de difficultés car il a touché aux privilèges des maitres-écoliers, une corporation très puissante qui n'appréciait pas beaucoup ce pédagogue qui leur retirait leur pouvoir et leurs élèves. Il a ainsi passé les dernières dix-neuf années de sa vie à subir de constants procès. Mais à l'instar de Sénèque selon lequel, « La liberté consiste à placer notre âme au-dessus des injures, à se faire tel que les raisons de se réjouir viennent de soi tout seul, à détourner de soi les choses extérieures pour n'avoir pas à mener la vie inquiète d'un homme qui craint les rires et les langues de tout le monde », Jean-Baptiste de la Salle ne s'est pas laissé décourager et a suivi ce chemin décrit admirablement par Christiane Singer qui écrit : « Notre devoir le plus impérieux est peut-être de ne jamais lâcher le fil de la Merveille. Grâce à lui, je sortirai vivante du plus sombre des labyrinthes. »

Jean-Baptiste de La Salle dönemine yenilik getirdi. Bu durum, birçok zorluk yaşamasına ve sevilmeyen bir pedagog olmasına neden oldu; çünkü yaptıklarıyla kuvvetli bir topluluk olan o dönemin öğretmenlerinin ayrıcalıklarına dokunarak güç ve öğrenci kaybetmelerine sebep oldu. Bu nedenle yaşamının son on dokuz yılını sürekli davalarda, mahkemelerde geçirmek durumunda kaldı.

Ancak Jean-Baptiste de La Salle, Seneca'nın, « Özgürlük, ruhumuzu kötü sözlerin üzerinde konumlandırmayı, mutluluğun kaynağının kendi içimizde bulunduğunu, diğerlerinin gülüş ve sözlerinden çekinen kaygılı bir yaşamımız olmaması için dış etkenleri kendimizden uzak tutmayı içerir » diye ifade ettiği gibi cesaretini kaybetmedi ve Christiane Singer tarafından mükemmel bir şekilde ifade edilen şu yolu takip etti : « En zorlayıcı görevimiz belki de "harika" olanın peşini bırakmamaktır. Bunun sayesinde en karanlık labirentlerden canlı çıkacağım. »

Jean-Baptiste de la Salle laisse une œuvre immense puisque les écoles « lasalliennes » sont présentes aujourd'hui dans 77 pays sur cinq continents et représentent environ un million d'étudiants de tous les niveaux d'enseignement. Nous parlons maintenant d'une Famille Lasallienne, animée par plus de quatre-vingt-dix mille hommes et femmes dévoués à l'éducation dont font partie vos professeurs et tous les employés travaillant dans notre lycée. L'expérience lasallienne est comprise à partir de son caractère multiculturel et multireligieux à l'image des sociétés humaines davantage globalisées où comme le dit si bien Adrien Candiard, nous formons les jeunes à écouter l'autre non pas pour le convaincre qu'il a tort mais à l'écouter pour le comprendre en n'oubliant pas qu'on mesure l'intelligence d'une personne à la quantité d'incertitude qu'il est capable de supporter.

Jean-Baptiste de La Salle arkasında çok büyük bir eser bıraktı; günümüzde «Lasalyen» okullar, beş kıtada, 77 ülkede, tüm öğrenim seviyelerden yaklaşık bir milyon öğrenci ile faaliyet gösteriyor. Artık, kendilerini eğitime adanmış doksan binden fazla erkek ve kadından oluşan, okullarımızda görev yapan öğretmenlerinizin ve çalışanların da bulunduğu Lasalyen Ailesinden bahsediyoruz. Lasalyen tecrübesi, gitgide daha da globalleşen bir dünyada, farklı kültür ve dinleri bir arada barındıran yapısıyla, Adrien Candiard'ın "Biz gençlere ötekini dinlemeyi öğretiyoruz, haklı olduğuna ikna etmek için değil, bir kişinin zekasının belirsizliği taşıyabilme, sorgulama kapasitesi ile ölçülebildiğini göz önünde bulundurarak anlamak için dinlemeyi öğretiyoruz" ifadesi kapsamında yaşanıyor.

Nous sommes les héritiers de cette passion de l'enseignement ici aujourd'hui en Turquie, aussi bien au lycée Saint-Joseph d'Istanbul qu'au lycée Saint-Michel ou au lycée Saint-Joseph d'Izmir.

İstanbul Saint-Joseph Lisesi, Saint-Michel Lisesi ve İzmir Saint-Joseph Lisesi olarak günümüzde, bu eğitim tutkusunun Türkiye'deki mirasçılarınız.

Paul GEORGES

**Directeur du lycée Saint Joseph d'Istanbul
İstanbul Saint Joseph Lisesi Müdürü**

Gurur Kaynaklarım

Bu yazımda, öğrenciyken beyefendiliğiyle tüm öğretmenlerinin gönlünü fetheden bir mezunumuzdan söz etmek istiyorum : Tolga Seçkin '1995.

Tolga İstanbul'a ailesiyle birlikte 1981 yılında geldi. 1995 yılında İstanbul Saint-Joseph'ten, 2001 yılında Marmara Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi Maliye bölümünden mezun oldu..

İlkokul yıllarından lise hayatına kadar, TRT'de çocuk programlarında ve arkası yarınlarda seslendirme yaptı. 1991 yılında Boğaç Göncü ile başladığı klasik gitar eğitimini, 2001 yılında Serkan Otacioğlu ile çalıştığı şan dersleriyle pekiştirdi. Saint-Joseph'te okuduğu yıllardan edindiği Fransızca repertuarına zaman içerisinde Türkçe, İspanyolca, İtalyanca, Yunanca, Makedonca, İngilizce ve Portekizce şarkılar ekledi. Soner Olgun'la çalıştı, Yonca Lodi ile aynı sahneyi paylaştı.

Branş öğretmeni olarak anaokulu, ilkokul ve liselerde klasik gitar dersleri verdi. Kalben bağlı olduğu Bodrum'da 8 sene boyunca Halk Eğitimi Merkezinde ve Kar-Sanat Klasik Müzik Derneğinde klasik gitar eğitmeni olarak görev yaptı. Her yıl öğrencileri ve müzisyen arkadaşlarının desteği ile, Marmara Koleji Konser salonunda klasik müzik konserleri verdi ve verilmesine aracı oldu. Bodrum'da yer alan bazı önemli resitalerde intermezzo olarak yer aldı. Bodrum Yarımadası kültürel etkinliklerdeki faal çalışmaları vesilesiyle teşekkür plaketleri ve üstün başarı ödülleri aldı.

2015 Mayıs'ında Bora Öztoprak yapımcılığında, "Masal" adlı ilk albümünü çıkardı. Albümün neredeyse bütün şarkılarının söz ve müziklerinde Tolga'nın kendi imzası var. Sözleri yine Tolga'ya ait olan sadece tek bir parçanın - "L'histoire de mon pays" - müziği Kıracı'ya ait. Vokallerde sanatçıya Bora Öztoprak, Mine Çağlıyan, Cengiz Ünal ve Derya Seçkin destek verdiler.

Tolga, 2016 Mart ayında, Oku-Sev vakfının Yılın En'leri ödül töreninde, "2015'in en iyi çıkış yapan erkek sanatçı" ödülüne layık görüldü.

2017 yılında katıldığı "O Ses Türkiye" yarışma programında seslendirdiği Fransızca şarkılarla adından söz ettirdi. Şimdilerde çocuklar üzerine bir albüm çalışması yapıyor.

Rutin sahne çalışmalarını ise İstanbul'da ve yaz döneminde ağırlıklı olarak Bodrum'da sürdürüyor.

Ender ÜSTÜNGEL '1983
Türk Müdür Başyardımcısı
İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi

ATATÜRK'E MEKTUP

8. Kompozisyon Yarışması

Ata'm

Atam,
Zaman zaman milletinin özgürlüğü ve devletinin tam bağımsızlığı için her şeyini riske atmış, Milli Mücadele hareketi sonucu bu doğrultuda başarıya ulaşmış ve kurduğu modern Türkiye'de çeşitli reformlar gerçekleştirmiş tarihi bir kişilik; zaman zaman bir siyaset ögesi; çoğu zaman ise bir kahraman olarak anılıyorsunuz günümüz Türkiye'sinde. Bu insanları yadırgamamak gerekir bence çünkü siz, gerçekten de çok yönlü bir insansınız: yeri geldiğinde bir siyasetçi, yeri geldiğinde bir devlet adamı, bir asker, bir öğrenci, bir babasınız Türk milletinin gözünde.

Birinci Dünya Savaşı sonrası ülke toprakları İstanbul hükümeti tarafından yapılan antlaşmalar sonucu işgal edilmeye başladığında, Türk milletini öteki ulusların esaretinden kurtarmak adına arkadaşlarınızla Anadolu'ya çıkarak Milli Mücadele hareketini başlattınız. Halkın tüm kesimlerinden gelen insanlardan destek gördünüz, Türk milleti tam bağımsızlık ilkesi uğruna her şeyi yapmaya hazırdı çünkü. Millet de, siz de biliyordunuz Türk milleti için tutsaklıkta istikbal olmadığını. Gerçekten de böyleydi; sonuçta özgürlük ve bağımsızlık ezelden beri Türk'ün karakteri değil miydi?

Oysaki Kurtuluş Savaşında yaşanan tüm zorluklar bugün bize çok net bir biçimde gösteriyor ki bu esaret mücadelesinden kaçmanın çok daha kolay yolları vardı, döneminizdeki pek çok insan tarafından da dile getirilen bir kaçış yolu: manda ve himaye. Osmanlı Devleti, elbette başka bir devletin "koruması" altına girerek varlığını sürdürebilirdi fakat bu koşullarda Türk milletinin varlığını sürdürmesi mümkün değildi. Başına hangi ulusun ismi getirilirse getirilsin, manda, Türk'ün sömürgeleşmesiyle sonlanacak ve millet, kendi topraklarında tutsak olarak yaşayacaktı. Bu yüzden manda ve himaye, Türk milletinin ihtiyacı olan "çözüm yolu" değildi. Rousseau'nun da belirttiği üzere: "Özgürlükten vazgeçmek, insanlıktan vazgeçmektir.". Türk milletinin istiklal mücadelesinin tam olarak bu ilkedan yola çıktığını söylemek yanlış olmaz.

Üstelik, Türk milletinin bağımsızlık mücadelesi, aklı yerinde olan herkes tarafından mağlubiyetle sonuçlanacağı düşünülen bir savaştı. Henüz savaşmaya başlamadan zihinlerde mağlup edilmiş Türkler ve siz, Atam, yılmaksızın mücadele ettiniz! Sonuçta daha önce de belirttiğimiz üzere, milletin yaşam amaç ve kaynağı, özgürlükten geçiyordu. Yurdun dört bir yanındaki cephelerde başarı elde edilip Kurtuluş Savaşı kazanıldığında, millet esaretten kurtarılmış oldu. Fakat yeni kurulan devletin tam bağımsızlığı henüz sağlanamamıştı. Bu ilke, devletin akla gelebilecek her alanda -siyasi, ekonomik, kültürel, sosyal, askeri...- başka devletlere bağımlı olmadan kendi kendine yetebilmesini gerektiriyordu. Tam bağımsızlık, Osmanlı döneminde verilen kapitülasyonlar ve devletin aleyhine gerçekleştirilen ittifaklar gereği sağlanamamıştı, o halde sıfırdan başlamak gerekti. Bu doğrultuda, tuğla tuğla modern Türkiye inşa edilmeye başlandı. Hemen her alanda reformlar gerçekleştirildi ve özgürlüğü adına

savaşarak kazanmış bu millet, böylece hak ettiği üzere tam bağımsız bir devlete kavuşturulmuş oldu.

Günümüzdeki özgürlük, milliyetçilik ve bağımsızlık tanımları ise, elbette bu dönemdeki sınırlarını aşıyor. Bağımsızlık, bir devletin kendi kendine yetebilmesinin dışında, devletlerarası eşitlik fikrini de savunuyor. Özgürlük ise, yalnızca milletin başka bir devlet karşısında özgür olmasını ifade etmiyor. Günümüz dünyasında, gelişim, fikirlerarası bir çatışmadan doğar. Düşünsel çatışma ise ancak ve ancak, toplumun bireylerinin özgür bir ortamda yaşamasıyla gerçekleşebilir. Bu doğrultuda, devlet, vatandaşlarına uluslararası alanda tam bağımsızlığı sağlamak ve özgür bir ortamda yaşamalarını sağlamakla yükümlüdür. Bireyler de yine aynı şekilde, kendilerine sağlanan özgürlük ortamında birer dünya vatandaşı olarak devletleri ve insanlık adına gelişime katkıda bulunmalıdır. Bu yüzden Türk'ün ve özellikle Türk gençliğinin yapabileceği en önemli ve en esansiyel şey: Elinden geldiğince çalışmaktır. Sizin ve istiklal adına mücadele etmiş herkesin sayesinde elde edilen bağımsız Türkiye'nin özgür gençleri olarak, muasır medeniyetler seviyesine ulaşmak adına çalışmak, çalışmak, çalışmak... Sizin de Milli Mücadele zamanlarından bildiğiniz üzere, her toplumda ve her dönemde, yenilik ve gelişim isteyenleri durdurmaya çalışanlar olacaktır. Bu kimseler kimi zaman gerici bir grup, kimi zaman Milli Mücadele hareketini başlatmak adına Anadolu'ya çıkan siz Mustafa Kemal'e hüküm giydirmiş birer İstanbul Hükümeti, kimi zaman da ülke topraklarını işgal eden ve sömürgeci mantaliteyle kendi kültürlerini millete empoze etmeye çalışarak devleti esarete sürükleyen dış güçler olabilir. Ancak sizin de bizzat deneyimlediğiniz üzere, mücadele mümkün, hele hele bizim gibi özgür bir ortamda yaşayan modern dünya gençleri için. Çünkü dünya ve dönem gelişti ve bu modern dünyada gelişim, değişim ve özgürlük, yalnızca savaştan değil, çalışmaktan da geçiyor. Rousseau, "Toplum Sözleşmesi"nde "İnsan özgür doğar; oysa her yerde zincire vurulmuştur." diyor ancak zincirlerimizden kurtulmak bizim ellerimizde bence.

Montaigne, yüzyıllar önce yazdığı "Özgürlük Üstüne" denemesinde, "Benim hizmet ettiğim yasalar küçük parmağımı bile köle etmeye kalksalar, nereye olsa gider başka yasalar arardım." diyor. Türk toplumunun verdiği bağımsızlık mücadelesi ise başka bir yere kaçmayı veya başka bir devletin boyunduruğu altına girmeyi değil, sömürgeciliği empoze etmeye çalışanlara direnmeyi ve işgalci güçlerle savaşmayı gerektiriyordu. Günümüzdeki mücadelemiz ise, biz Türk gençliğini çalışarak gelişmeye katkıda bulunmaya, gerici zihniyetle mücadele etmeye ve devletimizin modern dünyaya uyum sağlaması adına değişimi sağlamaya itiyor. Çünkü aktüel dünyada, özgürlük, ancak bu yoldan geçiyor.

Erge DOĞAN

ATATÜRK'E MEKTUP

8. Kompozisyon Yarışması

Sevgili Düşünen İnsanlar

Değerli Atatürk,
Bir rüya gördüm:

Bir adam atına binmiş, dörtnala gidiyor, çırılçıplak. At hiç terlemiyor, yorulmuyor, susamıyor. Ne zemin var ortada ne de gökyüzü; çimenler bulutlara, bulutlar adamın nefesine karışmış. Ne zamandır böyle gidiyorlar, gidecekler? Kimse söyleyemez. Başka atlılar da katılıyor onlara bir zaman. Atlar büyüyor, küçülüyor; adamlar örtünüyor. Atlılardan bazıları zemin oluyor, toprak oluyor. Toprağın kırmızısı atlıların oluyor. Bazıları yeşil oluyor, ses oluyor. Duymaya başlıyor atlılar. Atların nefesi mavi oluyor, gözlerini açıp güneşe bakıyor atlılar.

Bir zamandır düşünüyordum, sonunda bir karara vardım amacımız konusunda: Milletlerin varlığı kendinden geçer. Buradaki insanın geçmişinden, tüm paylaşılmıştan ve paylaşılacaktan, senin olup ortak olacaktan, senin alıp benim dediğinden, verip bizim yaptığından. Bütün yaşanmışlıklar, benzerlikler, başlıbaşına aynı coğrafyada olmak, bundan beslenen ortaklık ve bununla gelen yakınlık bireyi kendinden taviz verip çok daha büyük bir organizmanın parçası olmak zorunda bırakır, öyle ki bu bütün oluştuktan sonra bir geri dönüş söz konusu olamaz. Artık kendi özgürlüğünü, iradesini korumak demek bir milleti millet yapanı korumak demektir, kader bile denebilir buna. Amaç, kendini var edebilmek için seni yapanı, sana ait olanı korumaktır.

Bizlerin varoluşu öyle bir varoluştur ki dışarıdan gelen hiçbir müdahaleyi kabul etmez, edemez. Kişinin ve parçası olduğu bütünü benliği kısıtlanabilirse eğer, hem bireysel hem toplumsal her türlü özgürlük kaybolmuş; başkalarının gözünde maskara, aşağılık, uşak olmaktan öte millet kendi içinde tutsak olmuş demektir. Özgürlüğünü tembelliğine yenilip başka milletlere teslim eden milletler hiçbir zaman saygı görmez, saygı görececek bir konumda da kendisine ne vaad edilirse edilsin olamaz. Yavaş yavaş unuttur sonrasında kendine ait olanları, katman katman çözülür, dağılır. Birbirinden ayrılmış beden ve ruh gibi dolaşır etrafta ondan arta kalanlar, fazla da zaman almaz özün kaybı, toptan yok oluş anlamına gelir bu. Kayıp bile denemez ona, olsa olsa

artakalandır, kırık dökük, bir araya gelmez bir bütündür. Belki o da değildir.

Millet ortak bir tarihten, kültürden beslenir, zenginlikleri kendine özgüdür, benzersizdir.

Medeni insanlık dünyası gözünde zenginlik sadece maddi değerlerle sınırlı değildir. Bütün kültürel değerler, yaşamı oluşturan cıvıltılı koşuşturmanın kendine özgürlüğü, her topluluğun kendi kaderine yön verme hakkı asıl değerli olanıdır. Özgürlük tam da budur milletler için, kendi kaderini tayin edebilmek hakkını kullanabilmektir. Her türü gibi özgürlüğün, bu da verilmez ancak alınabilir millet yeterince ister ve uğraşır. Özgürlüğünü isteyen millet bu ışıklı rüya için ölmeyi göze alabilir bazen, ya istiklal ya ölüm diyerek.

Özgürlüğün tadını bilenler bırakamaz bunu, bağrını rüzgara vererek koşmak, su içince bir an her şeyi unutup serinlemek veya güneşin ısını hissedince sevinç duymak ister gibi kovalar tatmış olduğunu, başkaları unutsa bile. Yaşamsaldır çünkü özgürlük ve biz olmak bilinci, vazgeçilmezdir.

Sadece ve sadece o gerekir bir millete, gerisi nasıl olsa yapılır, yapılacaktır, yine hep birlikte.

Defne Ada YAPICIER

ATATÜRK'E MEKTUP

8. Kompozisyon Yarışması

Mektup

10.01.2019 Değerli Dostum,

Günlerdir bir önceki mektubunda yazdıklarınızı düşünüyordum. Bu düşüncelere nereden kapıldım, kimlerden etkilendim bilmiyorum. Anladım ki sizinle ortak paydada buluşamayacağım ama belki sen benim düşüncelerime yaklaşırsın.

Öncelikle millet kavramını netleştirelim. Millet; aralarında dil, tarih, duygu, ülkü, gelenek ve görenek birliği olan insan topluluğudur. Bu insan topluluğu belli bir bölgede toplu olarak yaşar ve kökleri çok eskiye dayanır. Yani kesintisiz bir bağ ile geçmişten günümüze bağlıdırlar. Eğer bu bağ kopacak olursa artık ortada millet denilen bir kavram da topluluk da kalmayacaktır. İşte milletlerin asıl amacı da burada ortaya çıkmaktadır: Bireylerine millet bilincini aşılıyarak onları bir arada tutmak, birlik içinde güvenli ve güçlü kılmak, bu sayede de ölümsüzlüğe ulaşmak. Bunun gerçekleşmesi için birinci şart nedir biliyor musun? Söyleyeyim: Özgürlük!

Milletler her şeyden ama her şeyden önce özgür olmalıdır. Çünkü özgürlüğün olmadığı yerde millet yoktur. Millet olmadığı yerde geçmiş de olmayacaktır. Geçmiş olmayan toplumlarda milli bilinç oluşmayacak ve bu toplumlar daha kırılabilir bir niteliğe sahip olacaktır. Kısacası bu milletler kısa sürede yok olup gideceklerdir. Senin önerdiğin gibi biz başka bir milletin boyunduruğu altında yaşayamayız. Ait olmadığımız, hiçbir duyguyla bağlı olmadığımız topraklarda mutlu olamayız, kendimizi güvende hissedemeyiz. Zaten bir milletin başka bir milleti mutlu etme amacı da yoktur. En basitinden şunu söyleyeyim. Bir tanıdığının evinde mutlu, huzurlu, rahat bir şekilde yaşayabilir misin? Herkes evini özler bunu unutma... Senin bunları teklif etmen milletini yok saymaktan başka bir şey değildir. Sen hiç başka bir milletin kolları arasında milli benliğini yaşatabilen bir toplum gördün mü? Özgürlük, tam bağımsızlıktır, kendi ayakları üzerinde durmaktır. Özgürlük, yaşamak demektir, hem de sonsuza dek. Eğer bizler özgür olmasaydık ne geçmişimiz olurdu ne de geleceğimiz. Bize ne verilirse onu yaşadık. Yani kaderimizi çizemezdik, çizilerdik.

Özgürlük bize bir vatan verir. Vatan bir evdir. Evi

olmayan bir insan yaşamını sürdürebilir mi? Yaşamını sürdürdü diyelim, o da tutsakça tabii ki. O kişinin geleceği olur mu?.. Tabii ki olmaz.

Kişi her şeyden önce özgür değildir. Düşüncede özgür, vicdanda özgür, yaşamda özgür... Ancak bu şekilde kendine, insanlığa, milletine faydalı bir birey olabilir. Eğer özgürlük olmasaydı biz başka başka fikirlere nasıl ulaşabilirdik, nasıl ulaşabilirdik Shakespeare'e, Lamartine'e, Atatürk'e ve nicelerine?..

ve kendimizi nasıl geliştirebilirdik, milletimize nasıl faydalı olabilirdik. Demek ki insanlığın, milletlerin gelişimi özgürlüğe bağlı. Avrupa'da Orta Çağ'ı anlatmama gerek yoktur herhalde. İşte sizin önerdiklerin bizler için adeta bir Orta Çağ'dır.

Dostum, geçmişten geleceğe insanlar hep özgürlükleri için mücadele etmişlerdir. Bu uğurda yeri gelmiş savaşmış, yaralanmış; yeri gelmiş canını vermiştir. Bu mücadeleler içerisinde Atatürk'ün önderliğinde Türk milletinin verdiği istiklal mücadelesi oldukça anlamlıdır. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. "Ya istiklal ya ölüm!"

(Mustafa Kemal Atatürk)

Atatürk yok olacağımız bir anda ortaya çıkıp bize bu sözü söyleyerek bizi yabancı devletlerin boyunduruğu altında yaşamaktan son anda kurtarmış bir devlet adamıdır. Bunu nasıl yapmıştır sence? İçimizdeki bağımsızlık ateşini yakarak tabii ki... Şöyle demiştir Atatürk, "Bu millet bağımsızlıktan yoksun yaşamamıştır, yaşayamaz ve yaşamayacaktır." İşte bunu bildiği için Türkler için bağımsızlığı kaybetmek ölümlerle eşdeğerdi ve bunu vurgulayarak insanları derinden etkilemiş, harekete geçirmişti. İnsanları özgürlükleri için gerekirse ölmeleri gerektiğine inandırmıştı. İşte bu inançtır ki çok zor durumda olan bir milleti tekrardan şahlandıran özgürlüğe ulaştırmıştır. Kurtuluş Savaşı'mızı biliyorsun. Orada genci, yaşlısı; kadını, erkeği canını ortaya koyarak büyük bir mücadele örneği ortaya koymuştu. Bunu hem de en zor dönemde yapmıştı. Neden peki?

Vatan için, gelecek için... yaşamak, yaşatmak için...

Dünyanın en güçlü devletleri dört yanımızı sardıklarında inancımızdan başka hiçbir şeyimiz yoktu. Açtık, üşüyorduk, yoksulduk... Bir yanda teslim olmuş bir yönetim, teslim olmuş kafalar işleri daha da zorlaştırıyordu. Ama bağımsızlığa inanmış bir millet karşısında yine de etkili olamıyordu. Öyle de oldu. Kanlı savaşlar sonunda inanç galip geldi. Sen de buna inanmalısın işte dostum. Bir şeye inandın mı sonu mutlak galibiyettir. "Bağımsızlık, uğruna ölmesini bilen toplumların hakkıdır." (Mustafa Kemal Atatürk) Diyeceksin ki gerçekten özgürlük bu kadar mı önemli, canımızdan bile değerli mi? Bu sorunun cevabı tarihte saklı. Özgürlükleri için mücadele etmeyen, gerektiğinde canını vermeyen toplumlar zaten yok olup gitmişlerdir. Ama özgürlükleri için her zaman mücadele etmiş olan Türkler binlerce yıldır bir millet olarak yaşamaya devam etmektedir. Demek ki özgürlüğün olmadığı yerde yaşam yok. Gerçekten de şöyle bir ülkelere baksan göreceksin ki özgürlüğün olduğu ve olmadığı ülkelerde yaşam gerçekten farklı. Özgürlüğün olduğu bir ülkede yaşam standartı çok yüksek. Eğitim, ekonomi, kültür. çok gelişmiş durumda. Kimse kimseye muhtaç değil. Millet olarak hiçbir ülkeye de muhtaç değiller. Eğer muhtaç olsalardı özgür olamazlardı. Onların gündemleri de çok farklıdır. Zamanlarını hep daha iyi olmak için değerlendirirler. Ne isterlerse onu yaparlar. Ama özgürlüğün olmadığı, hâlâ tartışıldığı ülkelerde öncelikle kırılmalıklar hat safhadadır. Hiçbir şey mükemmel değildir. Dış etkilere karşı çok hassastırlar. İnsanlar mutsuzdur. Sadece insanlar mı? Hayır! Diğer tüm canlılar da zordadır, mutsuzdur. Çünkü özgürlüğü önemsemeyen kişilerin hiç kimseye, hiçbir şeye saygısı yoktur. Onlar için insanlar özgürmüş, değilmiş hiçbir önemi yoktur. Çünkü onlar senin, benim özgürlüğümüzü yok ederek kendi özgürlüklerini korumaya alırlar. Ben buna da karşıyım. Hiç kimse kendi özgürlüğü için başkasının özgürlüğünü sınırlayamaz. Bu özgürlük yolunda doğru bir adım değildir. Türk milleti özgürlüğüne ulaşırken başka hiç kimsenin özgürlük alanına müdahale etmemiştir, tam tersine birçok ülkeye özgürlük yolunda ilham vermiştir, inanç vermiştir. Daha doğmamış insanlara, tüm gelecek kuşaklara da bu inanç aktarılacaktır. İşte bu bağımsızlık mücadelesi aslında tüm dünya için verilmiş bir bağımsızlık mücadelesidir. Dünya bu mücadele örneğiyle daha da bağımsız olmuştur, olacaktır da. Bağımsızlığı yok etmek isteyenlere de bir göz dağıdır

bu. Bazıları neden özgürlük istemez biliyor musun? İnsanlara hükmetmek için... Sorgulanmamak için... Çünkü yapılan kötülükler ancak insanların konuşmadığı, düşünemediği ortamlarda saklanabilir. Onun için bizler öncelikle özgürlük için savaşacağız. Biz insanların en büyük silahı özgürlüktür. Silahımız elimizden alınırsa yok oluruz.

"İnsan hür olmadan, huzurlu ve mesut olamaz."
(Dante)

Sevgili dostum, milletleri oluşturan birliktir. Bu birlik bağımsızlığı getirir, ölümsüzlüğü getirir; çünkü halkın ortak düşünceler etrafında birleşmesi insanı yalnızlıktan kurtarır, onu daha güvenli kılar. Kendini güvende hisseden insan mutludur. Bu mutluluk beraberinde başarıyı, zenginliği huzuru ve gelişimi getirir. Senin düşündüğün gibi başka bir devletin güvencesi altına girdiğimizi düşünelim. Kendini gerçekten güvende hissedebilir misin? İleride çocukların hangi aidiyet duygusuyla kendini bir yere ait hissedecek. Hissedemez.. Çünkü artık bir tarihi, bir geçmişi kalmayacaktır. Sana önerim bu düşüncelerinden vazgeçmendir. Unutma ki biz birlikte güçlüyüz, birlikte özgürüz. Sevgi ve saygılarımla...

Selin KİTAPÇI

Kültürel Etkinliklerden

Kolaj çalışması: Beliz ZOROĞLU

Masalların Gerçek Yüzü

Doç.Dr Necdet Neydim, 9. Sınıflarla bir söyleşi gerçekleştirdi.

Masalların çocuklar için uygun olmadığı tezini savunan Necdet Neydim, kolektif anlatıların yetişkin dünyasında biçimlendiğini ifade ederken, masalların psikanalitik çözümlerinden örnekler sundu.

“Fotoğraf ve Paragraf” Yarışması

Bu yıl, Türk Dili ve Edebiyatı Zümresi olarak dokuzuncu sınıf öğrencilerimizle bir etkinlik düzenledik: Okulumuzda yahut okul dışında bir fotoğraf çekerek bu fotoğrafın altına türünü kendilerinin belirledikleri bir paragraf yazmaları gerekiyordu. Son ana kadar bunun bir ödev olduğunu düşündüler fakat bu bir yarışmaydı! Kazanan eserler, ödülleri Sayın Haydar Ergülen'in elinden aldılar. Ödül töreninden önce, Sayın Haydar Ergülen edebiyat üzerine yer yer güldüren yer yer düşündürülen bir konferans verdi. Böylece, öğrencilerimiz günümüzün önemli şairlerinden ve edebiyat insanlarından biri olan Haydar Ergülen'i yakından tanıma fırsatı bularak edebiyatın kitaplarda yer alan siyah beyaz resimlerden ibaret olmadığını bizler gibi canlı bir varlık olduğunu kavramış oldular.

Metin YETKİN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Madam Bovary ile Birlikte...

Notre Dame de Sion Lisesi 11. sınıf öğrencisi arkadaşlarımızla Flaubert'in Madam Bovary romanını inceledik. Emma'yı kuşatan baskılayıcı taşra atmosferini, Emma'nın çaresizliğini, realizmi, romantizmi, aşkı konuştuk. Yeni arkadaşlar edindik ve onlarla güldük, hüznüldük, düşündük, edebiyatı paylaştık. En güzeli, harika dostlukların temeli atıldı. Arkadaşlarımızla tekrar görüşmek dileğiyle ...

Madam Bovary Ekibi

15

Anlatı Ormanlarında Gezinmek

Anlatı, edebiyatın temelidir. Bir şey anlatmadan edebiyat olmaz. Bu bağlamda anlatı, sözcük anlamından öte bir anlam kazanarak bir edebiyat terimi haline gelmiştir. Bu etkinlikte, Umberto Eco'nun kitabı "Anlatı Ormanlarında Altı Gezinti"den yola çıkarak roman başta olmak üzere edebi türlerde anlatının önemine değinildi.

Şiir Dinletisi

“Bu etkinlik bize şiirin duygularımıza hitap etmesi yönünden ne denli güçlü olduğunu ve insanlar üzerinde hatırı sayılır derecede etkiler bırakabileceğini hissettirdi. Etkinlik sırasında duyguları aktarmanın diğer en güçlü yolu olan müzik ile şiirleri piyano sayesinde buluşturma görevi bana aitti. Etkinliğin bu yanı damaklarımızda çoğu güzel unsurdan farklı, çok kuvvetli, çok hoş bir tat bıraktı. Sanki bir şeker gibi. Nasıl tekrar tekrar canınız yemek isterse şekerini, biz de bu tarz iki tesirli sanatın buluşturulduğu etkinliklerde daha çok yer almak isteriz çünkü tadı damağımızda kaldı.”

Sarp Doruk EGEMEN

“Daha önce hiç bu kadar kalabalık bir topluluk karşısında çıkmamış biri olarak, bu tecrübe bana birçok yenilik kattı. Şiirimi okurken fark ettim ki sahne aslında büyüğü bir yer. Heyecanımdan ötürü belki biraz titriyordum ama şiirimi okuduğum ve sahnede olduğum her an için çok mutlu ve minnettarım.”

Tan TÜMAY

“Bir insan duygularını, düşüncelerini en kolay ve etkili bir şekilde nasıl gerçek dünyaya yansıtabilir? Bana göre şiirle. Şiir, içimizde bir yerlerde saklanmış açılmayı bekleyen gizli duygularımızın ortaya çıkmasına yardımcı olur. Tıpkı yapmış olduğumuz “Şiir Günü” etkinliğinde olduğu gibi... Bu etkinlik sayesinde şiirin sonsuz bahçesinde yaptığımız yolculukla duygularımızı açığa çıkardık. Böyle anlamlı bir etkinlikte yer aldığım için, topluluğa hitap etme tecrübesi yaşadığım için oldukça mutluyum. Herkese şiirle dolu bir yaşam diliyorum.”

Semih İPEK

Masal Tiplemeleri Tiyatral Gösterisi

17

Herkese Merhaba,

Adım Buse. Nisan ayında Edebiyat Etkinlikleri kapsamında "Masallar ve Masallardaki Cinsiyet Rollerini" başlıklı bir performans gerçekleştirdik 9H ve 9G sınıfları olarak.

Şehnaz Ersoy, Mişelin Tagan ve Şeyma Doğruer birlikte oluşturdukları bir programla masalların arka bahçelerine bakmamızı sağladılar.

Tüm yıl boyunca; disiplinlerarası bağlamda, Fransızca ve Türk Edebiyatı derslerinde var olan 'Masal' ünitesini çeşitli açılardan ele aldık. Senaryoyu yazdık, herkes kendine en uygun bulduğu tiplmeleri aldı. Cumaları yaptığımız provalarda çok eğlendik. Böylece cinsiyetçi masal tiplmelerini irdeleyerek arka plandaki toplumsal ezberlerin altını çizdik.

Oyunu Fransızca ve Türkçe sahnelediğimizde bizi izleyen arkadaşlarımızın övgü dolu sözleriyle karşılaştık. Masum bir kolektif masalın ardındaki cinsiyetçi şifreleri tüm arkadaşlarımıza aktarabildiğimiz için çok mutlu olduk.

Buse TEKİN

Edebiyat Haftası Murat Gülsoy ile Yaratıcı Yazarlık Atölyesi

Notre-Dame de Sion Lisesi'nde 24 Nisan 2019 - 22 Mayıs 2019 tarihleri arasında öğrencilerimiz Sude Ala Aslan, İdil Tezerten, Ezgi

Nur Şahin ve Ekin Erbaş yaratıcı yazarlık atölyesine katıldılar.

Yazar Murat GÜLSOY'un yaptığı etkinliğe öğrencilerimize Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni Nurcan Pehlivoğlu'nun eşlik etti.

Türkiye 1'incisi Saint Joseph'ten

Eskrim kız takımımız, İstanbul'da yapılan Okullar arası Gençler Eskrim il müsabakalarında İstanbul 1. olmuştur.

8-9 Mayıs 2019 tarihlerinde Ankara'da yapılan Eskrim Gençler Türkiye yarışmalarında kılıç branşında **Maya Ataç KURTULMUŞ** Türkiye 1' incisi olarak altın madalya almaya hak kazanmıştır.

Öğrencimizi başarısından dolayı kutluyoruz.

Yelken Takımımız

Saint Joseph Lisesi Yelken Takımımız, İstanbul Heybeliada'da yapılan okullar arası İstanbul Yelken Şampiyonasında, Laser 4.7 genç erkek kategorisinde İstanbul 2.si ve 4.sü olarak İzmir Çeşme'de yapılan Türkiye Şampiyonasına gitmeye hak kazanmıştır.

4-5 Mayıs Çeşme / Ilıca da yapılan Okullar arası yelken Türkiye finallerinde de Türkiye 5.ligi ve 13.lüğü derecelerini elde etmişlerdir...

Öğrencilerimiz **Demir ÇÖTE** ve **Oytun ERDOĞAN**'ı tebrik ediyoruz.

Yüzme Takımımız Grup Birincisi

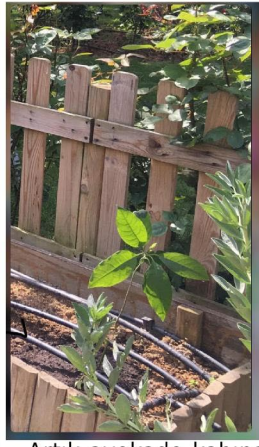

Selen Özbilen, Ekin Doğa Çelik, Gülser Özel, Zehra Duru Bilgin, İlayda Hasipoğlu, Aybige Su Irçağ'dan oluşan yüzme kız takımımız, İstanbul Okullar Arası Gençler Yüzme Yarışması'nda üçüncülüğe, Türkiye Şampiyonası yarı final grup yarışmalarında ise grup birinciliğine adını yazdırdıktan sonra 27-29 Mart 2019 tarihleri arasında düzenlenen Edirne MEB Gençler Türkiye Şampiyonası'nda Türkiye dördüncülüğünü elde eden takımımız, 6x50 serbest bayrak yarışmasında Türkiye üçüncüsü 4x50 karışık bayrak yarışmasında Türkiye dördüncüsü

olmuştur. Selen Özbilen, 50 metre ve 100 metre serbest yarışmalarında Türkiye birincisi; Zehra Duru Bilgin ise 100 metre kelebek branşında Türkiye ikincisi olmuştur.

Gülen ERMAN

Avokado

Aslında ilk başta benim için sadece umutsuz bir vakaydı. Sıcak bir haziran akşamı canım avokado yemek istedi. Mutfağa gidip ezmesini yaptım, bu sırada da çekirdeğini çıkarmıştım, sonra düşündüm acaba eksem bitki çıkar mıydı , acaba olur muydu? Neyse bir saksı aldım , toprakla doldurdum, ardından çekirdeği koydum ve suladım. Birinci hafta hiçbir belirti yoktu, sonraki üç hafta da böyle devam etti. Toprağın üstünde sarı pıtırtilar vardı ama ortalıkta bir bitki yoktu . Bir hafta daha verdim, yoksa çöpe gidecekti. Ertesi hafta uyandım ve baktım , gözlerime inanamadım beş hafta sonra ilk defa küçük bir bitki vardı. Sonra sulamaya devam ettim, yine beş hafta sonra gerçekten bir bitki olmuştur. İşte bu avokado bitkisinin hikayesi... Ekmesi beş dakika ama bakması beş hafta, biraz sabır istiyor.

Artık avokado kabına sığmakta zorlanmaya başlayınca, okulumuzdaki permakültür bahçemize diktim. Mezun olana kadar büyümesini izleyeceğim.....

Can ÖZLER

Sevgi Anaokulu Projesi Projet avec l'école maternelle Sevgi

Le projet du club d'aide sociale du lycée Saint Joseph, en coopération avec une école maternelle qui s'appelle Sevgi Anaokulu, est un projet qui a progressé chaque jour. Après la première étape concrète de notre projet, nous avons été informés de la situation des enfants et de leur école. Nous leur avons rendu visite le 26 mars.

Saint Joseph Lisesi Sosyal Yardım Kulübü olarak Sevgi Anaokulu ile birlikte yaptığımız proje, birçok aşaması olan ve kademe kademe ilerleyen bir proje. Projemizin ilk somut adımı olarak çocukların ve okullarının durumu hakkında bilgilendikten sonra onları 26 Mart'ta ziyaret ettik.

Lors de notre deuxième rencontre, nous étions plus préparés. Nous avons recherché des jeux que les enfants pouvaient apprécier en créant des groupes entre eux. Nous avons parlé avec leurs professeurs, échangé des idées et rassemblé le matériel nécessaire à nos activités. Le 3 avril, nous sommes partis pour notre deuxième visite avec notre directeur d'école.

İkinci görüşme için ise daha hazırlıklıydık. İçimizde gruplar oluşturarak çocukların keyif alabileceği gösterileri ve oyunları araştırdık. Öğretmenleri ile konuşarak fikir alışverişini yaptık ve aktivitelerimiz için gereken materyalleri topladık. 3 Nisan günü okul müdürümüz ile ikinci ziyaretimiz için yola koyulduk.

Aktivitelerimizi daha rahat yapabilmemiz için çocuklar

odanın bir tarafına toplandılar ve bunu yaparken öğretmenlerinin sözünden çıkmayarak bize çok yardımcı oldular. Biz onları eğlendirebilmek için gösterilerimizi yaparken de bizi odaklanmış halde izlediler ve eşlik ettiler. Onlara hitap edebiliyor olmak ise bizi ayrıca mutlu etti. Onlara hikayeler anlatıp canlandırırken, şarkılar söyleyip kukla gösterileri yaparken en az onlar kadar eğlendik. Çocuklarla aramızdaki bağ biraz daha kuvvetlendi. Aktivitelerimizin sonunda ise parklarını ziyaret ettik ve projemizin devamında boyayacağımız okul duvarını inceleme fırsatı bulduk.

Afin de rendre nos activités plus confortables, les enfants se sont rassemblés autour d'une salle et nous ont aidés en écoutant les instructions des enseignants. Ils ont regardé et accompagné pendant nos performances pour se divertir. Pouvoir faire appel à eux nous a également rendus heureux. Pendant qu'on racontait et animait des histoires, qu'on chantait et jouait des spectacles de marionnettes, nous nous sommes amusés aussi bien qu'eux. Le lien entre nous et les enfants s'est renforcé. A la fin de nos activités, nous avons visité leur cour et nous avons eu l'occasion d'examiner le mur de l'école que nous allions peindre.

24 Nisan'da, duvarları boyamayı bitirdik. Bu, Sevgi Anaokulu projesinin son aşamasıydı. Sene içerisinde hazırladığımız figürleri ve resimleri hayata geçirdik. Kulüp derslerinde Görsel Sanatlar Kulübüyle çizdiğimiz resimler, Ali Hocamızın hazırladığı kolajda çok güzel duruyordu.

Günün sonunda duvarları boyamayı tamamladığımızda, ön gördüğümüzden bile daha güzel bir çalışma ortaya çıkmıştı.

Le 24 avril, nous avons terminé la peinture des murs. La dernière étape du projet de Sevgi Anaokulu, que nous menons depuis le début de l'année. Nous avons réalisé des figures et des peintures que nous avons préparées au cours de l'année. Les dessins que nous avons dessinés avec le club d'arts plastiques pendant les cours du club étaient très beaux dans le collage que notre professeur Monsieur Ali avait fait. Quand nous avons fini de peindre les murs à la fin de journée, nous avons vu un travail plus beau que prévu.

Duvarları boyamak için okula geldiğimizde çok güzel bir sürprizle karşılaştık. Duvarların ilk kat boyası çoktan atılmıştı. Bu sürpriz bizim için çok önemliydi aslında çünkü bize bolca zaman kazandırmış oldu. Sabah erken saatlerde okula geldiğimiz için okula yeni gelen minikleri de karşılama fırsatı bulduk. Zaten tanıdıklarımızı isimleriyle çağırarak günaydınlaştık. Birbirimizi artık tanıdığımız için bizi görünce hepsi çok sevindi. Duvarı boyamaya daha yeni yeni başlamıştık bu yüzden ne olduğunu bilmiyorlardı ama bahçeye tekrar çıktıklarında onlara çok güzel bir sürpriz hazırlamış olacaktık.

Quand nous sommes venus à l'école pour peindre les murs, nous avons eu une très belle surprise. La couleur du fond des murs était déjà peinte. Cette surprise était très importante pour nous car elle nous a permis de gagner beaucoup de temps. Comme nous étions venus à l'école tôt le matin, nous avons eu l'occasion d'accueillir les petits qui sont venus à l'école. Nous avons appelé par leur prénom ceux que nous connaissions déjà et nous leur avons dit bonjour. Quand nous nous sommes vus, nous étions tous très heureux de nous voir.

Su altı temamız doğrultusunda duvarlara açık mavi renk üzerine su altı alemini yerleştirdik. Görsel Sanatlar Kulübümüzün de yardımı ile isteklerimizi duvarlara yansıttık. Herkes bir görev üstlendi ve bunu yerine getirdi. Kimimiz yapılan hataları arka plan rengiyle kapattı kimimiz balıklar kimimiz tatlı denizaltı karakterleri çizdi. Çok eğlenceli olduğu gibi çok da zahmetliydi. Sonunda elde ettiğimiz başarıyla gurur duyduk. Ara verip gölgelere kaçtığımızda anladık ki yaptığımız iş gerçekten çok yorucu ve zordu ama biz onun üstesinden gelmiş ve çok güzel bir iş başarmıştık. Çocuklar bahçeye çıktıklarında ağızları açık

bir şekilde duvarlara baktılar ve işte o an gerçekten günün anlam ve önemini anlamış oldum. O yüzlerindeki gülümsemeyi görmek hepimize kaybettiğimiz tüm enerjimizi geri verdi ve hepimiz onlarla koşturup oynamaya başladık.

Nous venions de commencer à peindre les murs donc ils ne savaient pas ce qui se passait, mais quand ils sont revenus dans le jardin, une belle surprise les attendait. Avec l'aide de notre club d'arts plastiques, nous avons

Kolaj çalışması: Ulaş BALCI

reflété nos souhaits sur les murs. Tout le monde a assumé une tâche et l'a accomplie. Certains d'entre nous ont commis des erreurs avec la couleur de fond, certains ont dessiné des poissons, certains ont dessiné de jolis personnages sous-marins... C'était très amusant, mais très fatiguant. Nous sommes fiers du résultat. Lorsque nous nous sommes arrêtés et que nous nous sommes échappés à l'ombre, nous avons réalisé que notre travail était vraiment épuisant et difficile, mais nous avons surmonté la difficulté et nous avons fait un très bon travail. Quand les enfants sont sortis dans le jardin, ils ont regardé les murs la bouche ouverte et c'est à ce moment-là que j'ai vraiment compris le sens et l'importance de la journée. Voir le sourire sur ces visages nous a rendu toute l'énergie que nous avons perdue et nous avons tous commencé à courir et à jouer avec eux.

**Asmin ACAR
Gökse SANCAR
Yasemin KAN**

Coğrafya Çalıştayı

Şükran Toy eşliğinde, 11G sınıfından Ömer Karakaya, Arzum Dilara Top ile 11H sınıfından Mehmethan Bıdık, 11 Mayıs 2019 Cumartesi günü Fevziye Mektepleri Erenköy Işık Okulları'nda "Sürdürülebilir Ekonomi" konusunda "II. Coğrafya çalıştayı"na katılmıştır. Bu çalıştayın amacı, lise öğrencilerinin ülkemizin sahip olduğu doğal ve beşeri kaynakların zenginliğini bilmeleri ve bu kaynakların sürdürülebilir kullanımını kavramaları; küresel boyuttaki ekonomik, siyasi, sosyal ve çevresel sorunları fark ederek, bu sorunlara insani bakış açısıyla çözüm önerileri geliştirmelerini sağlamaktır. Emin Çapa ve Eren İnönü'nün konuşmaları ışığında, ekonomik parametreler (üretim, ticaret, cari açık, turizm vb.) ve döviz arasındaki ilişki irdelenerek öğrencilerimizden oluşan gruplarla bildiriler oluşturulmuştur.

Kolaj çalışması: Zeynep Simge ÖZTEMEL

Atelier de Géographie

Accompagnés de Şükran Toy, Ömer Karakaya et Arzum Dilara Toy de 11G, Mehmethan Bıdık de 11H ont participé au deuxième atelier de géographie dont le sujet était "l'économie durable", qui a eu lieu au sein de Fevziye Mektepleri Erenköy Işık Okulları le samedi 11 mai 2019. Ce projet avait le but de sensibiliser les lycéens sur la richesse des ressources naturelles et artificielles de notre pays et de faire comprendre que ces ressources peuvent être utilisées de manière durable. De plus, il avait aussi le but de rendre les élèves plus conscients sur des problèmes économiques, politiques, sociaux et environnementaux dans le monde et de trouver des solutions éthiques.

Inspirés par les discours d'Emin Çapa et d'Eren İnönü, les groupes d'élèves ont préparé un communiqué dans lequel on a examiné la relation entre les paramètres économiques (production, commerce, déficit courant, tourisme...) et la devise.

Eko Vatandaşlık

Hazırlık sınıfı öğrencilerimiz zaman zaman Fenerbahçe Parkı Topluluk Bahçesi ile okulumuzun Permakültür bahçesinde, bahçe işleriyle ilgilenerek eko-vatandaşlığı yaşayarak öğreniyorlar.

Permakültür Kulübü

Kolaj çalışması: Zeynep Simge ÖZTEMEL

Pierre Loti İlkokulu ile Biyoçeşitlilik Projesi

AEFE (Yurtdışı Fransız Eğitim Ajansı) tarafından hayata geçirilen Güneydoğu Avrupa Bölgesi'nin biyoçeşitlilik projesi kapsamında, Frankofoni Haftası'nda 21 Mart Perşembe günü sabahı, Permakültür Kulübü'nden Öykü Candaş, Yasin Tuna Kurşunlu, Rıza Latifi, Zeynep Duygu Benli, Nihan Dedeoğlu, Deniz Özkan, Pierre Loti ilkokulu'nda 7 yaş grubundaki öğrencilere rehberlik ettiler.

Bu paylaşım ve çalışma sürecinde öğrencilerimiz, Fransız Sarayı'nın bahçesindeki bitkilerin Türkçe ve Fransızca isimlerini belirledikten sonra öğrencilerle gruplar halinde bahçede bitkileri topladılar. Ardından, sınıfa çıkarak hazırladıkları herbaryum afişi üzerinden herbaryumun ne olduğunu, amacını ve nasıl yapıldığını öğrencilere anlattılar.

Birlikte güzel zaman geçirdikten sonra lise ve ilkokul öğrencileri arasındaki etkileşim ve çalışmaların olumlu kazanımlarıyla okulumuza geri döndüler.

Kolaj çalışması: Zeynep Simge ÖZTEMELE

Projet sur la biodiversité

Dans le cadre du projet sur la biodiversité de la région Europe du Sud-Est mené par l'AEFE (Agence pour l'enseignement français à l'étranger), lors de la Semaine de la Francophonie, le jeudi 21 mars, Öykü Candaş, Yasin Tuna Kurşunlu, Rıza Latifi, Zeynep Duygu Benli, Nihan Dedeoğlu, Deniz Özkan du club de permaculture ont travaillé avec les élèves de 7 ans de l'école primaire Pierre Loti. Lors de ce moment du partage et du travail, nos élèves ont identifié les noms des plantes en turc et en français dans le jardin du Palais de France, puis ils les ont regroupés avec les élèves du Pierre Loti. Ensuite, en utilisant un poster sur l'herbier, ils ont expliqué aux enfants ce que l'herbier était, son objectif et comment ceci était fait.

Après avoir passé de bons moments tous ensemble, nos lycéens sont revenus à l'école enrichis par cette interaction et par les travaux réalisés avec les élèves de l'école primaire.

Peynir Atölyesi

Çevre ve Permakültür Kulüpleri , Hazırlık sınıfı öğrencileriyle peynir atölyesi, kahve ve muz atıklarıyla kompost atölyesi düzenlemiş, boş arazilerin yeşillenmesi ve arıların bal yapabilmesi için tohum topu yapmıştır. Öğrenciler, sürdürülebilir bir yaşam adına atıkların değerlendirilmesini de eğlenerek öğrenmişlerdir.

Kolaj çalışması: Zeynep Simge ÖZTEMEL

Arapça ve Arap Kültürü Üzerine

Bir nevi, savaş dönemlerindeki medya özelliğini taşıyordu şiir. Hoşa gitmeyen bir olay olursa şiire başvurulurdu. Tabii, Cahiliye Dönemi şiirleri beğenilmediğinden baskı uygulandı. İslam'ın yükseliş döneminde, İslam'ı yaymak için yapılan fetihlerde ve Emeviler Döneminde edebiyat baskı altındaydı. Özellikle Arap olmayan Müslümanlar'a iyi davranılmıyordu. Emeviler Döneminde sürekli fetihler olmuştur ve saldırgan politikalar izlenmiştir. Öyle ki Müslümanlar arası nefret de doğmaya başlamıştı. Milliyetlere göre sınıflandırma var idi. Emeviler'in baskıcı politikalarına karşı gelen Farisi Müslümanlar başkaldırıp devletin başına Hz. Muhammed'in amcasının soyunu yani Abbasiler'i getirdiler başa.

Abbasiler edebiyat için daha rahat bir

ortam oluşturmuştur. Kuran-ı Kerim'i yorumlama bir ilim dalı haline gelmiştir bu zamanda. Beyt'ül Hikme adı verilen çok amaçlı kütüphanede çeviriler yapılmıştır. Helenistik düşünceler Arapçaya geçmiştir. İlimin her alanında gelişmeler olmuştur bu dönemde. Gerek fıkıh alanında gerek tıp alanında her alandaki gelişmeden edebiyat da nasibini almıştır. Tasavvuf bu dönemde ilerlemiştir ve hatta bazı karşıt görüşler bile çıkmıştır. Şiirde de inanılmaz gelişmeler olmuştur. Beyt'ül Hikme sayesinde çeviriler yeni fikirleri getirmiştir topluma. Şairlere maaş bağlanmıştır ve vefat ettiklerinde geride bıraktıkları meblağ inanılmaz derecede büyük olmuştur mesela. Şiirde yeni sanatlar türemiştir.

Bundan sonra halifelik Fatimiler'indir. İsmi Hz. Fatıma'dan alır. Hz. Ali'nin soyundan geldiği düşünülür ama doğruluğu tartışmalıdır. Fatimiler, Katolik bölgeleri de yönetmiştir ve mimari sanatı oldukça geliştirmiştir. Fatimiler'den günümüze gelemeyen sayıca çok eser vardır. Kahire'yi en önemli şehirler arasına sokmuşlardır.

1172'de Selahattin Eyyubi tarafından yıkılmıştır bu devlet, yani Memlûklar tarafından. Tarihinde din ve devlet işlerini ayırma gibi önemli işlere imza atmıştır. Mimarideki gelişme giderek artmıştır. Bıraktıkları mimari eserler günümüz için paha biçilmezdir. Çeviriler artmıştır.

Halifelik daha sonra Osmanlılar'ın olmuştur. Bu dönemde de hem dil hem de edebiyat alanlarında akıl almaz gelişmeler olmuştur. Yeni akımlar, yeni türler gibi...

Arapça, her daim her gelişmeden etkilenen bir dildir. Aynı ölçüde etkileyen de. Arapçanın diğer dillere kıyasla cidden farklı bir yeri olmalıdır; çünkü birçok sanat dalına önemli katkıları olmuştur.

Ali Rıza SASANI

Arapça, hiç ilginizi çekmediyse çok şey kaçırmışsınızdır. Bu konu hakkında bilgilendirmek isterim sizi. Bu dilde, kültür tarihi ile ilgili birçok kaynak vardır. Emeviler'den Osmanlılar'a, Osmanlılar'dan Türkiye Cumhuriyeti Devletine kadar geçen birçok hadise hakkında bilgi bulabiliriz.

Tabii, Arapça dediğimizde aklımıza İslam'la ilgili bir şeyin gelmemesi mümkün değildir. İslam Arap coğrafyasında doğmuş ve yayılmıştır. Din ve dil, birbirini azımsanmayacak derecede etkilemiştir.

İslam'dan önce Arap Edebiyatı vardı. Arap yarımadasına ise göçebe olmayan devletler hakimdi. Çoğu devlete bakarsanız güçlenmelerinden önce kabile olarak vardılar. Ayrıca bu devletlerin çoğu doğu ve batıyla sıkı ilişki içerisinde idiler. Bu dönemin toplumsal yapısı ise yine iki şekildedir. Göç ederek yaşayanlar ve şehirde ikamet edenler: Bedeviler ve medeniler. Bunların zamanı Cahiliye Dönemi'di. Şu an benimsediğimiz etik ilkelerin olmadığı zamanlar. Kölelik, kadınları hor görme gibi çağdışı düşünceler. Özellikle köle ticaretinin payı çok büyüktür. Yarımada ticaret çok canlı idi. Köle alınıp satılması her gün olan şeylerdi. Panayırlar düzenlenirdi. Bu panayırlar kabileleri bir araya getirirdi. Panayırlarda ise göze çarpan olaylardan biri de şiir okunmasıydı. Bir kabilenin şairi orada ün salmış ise bu durum o kabile için bir prestijdi. Öteki şairler için de fırsat idi. Şaire ve şiire cidden önem verilirdi. Şiirin özelliklerinde ise soyut kavramlar ağırlıktaydı. Hayaller, tutkular ve istekler.

İslam'ın doğduğu dönemlerde edebiyat baskı altına alınabiliyordu. Cahiliye Dönemi şiirlerine tepkiler hoş olmuyordu. Bu şiirler için Kuran'da bir ayet vardır. Hz. Muhammed peygamberliğini ilan ettiğinde şiirlerle saldırılara maruz kalmıştır. Hatta İslam'ın buyruklarını kabul etmeyenler bunları bir masal olarak tanımlamıştır.

Hayat Meraklısına Güzel

Ben her konuyu merak eden bir insanım. Bazen yolculuk yaparken aklıma değişik sorular gelir ve cevaplamaya çalışırım. Ama bu soruların öbürleriyle farkı, cevaplarını ben dahi kimsenin bilememesidir. Dünya neden var, kaç tane evren var, balıklar acıyı hisseder mi, maymundan mı geldik yoksa yaratıldık mı, öyleyse evrendeki ilk canlı nasıl doğdu eğer türünün ilk örneği oysa?

Aslında küçükken daha çok düşünürdüm, aklımda binbir çeşit sorular olurdu, cevaplarını bilemediğim. Sonradan öğrendim ki bu soruların cevaplarını kimse bilmiyormuş, hatta nedense büyüdükçe ilgileri azalıyormuş ve öğrenmek istemiyorlarmış, Şaşırtıcı değil mi? Çocukluktan erişkinliğini geçen o kısa zamanda nasıl oluyor da bu isteğimizi kaybediyoruz? Nasıl oluyor da merak etmiyoruz? Küçükken çoğumuzun hayali bilim insanı olmaktı, peki neden? Çünkü küçükken merak

ederdik ve o, merakın ana tema olduğu meslekti.

Nedense bizim kültürümüzde merak hep bir tehdit unsuru olmuş; sözler, deyimler ortaya çıkmış onunla ilgili. Ama bir toplumu geliştiren, merak değil midir? Bir dalgıç, engin denize veya okyanusa dalmadan aradığı balığı bulabilir mi? Eğer başlamak bitirmenin yarısıysa, merak da öğrenmenin yarısıdır, bizi yeni bilgiye, yeni keşiflere yönlendirir. Bilim insanları, insan anatomisini merak etmeseydi hastalıklara çare bulunabilir miydi? Nasıl büyüdüğümüz, geliştiğimiz anlaşılabilir miydi? Evet, bazı keşifler ihtiyaçtan meydana gelir ama o keşiflerin asıl ilerlemesini sağlayan, yapanların yılmamasını sağlayan şey meraktır! Bizi bu kadar ileri taşıyan duygu meraktır ve onun peşinden koşmamızdır! Merak edin!

Ersin Necdet AYKIN

Güç Nedir?

Beni tanıyanlar, insan ırkını bir mizah unsuru olarak sınırlandırıp hor görmediğimi, en az ayrımcılığı tasvip etmemem kadar iyi bilirler. Bunun sebebi erdem tutkunu bir ahlak timsali olmam değil tabii. İnsanlık, okuduğum ve tanıklık ettiğim bin yıllar süresince tahmin bile edemeyeceğim -iyi ya da kötü diye yargılamadan, Wittgenstein'a atıfta bulunarak krallığı etik kalıplarının sınırlarındaki bir aslan olduğum kabul edilirse, insanların dilinden anlamıyorum; çünkü- üretim ve tüketim faaliyetlerinde bulunduktan sonra, insanın, "éphémère" olması, önemsiz ya da can sıkıntısını tatmin etmekten başka bir işe yaramayan deney malzemesi seviyesine indirgenmesini gerektirmiyor. Yeri geldiğinde rahatsız edici bir at sineği olmasına rağmen insanlar, tüm defolarına rağmen saygıyı hak ediyor.

Fakat yeri geldiğinde öyle basit şeyleri anlamlandıramıyorlar ki, tüm bu söylediklerimi bir cam şişeye toplayıp en ıssız okyanuslarda unutulmaya terk edesim geliyor. İnsan, Goethe'nin yazmış olduğu: "Yarat, ey sanatçı!" cümlesinden ortaya çıkara çıkara "güç" olarak adlandırdığı bir illüzyon yarattı ve Pygmalion gibi kendi elleriyle yaptığı heykele aşık oldu. İngilizce'de "fall in love" derler ya hani, dizlerinin üzerine düşmeyi seve seve kabul etti çoğu, fakat nedir bu "güç"? Aslında bir

kısımının absürt diyerek reddettiği Platon'un idealarından daha mı soyut, "reel" mi "gerçek" mi? Madem fanatikçe inanıyorlar "güç"e, neden o hayati kavramın ortak tanımı şu ana kadar yapılamadı, neden o kutsal serap kimseye mutlak huzuru ya da mutluluğu sağlayamadı? İnsan, kendi kusurlarını ya da eksikliklerini örtmek, yaralarını gizlemek, değiştiremediği, bilmediği, anlamadığı ya da anlamak istemediği, dolayısıyla korktuğu unsurlardan korunmak amacıyla bir barınak arar; gururuna yediremediği bu savunmasız duyguyu meşrulaştırmak kaygısıyla, sorgulanmaması ve utandığı yara izlerinin bir merakla açılmasını önlemek adına, sığınağını yüceltir, "güç" der ona.

Her şey bir yana, akşam gökyüzüne baktıklarında, yaşadıkları Dünya'nın kütesini, milyonlarca yıldır her gün ışımaya, enerjiye çevirip sarf eden yıldızları gördükten sonra, hemcinsini ötekileştirmeyi, sadece yüz yıl sonra moleküllerine ayrışacağını bile bile mülkiyetçilik yapmayı "güç" olarak nitelendirmek kendini ileride kaybedecek tek mülklerine dönüşecek olan manevi zincirlerle bağlamaktan başka nedir ki? Bıraksınlar, güç, birim zamanda sarf edilen enerji miktarı olarak tanımlansın.

Tuna KARATAŞ

İşte Hayat...

Saatler dakikalar saniyeler geçiyor. Bugünün dün olacağını veya dünün yarın olacağını bilmeden yaşıyoruz bu dakikaları. Öyleyse hayata emanet canımızla her gün ileri veya geri adımlar atıyoruz. Peki hayat bu kadar şansa bağlıysa bu evrende bir nokta kadar büyüklükte olan bu bedenlerimiz neden bekliyor? Ağlamayı, gülmeyi, hissetmeyi, bağlanmayı erteliyoruz. Hayat kısa üzülme demem diyemem. Hayat kısa ağlayın gülün ihaneti tadın veya dost, düşman edinin. Bir gün çıkıp İstiklal Caddesi'ndeki sokak sanatçılarıyla ruhunuzu dinlendirin veya şenlendirin veya o sanatçının çaldığı küçük

şarkıyla eski sevgilinizi hatırlayıp ağlayın. Duyguları tadın onlardan kaçmayın. Yarın olan sınavınız, işiniz, toplantınız veya en önemli iş görüşmenizi düşünüp yatakta saatlerce dönüp durmayın. Uyuyamıyorsanız da uyumayın kalkın aklınızdan ne geçerse yapın sonuçta bugün bugün yarın ise yarındır. Yarını düşünüp bugünü unutanlar hep dünde kalır. Siz kalmayın. Korkmak, insanın doğasında vardır bazen sevdiklerimizi kaybetmekten bazen de sevdiklerimizin dışındaki mal varlığımızı, prensiplerimizi sahip olduğumuz veya olmadığımız şeyleri kaybetmekten korkarız. Korkuyu iliklerine kadar hissetmeden ölürsek o zaman nasıl deli dolu yaşamış oluruz ki? Fakat bu korkunun size yol göstermesine engel olmayın. Korkusuzluk, güç gösterisi veya olmaması gereken bir şey değildir. Korkunuzun size hata yaptırmasından veya tedbir aldırmasından çekinmeyin. Korku sonu olmayan bir sokak gibidir sonuçta. Korktuğunuz başınıza mı geldi. Ağlayın zırlayın daha çok korkun bunların hepsi sizde tecrübe denen şeyi oluşturur. Hayat devam eder göz

yaşlarınız kurur. Yüzünüzden süzülen göz yaşlarını elinizle sildiğinizde korktuğunuz şeyleri, hataları ve hayal kırıklıklarını görürsünüz. Bu hataları ister beş ister on ister yüz kere yapın ama bir zaman geldiğinde kendinize dur diyeceğiniz zamana şahit olduğunuzda geçmişte kalmış onca hataya şükredeceksiniz belki de güleceksiniz ama sonu diğerleri gibi bitmemiş olacak. Düşünün, düşünmekten kafayı yiyecek duruma gelin veya gülün gülmekten karnınız ağrıyana kadar gözlerinizden yaşlar akana kadar eğlenin tadın hissedin ama hayatı bekletmeyin; çünkü hayat sizi beklemez sizi pişmanlıklarınızla baş başa bırakır işte o zaman yatağınızda bu pişmanlıkları düşünmek yerine onlara nasıl iyi ki yapmışım veya keşke yapmasaydım diyeceğinizi düşünün ama bunları düşünce bulutunda bırakmayın hayata geçirin ki hayat sizi sizin de onu unutmayacağınız gibi unutmasın.

Aslinaz KANSIZ

Yanılsamalar Hastane

İnsanlar gerçeklik olarak nitelendirdikleri illüzyonun içinde yaşarlar. Belirli sistemlerin, yönetimlerin, kendilerinin üstündekilerin haklarını ve etkilerini başından beri var olmuş gerçekler olarak kabullenip, sorgulama girişiminde bulunmazlar. Bu sorgulanmayanlar, gerçekliğin üstünde birikir ve onunla aramıza girerler.

Çoğu insan, önemli buldukları konumlara erişip, saygı görebilmek uğruna, aslında bir kurgudan ibaret olan "piramidin" içine girerler. Hayatlarının çok büyük bir kısmını "piramidin" en üstüne ulaşmak için çabalayarak geçirirler. Ama gerçekten istenilen bu mudur? Bunun sahiden istedikleri şey olmadığını fark edenler olsa da çıkamazlar artık. Orada geçirdikleri zaman boyunca terk edemeyecekleri sorumluluklar, alışkanlıklar, düşünceler kazanmışlardır. Herkes bu sisteme eşit bir şekilde, eşit bir yerden başlamaz. Bir insan doğduğunda yeri yaklaşık bir şekilde de olsa bellidir. Bazılarının avantajları, diğerlerinkilere oranla çok daha fazla olabilir. Dolayısıyla aynı yere gelmek uğruna harcayacakları çaba da aynı olmayacaktır. Ama insanlar, yükselmeye çalışmanın iyi bir amaç olduğuna ve sonucunda onlara mutluluk getireceğine ikna olmuşlardır. Bu düşünceye sahip herkes daha da yükselmeye çalışacaktır. Çalıştıkça yükselecek, yükseldikçe sorumlulukları artacak, sorumlulukları arttıkça da çalışacaklardır. Ve bunun onları mutlu ettiğine inandıklarından; neden, kim için yaptıklarını sorgulama gereksinimi de duymayacaklardır.

Bir insan, bir şeyi yapmasının altındaki nedeni merak edip sorguladığı her anda, kendi gerçekliğine biraz daha yaklaşır.

Ada Nil Beyazay

Annemin işi gereği hastane ortamı ile küçüklüğümden beri iç içeyim. Bu aşinalığım yıllarca bu ortamı gözlemleme fırsat tanıdı.

Hastane çoğu insan için hasta bireylerin gidip tedavi gördükleri yerdir; fakat benim için bundan çok daha fazlası... Benim için umut, fedakârlık, sorumluluk demektir. İnsanlara yardım etmek için uğraşan cesur çalışanları barındırır bu mekân. Kimi için sevinç, mutluluk ifade ederken; kimileri için hüznün, tükenmişlik ve umutsuzluk ifade eder. Bir katında hayata yeniden bağlanmış bir adamın gülümsemesini görebilirken diğer katında kasvet ve çaresizlik içinde ağlayan hasta yakınlarının bağırışlarını duyabiliriz. Yaşam ve ölüm gibi iki zıt kavram hep birliktedir. Ameliyattan çıkan bir doktora dua edilirken bir başka doktora beddua edilir, üstüne yürünür, dövülür. Bu cefakâr insanların bu duruma düşmesi ne üzücü...

Koridorlarında yürürken hissedilen atmosfer adeta yazın esen rüzgâr gibidir: Bu boşucu durumda bizi serinletebilirken aynı zamanda tüylerimizi diken diken edip içimizi ürpertebilir.

Sarp KUBİLAY

Çevre Kirliliği

İnsanların ve diğer canlıların yaşamları boyunca ilişkilerini sürdürdükleri ve karşılıklı olarak etkileşim içinde buldukları, fiziki, biyolojik, sosyal, ekonomik ve kültürel ortamdır. Çevre, canlıların yaşamlarını sürdürebilmeleri, sağlıklı, düzenli bir ortamda bulunabilmeleri için bir çerçeve gibidir. Uygun fiziki, biyolojik, sosyal, ekonomik ve kültürel çevrenin olmaması canlı hayatını tehdit eder. Dünyanın herhangi bir parçasında yaşayan hayvan türleri, bitkiler, ormanlar, su ve kara parçaları çevreyi oluşturan doğal unsurlardır. Bu parçalar bir düzen içindedir ve birbirine bağlıdır, birinin zarar görmesi zincirleme olarak diğerlerine de zarar verir. Canlıları etkileyen tüm dış etkenleri kapsayan çevre, yine canlıların tehdidi altındadır. Çevre kirliliği başlıca günümüz dünya sorunlarından biridir.

Gürültü, hava, toprak, su kirliliği ve başka birçok olumsuz etken canlı düzen ve dengesini sağlayan çevrenin kirlenmesine, bozulmasına neden olur. Çevrenin korunması ve çevre sorunlarının çözümünde insan önemli rol oynar. Hayatın devamlılığı, sağlıklı, yaşanabilir bir ortam için yakın çevreden uzak çevreye her adımda duyarlı olunmalı, alınacak küçük önlemler ile çevre korunmalıdır.

Zeynep ÖZCAN

Taksim Meydanı

1930'lu yılların bir eylül günüyüdü. Sıcak bir yazı yeni atlatmış doğa, yavaş yavaş yapraklarını sarartan ağaçlar. Taksim meydanında ellerinde süslü çantaları olan insanlar. Kimisi zevcesiyle gezintiye çıkmış, kimisi çocuğunu almış geziniyor. Kimi hanımefendiler, günlük gelişmelerden bahsediyor. Ben ise asil olmayan bir türk kıızı. Eşarpımı bağlamış başıboş bir bankta oturuyorum. Etrafa bakıyorum. Herkes, her şey yine her zaman olduğu gibi. Yanımda saniyeler içinde bir sürü insan geçiyor. Ama ben yalnızım. Kalabalığın içindeki o yalnız insan. Ailemi düşünüyorum. Annemi düşünüyorum başta. Her şeyim, tek varlığım. Bana küçükken anlattığı masalları düşünüyorum. Sonra aklıma babam geliyor. Her zaman güzel anılarımdaki kötülük. Biz diğer aileler gibi değildik. Ne asil bir aile ne de asker bir babanın ailesi. Babam hep ailemizin kötü tarafıydı. Abim doğru yoldan gitmişti. Asker olmuş, bundan sekiz yıl önce şehit düşmüştü. Şimdi düşünüyorum vatanı pahasına şehit düşmüştü de ailesini geride bırakmıştı fakat yine de ailemizi kurtaran abimdi. O vatan için şehit düşüyor. Ben ise kelimelerimi yazıya döküyordum.

Şimdi düşünüyorum. Eğer babam bana, aileme, hayatıma gereken ilgiyi verebilseydi; kumara, harama bulaşmasaydı; bizi bırakıp gitmeseydi her şey daha farklı olabilirdi. Ama ben böyle yaşadım. Hayatı böyle öğrendim. Onca engeli kendi ayaklarımın üstüne basarak geçtim. Babam varken babasız yaşayan o küçük kıızı ben ve babası olmayan o kıızı sevdim.

Elif Ceren AKCAN

Varolmak ve Düşünce Üzerine

“Qu’est-ce qu’exister ? Se boire sans soif” der Jean-Paul Sartre türkçe haliyle *“Varolmak susamadan içmek gibi bir şeydir.”* Başlarda okuyan herkese çok fazla anlam vaat etmeyen bu söz aslında birçok şeyi açıklamakta. Sartre egzistansiyalizm akımının birçok otorite tarafından kabul görmüş önemli düşünürlerinden birisidir. Sartre’ a göre; kendinde varlık, var olandır. Kendisi için varlık ise sürekli bir oluşum içinde olan, kendini tasarlayan, gelecek kurgulayandır. Varoluşa giden yol bulantıdan, yapışkanlıktan doğan tiksintiden geçer. İnsan için özgürlük tam ve mutlaktır. İşin aslı insan özgür olmaya

“mahkûm”dur. Günümüzde kitaplarda, sosyal medyada, filmlerde kimi zaman ise bir kafede kulak misafiri olduğumuz konuşmalarda insanların sürekli özgürlükleri hakkında dert yakındıklarını bazen de kendilerini, bir bakıma varoluşlarını sorguladıklarına çok sık rastlar olduk.

“Abi gerçekten boşa yaşıyoruz bak ben sana söyleyeyim, en iyisi sizin şu yazlık var ya oraya yerleşelim beraber.”

“Ben bu işten bir iş anlamadım nerede düşünce özgürlüğü ne zaman konuşmaya başlasam bu kız beni susturuyor!”

Oysaki yine Sartre; *“Düşünce özgürlüğünden yoksun olmak düşündüğünü söyleyememek değil hiç düşünmemiş olmaktır”* Aslına bakarsanız her insan düşünebildiği kadar özgürdür ve yine düşünebildiği kadar vardır. Sürekli gelişen, değişen sistemin içerisinde kaybolmamak adına öncelikle düşünmeyi öğrenmemiz gerekli. Her birimiz düşüncelerimizin birer eseriyiz. Bir insan kendisini tanımlarken kendisi hakkında kötü yorumlar yapıyor ise bu yapacağı yanlışlara erkenden bulunduğu kılıflardır. Bu davranışı belki de farkında olmadan çoğumuz yapıyoruz ancak bu hastalıklı ve yanlış bir davranış. Her birimiz kendimizi kalıcı karakterlere ve belirli statülere hapsederek birçok sorumluluktan

kaçıyoruz. *“Ben çocukluktan beri böyleyim”* diyerek arkasına saklandığımız birçok yalanımız var ve belki de bu yazıyı okuyana kadar hiçbiriniz farkında değildiniz. Bu şekilde kendimize çizdiğimiz kaçak rotalar sadece kendimizi bir şey yapamayacağımız konusunda kandırmamıza ve sorgulanabilecek her durumdan kaçmamıza sebep verir. Bu da kişisel gelişimini tamamlayamamış ve ne kendisine ne etrafına yarar sağlayamayacak bireyler yaratır. Varlığımızın farkında olmak, varoluş sebebimizi aramak adına bir yolculuk yapmak tüm bu hayat denen macera da bizi olumlu bir sonuca ulaştırabilir. Kanımca birey kendi varoluş sebebini kendinden bir nebze olsun uzakta aramalıdır; çünkü hepimiz bir düşünce sahibi olduğumuzda tüm insanlığa karşı sorumlu hale geliriz. Belki varoluş sebebimiz pandaları kurtarmak bile olabilir bu tamamen sizin kendi iç hesaplaşmanız, kendi bulantınızdır. Var olmak bir öpücükle başlar annenizin sizi ilk kucağına aldığı anda verdiği ve yine bir öpücükle biter soğuk bir taş üstünde son kez verildiği. Düşünceler ise yok olmaz; çünkü her düşünce bir varoluşun emeğidir ve yine her düşünce bir başka varoluşta var olmaya devam edecektir.

Buse ERGENE

Köprü

Paris'in ve İstanbul'un karşılaştırılması, Doğu ve batı'nın karşılaştırılması olarak görülemez, zira İstanbul; kurulduğunda, en parlak çağında ve günümüzde dahi Batı'nın ve de Doğu'nun sentezi, birbirlerinin doğal olarak içlerinde olan iki sarmaşığın kesişim yeridir.

Yaşama şekli, sardığı canlının -yani bitkinin- öz suyunu emerek hayata tutunmak olan bu iki sarmaşık daha birbirlerini yeni tanımışken birbirlerinden nefret etmeye başladılar. Çünkü sardığı ve sarıldığı sarmaşıktan beslenmek aynı zamanda onun senden beslenmesi idi. birbirlerinin aynı olduğunu henüz kavrayamadıkları zamanların sonunda 1842'de doğdu Osman Hamdi. Doğumu; Batı'nın, Doğu'yla yaşayabileceğini müjdelermişçesine köleden devşirme bir babanın ilk çocuğu olarak dünyaya geldi. Batı kökenli bir adamın doğudaki yaşamı doğulu çocukların doğmasına vesile oldu. Babası gibi o da çift kimlikli olacaktı, hukuk eğitimi görmeye Paris'e gitti.

ancak ilgisini hukuk değil, güzel sanatlar çekiyordu. İstanbul'da sanat suret çizmeyi dahi karşı olduğundan sanata ilgisini ancak Paris'te fark etti. Daha işin bu kadar başında sanat anlayışlarının farklılığına şaşılıp kalınmaz mı? Sadece sanatta bir farklılık hissedilse ne âlâ, şehirlerin yapılış şekli, toplumdaki kadının yeri hepsi farklıydı. Burada halk krala değil, Cumhuriyet'e bağlıydı. Burada kurallar; dini töreye değil, bir hukuk kitabına bağlıydı. Günün yaptıkları gerekçesiyle kimsenin eğlenmesinin izin verilmediği topraklara olan yani Bağdat'a olan yolculuk onu burada katılanlardan

fazlasını katacaktı.

Bağdat sentez olması, gerektiğine inandığı İstanbul'un ne kadar doğulalaştığını görmesini sağladı. Batı'nın azizliklerinin İstanbul'dan el çekmesinden endişelenen Osman Hamdi ve Ahmet Midhat Paşa gibi aydınlar önce zorla meşrutiyeti getirdiler.

Ancak zorla güzellik olmuyordu. Güzellik aheste aheste, bir müze binası yapar gibi, parça parça yapılmalıydı. Batı kültürü fazla doğulalaşmış İstanbul'a sanatla ve güzellik ile aşılmalıydı.

Sanata ve ilerlemeyi dair söylenecek en güzel şey -ikisinin arasındaki bağ ister fark edilmiş olsun, ister olmasın- birbirlerine her daim paralel gittikleridir. Kültürün gelişimi ikisi arasında gereken sekmeyi zamanında ve gereğince yapabilmekte yatar. Doğu'dan Batı'ya ve Batı'dan Doğu'ya...

Mehmet Said GÜNAY

Tanımlama Çabası: “Aydınlanma” XXI. Yüzyılda Nedir?

“Aydınlanma, insanın kendi suçu ile düşmüş olduğu bir ergin olmama durumundan kurtulmasıdır. Bu ergin olmayış durumu ise, insanın kendi aklını bir başkasının kılavuzluğuna başvurmaksızın kullanamayışıdır. İşte bu ergin olmayışa insan kendi suçu ile düşmüştür; bunun nedenini de aklın kendisinde değil, fakat aklını başkasının kılavuzluğu ve yardımı olmaksızın kullanmak kararlılığını ve yürekliliğini gösteremeyen insanda aramalıdır. “Sapare Aude! Aklını kendin kullanmak cesaretini göster!” Sözü şimdi Aydınlanmanın parolası olmaktadır.”
~Immanuel Kant

“Aydınlanma” kavramının bulunduğumuz yüzyılda bize ne anlam ifade ettiğini, “aydın insan” sıfatının günümüzde kimlere, neden verildiğini anlamak için, ilk önce bahsi geçen kavramın ilk ortaya çıktığı döneme bir geri dönüş yapmak gerekir.

Aydınlanma Çağı, kabaca, 18. yüzyılın ilk dönemlerinde başlayıp, Fransız Devrimi’ne kadar süren bir dönemdir. Bu dönemde yeşeren edebi, bilimsel ve felsefi yeniliklerle beraber artık Avrupa monarşilerinin mutlak gücü ve feodal düzen sorgulanmaya başlar. Avrupa toplumunda, insanın hayatı nasıl yaşaması gerektiğine, onun haklarına ve özgürlüklerine ve onun, kendi türünden fertler ile arasındaki etkileşimin yeniden nasıl yapılandırılması gerektiğine dair çeşitli fikirler baş gösterir. İşte bu dönemde, Alman İdealizmi’nin ünlü temsilcisi Immanuel Kant, ünlü makalesi olan “Aydınlanma Nedir?/Beantwortung der Frage: Was ist Aufklärung?” adlı eseri yazmıştır.

Yaptığı ilk tanımlamada, Kant, aydınlanmanın kişinin içinde bulunduğu bir “ergin olamama” durumundan kurtulması olduğunu belirtir. İlerleyerek, “ergin olamama” durumunu “kişinin bir başkasına danışmadan kendi aklını kullanamaması” olarak tanımlar. Ergin olamamanın kişinin kendi suçu oluşuna tekrar değinir ve bunun nedenini kişinin kendi aklını, başkasının tavsiyesi olmadan veya gözetiminde olmadan kullanmaya korkması olarak açıklar.

Bu korkunun sebebini, ergin olmamanın verdiği

rahatlıkta bulacağımızı belirtir. Kişinin aklını kullanmak suretiyle bir karar vermesi kolay değildir, asla olmamıştır ve olmayacaktır; çünkü her eylemin bir sonucu, dolayısıyla, katlanması gereken bir sorumluluğu vardır. Bunun da ötesinde, kişinin aklıyla karar vermesi ve aklıyla harekete geçmesi düşünmeyi gerektirir ki bu eylem aslında görüldüğünden daha zor ve yorucudur. Yetmezmiş gibi bir de tüm bu kararlar verilirken kişinin ne istediğini bilmesi yani önceliklerini belirli bir düzene sokması gerekir. Günümüzdeki insanların çoğunun istemedikleri mesleklerde buldukları ve çoğu kişinin en basit kararlarda bile istemedikleri bir kararı vermeleri ve hatta bunun farkında bile olmamaları göz önüne alınırsa, önceliklerin belirlenmesi de önemli bir konudur.

İnsan toplumunu pençesine almış bu korku ve tembellik

hali düşünülürse, bu kendi kendine yön veremeyen insan sürülerinin başına “gözetçiler”in geçmesi beklenen bir durumdur. Bu gözetçiler, karar vermeye korkanlar için karar verecekler ve aklını kullanmaya korkanlar için kendi akıllarını kullanacaklardır. Gözetçiler bununla da yetinmeyip boyundurukları altındaki toplumlara aydınlanmaktan ve aydınlatılmaktan alıkoymaya çalışacaklardır. Şimdilik, Kant’tan ihtiyaç olan parça bu kadardır.

Şimdi ise, sorulması gereken bir soru ortaya çıkıyor: Kant’ın yaptığı tanım, günümüzde hala geçerli ve yeterli midir?

Günümüzde hala bir sürü insan birtakım figürler ve akımlar tarafından kolayca yönlendirilebiliyorsa, manipülasyon, kitlelerin kontrolü için güçlü bir araçta, hala insanlar kendi kendilerine karar vermeye korkuyorlarsa ergin olamama durumu günümüzde de devam ediyor demektir. (İlerleyen bölümlerde, ergin olmanın gittikçe zorlaştırılması incelenecektir). Eğer bu durum devam ediyorsa, söz konusu olan tanım da geçerliliğini koruyor demektir. Peki ya yeterlilik? Bu tanım, günümüz için kullanılabilecek bir aydınlanma tanımı olabilir mi?

Immanuel Kant, 1804 yılında öldü. Onun ölümünün üzerinden 212 yıl geçmiş demektir. Bu zaman diliminde insan, bilimlerin gelişmesi ile bir sürü yeni buluş ve keşif yaptı ve Evren’i daha farklı algılamaya başladı. Günümüz toplumunun kurulu olduğu belli başlı dinamikler, Kant’ın döneminde yoktu, dolayısıyla elde bulunan tanımın yetersiz olduğu görüşü akla yatkındır.

Örnek olarak, psikoloji ve psikiyatri disiplinlerinin verdiği bilgiler ışığında, insanların akıllarını başkasının kılavuzluğu olmadan kullanmaktan neden çekindiklerine dair yeni sebepler bulunabilir veya yeterince cesarete sahip olan bazı insanların da erginliğe ulaşmakta diğer istekli insanlardan neden daha çok zorlanacağı incelenebilir. Ayrıca ergin olmak “kendi aklını başkalarına danışmadan kullanabilmek” olarak tanımlanmıştı. Bu durum, bilinçli bir şekilde akılcı hareket etmemeyi göz ardı eder. Her daim akılcı yaklaşımlarda mı bulunulmalıdır?

Bu yüzden, Kant’ın tanımını temel alan, yepyeni bir tanım gerekir. Bu tanım da en basit haliyle şöyle olacaktır: “Aydınlanma, bireyin, farklı nedenlerle içinde bulunduğu ergin olamama durumundan kurtulması ve bunu yaparken kendisini ve çevresini, ve aralarındaki etkileşimin doğasını kavramasıdır”.

Yapılan değişikliklerin teker teker üzerinden geçilip açıklanması gerekir. İlk olarak Kant, ergin olamamamın kişinin kendi suçu olduğunu savunuyordu. Fakat

günümüzde çoğu insanlar büyük bir epistemolojik kirliliğin içinde yaşamaktadırlar, işe yarar bilgiye (doğru ve işlevli bilgiye) ulaşamazlar. Günümüzde insanların akıllarını en verimli şekilde ve özgürce kullanmasını zorlaştıran zihinsel ve nörolojik hastalıkların varlığı biliniyor. Evrim teorisinin ortaya atılmasıyla beraber antropoloji, psikoloji ve belli bir yerde de sosyoloji disiplinleri, bize insanların kendi akıllarını kullanamamalarının sadece tembellikten ve korkudan dolayı değil; kimlik kavramının, sosyal uyumun (Örnek olarak: Asch Sosyal Uyum Deneyi) ve insan türünün evrimsel olarak, bireysel değil toplumsal yaşamasının da etkisiyle olabileceğini gösterdiler.

İkinci olarak, “... kendisini ve çevresini ve aralarındaki etkileşimin doğasını kavramasıdır.” bölümü ele alınmalıdır. Sun Tzu, Savaş Sanatı adlı ünlü eserinde, zafer için kumandanın hem düşmanını hem de kendini tanıması gerektiğini söyler. Bu “Çevremiz bizim düşmanımızdır.” demek değildir; fakat çevre, kişi için her daim bir “öteki” durumundadır. Ayrıca, Sigmund Freud’dan alıntı yaparak belirtmek gerekir ki: “Ego, kendi evinin efendisi değildir”. Günümüz insanı; ne kendisinin ne çevresinin, ne de kendisinin ve çevresinin arasındaki etkileşimin bilincindedir. Acı bir sonuç olarak, çoğu insan aklını korkusuzca kullansa dahi, bunu nerede ve ne zaman yapması gerektiğinin bilincinde değildir. Bu yüzden ki günümüzde çoğu duygusal eylem, mantıksal temellendirmelerin arkasına gizlenir. Bu yüzden insanlar olmadıkları ve olamayacakları robotlar gibi davranmaya veya akılcı düşünceden uzak kalmaya çalışmaktadırlar. Yine bu yüzden ki akıl, belki de bu yüzyılın yeni bir ilahı, kendini kullanan insanın ellerinde alet olması gerekirken kurtulmamız gereken yepyeni zincirler olmuştur. En basitinden psikolojik destek gören insanların sayısı gün geçtikte büyük bir hızla artarken insanların kendilerine ve çevrelerine karşı yeterince dürüst olduğunu ve onları yeterince tanıdığını söylemek mümkün müdür? İnsan akılcı, mucizeler yaratabilecek bir kapasiteye sahiptir fakat onu kullanabilmek için, onu kullanacak olanın, bu aracı nerede, ne zaman ve hangi amaçla kullanacağını bilmeli ve bunun doğuracağı sonuçlara dair bir farkındalık sahibi olmalıdır.

Yapılan tanımın öngörüsü kendisi ve çevresi ile daha barışık, aklını kullanmayı bilen ve bu sayede hayatı kendince yorumlayabilen bireylerdir. Bu durum, aslında çok basitçe, Nietzsche’nin üstinsan kurgusuna doğru yol alan kişiler olarak da açıklanabilir. Öyle insanlar olacaklardır ki kendi iradelerini yine kendi belirledikleri bir ölçüyle çevreye ve kendilerine yansıtacaklardır.

Tarih ve Efemera

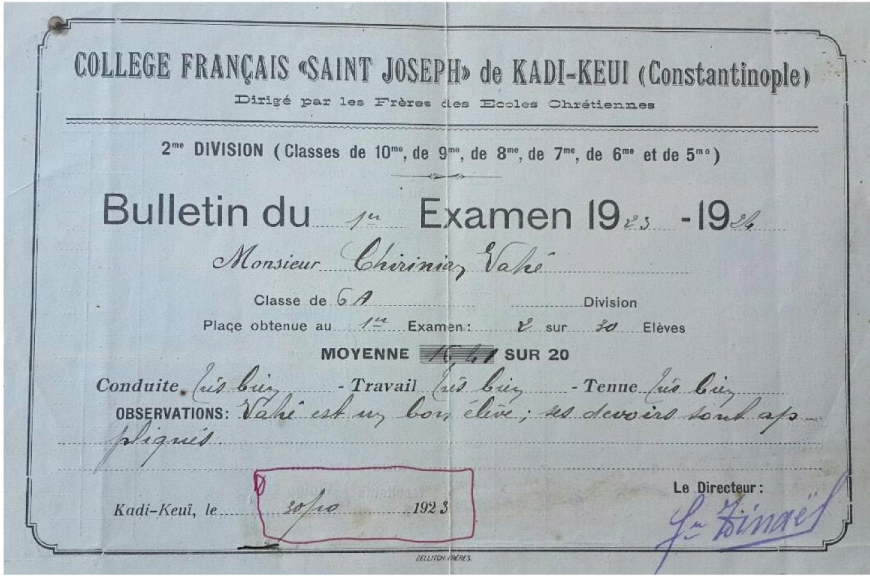
Bu eğitim döneminde Tarih Kulübü olarak ana temasını **“Tarih ve efemera”** olarak belirledik. Durum böyle olunca da işlemeyi kararlaştırdığımız konularla ilgili efemeraları temin etmek için hem sahaf dostlarımızı dolaştık hem de internet müzayedelerini takip ettik. Bunun sonucunda da hem keyifli hem de bilgi dağarcığımızı zenginleştirdiğimiz bir eğitim dönemi geçirmiş olduk.

Peki ne demektir efemera? Tarihe ışık tutan yönü nedir? İsterseniz kısaca bu konuya değinelim. Efemera, Yunanca tek günlük anlamına gelen ephemeris kelimesinden türemiş olup, geçerlilik süresi kısa olan bilet, davetiye, makbuz vb. basılı belgelerdir.

Ülkemizde son yıllara kadar ihmal edilen efemerik belgelerin tarih araştırmalarına olan katkısı konusunda 25-27 Nisan 2019 tarihleri arasında Koç Üniversitesi Vehbi Koç Ankara Araştırmaları Uygulama ve Araştırma Merkezi (VEKAM) ve ODTÜ Tarih Bölümü'nün katkılarıyla **“Geçici Belgelerin Kalıcı Etkisi: I. Uluslararası Efemera Çalışmaları Sempozyumu”** düzenlendi. Bu sempozyuma yurtiçi ve yurtdışından farklı disiplinlerde çalışmaları bulunan akademisyenler, koleksiyonerler ve küratörler katıldı.

İşte Tarih Kulübü olarak bizler de bu geçici belgelerin kalıcı etkileri üzerinde çalışmalar yaptık.

Belirlediğimiz ilk konu okulumuzun kuruluşunun 150.yılıni kutlamaya hazırlandığımız şu günlerde **“Saint Joseph Lisesi”** ile ilgili nadir efemera ve fotoğraflara ulaşmaktı. Bunda da başarılı olduk. Kulüp saatlerimizde bu belgeleri inceleyerek, dokunarak geçmişten bugüne bir köprü kurmaya çalıştık. Aşağıda bunlardan ikisini görmekteyiz.

Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk sabahında alınan 30 Ekim 1923 tarihli bir sınav sonuç belgesi

23 Nisan 1939 tarihinde Zonguldak'ta çekilmiş anlamlı bir fotoğraf

İncelediğimiz ikinci konu ise **“Cumhuriyet Döneminde Milli Bayramlarımız”** oldu. Cumhuriyetin ilanından günümüze 23 Nisan, 19 Mayıs ve 29 Ekim törenlerinin coşkusunu birçok fotoğrafı inceleyerek gözlemledik. Yeni kurulmuş bir cumhuriyetin çağdaş bireyler yetiştirme konusundaki istencini ve sınırlı kaynaklarını verimli kullanarak bir utkuya dönüştürme çabasını yakından değerlendirme fırsatı bulduk.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu
Mustafa Kemal ATATÜRK

Türk Kadın Birliği Başkanı
Nezihe Muhittin Hanım

Bir diğer inceleme konumuz ise **“Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Türkiye'de Kadın Hakları”** oldu. Bu kapsamda Fatma Aliye ve Emine Semiye hanımların eserlerindeki kadın temasını irdeledik. Nezihe Muhittin Hanım tarafından kurulan Kadınlar Halk Fırkası'nın tüzüğünü inceleyerek gerekse de Kültür ve Turizm Bakanlığı Sinema Genel Müdürlüğü'nün katkılarıyla hazırlanan yönetmenliğini Ümran SAFTER'in yaptığı **“Kadın Olmanın Günahı”** adlı belgeselin fragmanını izleyerek kadın sorunsalı üzerine düşünsel tartışmalar yaptık. Atatürk'ün kadın haklarına verdiği önem üzerinde durduk.

Üzerinde durduğumuz bir diğer konu ise 2018/6 sayılı Cumhurbaşkanlığı Genelgesi doğrultusunda **“Prof. Dr. Fuat SEZGİN'in Hayatı ve Çalışmaları”** oldu. Bu kapsamda Türk ve İslam Eserleri Müzesi'ndeki bilimsel aletler hakkında bilgiler edindik. Efemeralar bize bir anlamda öğretmenlik yaptı. Tarihe bakışımıza yeni ufuklar açtı. Tıpkı Marcus Tullius CİCERO'nun dediği gibi: **“Historia magistra vitae-Tarih hayatın öğretmenidir.”**

Gökhan BÜYÜKENGİZ
Tarih Kulübü Rehber Öğretmeni

Sait Faik'e Mektuplar

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

Şu an sizin evinizdeyim, aslında burası müzeye dönüşmüş ama hala sıcacık bir ev gibi. Gözünüz arkada kalmasın, gerçekten çok güzel korunuyor burası. Siz sanki hala evin içinde bir yerdeymişsiniz gibi geliyor bana.

Başak ÇAKMAKÇI

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

Öykülerinizi okurken karakterlerle bir bağ kurduğumu hissediyorum. Öyküleriniz bana sadece gerçeklik hissi vermekle kalmıyor, öyküleri okurken kendimi çok daha duygusal buluyorum.

Ruben MOSKOVIÇ

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

Her insanın durumu ne kadar çaresiz gözükürse gözüksün, yüreğinde bir umut olduğunu, özünde kimsenin zannettiğimiz kadar farklı olmadığını gösteriyorsunuz bize. Herkesin insan olarak görülmesi, herkese saygı duyulması gerektiğini anlatıyorsunuz. Bazen unutuyoruz bunları çünkü farkında olmadan kafamızda gruplara ayırıyoruz insanları.

Beste Güz GENA

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

Şimdi geriye baktığımda sizin siyah bir kâğıtta beyaz bir nokta gibi ışıldadığınızı görebiliyorum. Bu kadar vicdan sahibi olduğunuz ve iyiliği gerek edebiyatınızda gerek hayatınızda bizimle paylaştığınız için size çok teşekkür ediyorum.

İrem GABAY

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

"Kumurbaz Hayri Efendi" öykünüzü okumuştum. Orada Hayri insanların, toplumda hangi seviyede, hangi durumda olduklarını öğrenmeleri için önce topluma girmeleri gerektiğini, insanlarla kendilerini karşılaştırmaları gerektiğini söyler. Ne kadar yalnız başına olan insan güçlü olsa da insan sonuçta. İnsan tek başına kendini tanı zannedebilir. Sizin yazdığınız bu satırları okuduğumda bu gerçekliği bu kadar rahat ve anlaşılır bir şekilde anlatabilmeniz beni çok etkiledi

Aslı ÖZER

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

Güzel bir kitabın insanın ruhunu okşayıp eritebileceği o tatlı ve saf anı gerçekten tadabilecek şansa sahip oldum. Bir kitabı okurken o kitapla aramda kurduğum bağı yazarlarla da kurulabildiğini fark etmemse biraz zamanımı aldı diyebilirim.

İdil Bike MIFTAKHOV

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

Mühendis Ahmet Bey öldü ama onun gibiler yokluğunu hiç hissettirmiyor. Ama sizin gözünüz arkada kalmasın! Biz hayatta olduğumuz sürece Mühendis Ahmet Beyler çimleri söktüremeyecek.

İpek YEĞİN

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

Öyküleriniz arasından en çok ilgimi çeken "Son Kuşlar" oldu. Bu öyküde verdiğiniz mesaj beni etkiledi. Doğal güzelliklerin değerini ve biz insanların doğaya ve hayvanlara ne kadar zarar verdiğini bu öykü sayesinde daha iyi anladım.

Ayşe Gülce BUDAK

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,
Beni strese sokan her şey, sorumluluklarım, kaygılarım sizi okuduğumda uçup gidiyor. Kısa bir süreliğine de olsa huzur bulduğumu hissediyorum, bu yoğun ve yıpratıcı hayata geri dönmeden önce bir kaçış oluyor benim için. Sizi şahsen tanıyabilmeyi çok isterdim. Burgazada'da, denize bakan bir kafede oturup sizinle hayat hakkında konuşabilmiş herkesin çok şanslı olduğunu düşünüyorum.

Hanzade DURMUŞOĞLU

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,
Umarım büyüyünce ben de sizin kadar insancıl olup her şeyden önce karşındakini insan olduğu için sevebilirim. Yaşam hikayelerinin "Bir insanı sevmekle başladı her şey..." diye başladığını işitebilmek dileğiyle...

Leda MIHCİYAN

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,
Kitaplarınızı okudukça insanların at gözlüğüyle bakmama zorladığı şu dünyada kendimi bu durumdan kurtuluyor, özgürleşiyor ve kültürleniyormuşum gibi hissediyorum.

Başak AYKIN

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

Vapurda giderken aklıma "Son Kuşlar" geldi. Cam kenarında giderken martıların uçuşunu seyrettim. Arkamızda oturan adam Konstantin Bey'e benzettim. Öykünün içinde yaşamak gibiydi.

Defne İlayda ALPARSLAN

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

Ben beynimde sıkıştığımda, sizi okuyorum o parmaklıkları aşabilmek için. Kalbimin çarpıntılarında sizi anıyorum, sizinle yaşıyorum duyguları. Yalnızlığın Yarattığı Adam'la hissediyorum yalnızlığı, tadıyorum edebiyatı. Semaver'le çıkıyorum uçsuz bucaksız bir yolculuğa. Bu düşünce fırtınasının içinde dans etmek istiyorum sonsuza kadar. Hiç dönmek istemiyorum bu yolculuktan. Kitaplarınız beni sevinçle okşuyor, hüznü dövüyor. Bu sevinç içime alıp hiç bırakmamak, sarmalamak, damarlarıma karıştırmak; hüznü de kalbime tattırmak, zihnime serpiştirmek istiyorum. Bedenimin yazdıklarınızı benimsemesini, size yabancılık çekmemesini diliyorum, çabalıyorum.

Sera KÜÇÜK

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

"Semaver" öyküsünde Ali'nin annesini ölü olarak bulduğu yeri okuduğumda o an kendimi Ali'nin yerine koydum ve gözlerim doldu. Hemen annemin yanına gittim ve ona sarıldım. Kısacası yazdığınız yazılar içime işledi ve beni çok duygulandırdı. Keşke ömrünüz birkaç sene daha uzun olsaydı ve bu dünyaya birkaç tane daha güzel eser bıraksaydınız.

Zeynep Selin ÇİÇEKÇİ

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

Düşünüyorum derin derin, yazdığınız her kelimedede. Anlamaya çalışıyorum, yaşadığınız olaydaki asıl düşüncenizi. Binlerce kez yazıyorum, deniyorum. Devam ediyorum karalamaya, izinizden gitmek istiyorum. Sizin gibi samimi ve derin yazmak istiyorum. İnsanların içine karışıyorum sizin gibi. Onların düşüncelerini, davranışlarını resmeder gibi yazmak, anlatmak istiyorum. Sizin adalılarını anlattığınız gibi. İnsanların kalbine dokunurcasına...

Cansu KAYIŞDİKEN

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

"Haritada Bir Nokta" hikayesinde insanların çalışmalarının karşılıklarını alamamalarını ve diğer insanların bunu engellemeye çalışıp başkalarının dertlerini anlamaları beni gerçek hayata döndürdü.

Batu SARANDÖL

Sevgili Sait Faik Abasıyanık,

En üst katta arkadaşlarınız ve aileniz ile mektuplaşmalarınızı okumuş bulduk, kusura bakmayın. Mektuplarınızı bitirirken "gözlerinden öperim, yanaklarından öperim" gibi ifadeler kullanmanız yüzümüzde bir gülücük bıraktı bugün. Size bugüne, bizim dönemimize, çok büyük ve çok değerli bir miras bıraktığınız için çok teşekkür ediyor, saygılarımı en içten dileklerle sunuyorum.

Duru GÜNAL

Money Money Money

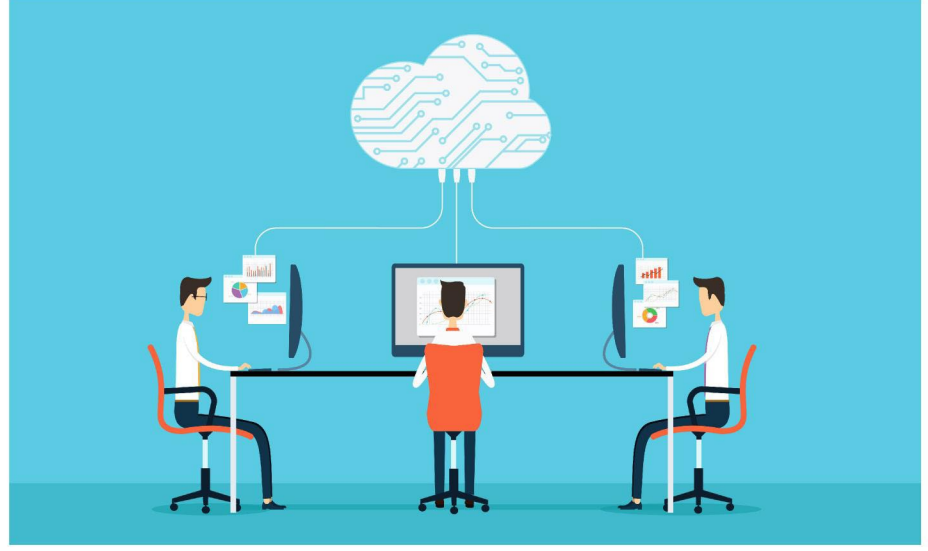
Let me start off with a simple and undeniable fact, some are luckier than others in life. This can be about talent, opportunity or tons of other thing but what interests me the most in this essay, is money.

We all need it to keep living; food, clothes, education and even shelter is provided by money. In some cases its not only a need, it is also a desire. Why do we want money is a complicated matter on its own, we can only scratch the surface of it. Nevertheless we can

simply say, we want money because we want to up our standards in life. We want more and more of it as it keeps flowing. At one point it becomes a purpose rather than the tool to reach a certain goal in which case, a better life. We go over our friends, colleagues to get a promotion to a better payed position. My question exactly is why? Why do we have to run over people to live decent life? Why does the system breed bad blood?

Because the system needs hardworking personnel and ambition along with spite is the easiest way they can achieve this. Considering greed is a humane emotion, using it in order to force people into doing work is, even if it is immoral, makes sense and is smart. The reason why pitting earnest and eager employees who are only trying earn money by working in jobs they most probably don't enjoy to feed their families or offer better opportunities to their kids against each other can be explained by the Ruler Complex. For example when a princess comes to power, becomes a Queen, is more concerned with the wellbeing of her people rather than her own richness yet after she adjusts to the power she is more comfortable with making the folk work for her own good. For example Marie Antoinette. She is the world's most known "Evil Queen". Everyone has heard of her memorable words as an answer to the fact that the nation was lacking a very fundamental nourishment, bread. "Qu'ils mangent de la brioche." Which was easily translated to "Let them eat cake.". She was so obsessed with her own benefit, her own enjoyment, with the parties she threw and the feasts she gave that she couldn't see how desperate people were.

Additionally in the book "Kinder Fragen, Noblepreisträger Antworten" (Kids Ask, Nobel Winners

Answer), Daniel McFadden states even though being rich or poor is about luck, and is not far at all. He also says that this is about the inequality of income which should've been altered in the last millennium. He believes capitalist countries such as USA or England, have and enforce all over the world something called "Market Economy". This means that the ones that can buy and/or produce, may buy and/or produce anything they would like and the others that can't, naturally cannot. He adds that a system (Communism) in which no one is poor is also possible though unfortunately comes with many prohibitions.

In conclusion, as we earn money or gain power the more, we are blinded by it. We can easily look past the right of others when it is clashing with ours. This is something that is built in the society and sadly is casually accepted. Money is the very base of today's world and to chance such an element in the civilisation could be devastating.

All in all, it is apparent that even though this system is corrupted, we cannot change it unless we convince almost 7 billion people to rebel against it, since the human animal tends to underestimate anything that intervenes with his interest

which wouldn't be possible without a devastating eye opener.

İdil Ekin TAŞAR

Steikel, Bettina. Kinder Fragen, Noblepreisträger Antworten. In Zusammenarbeit mit dem Süddeutsch Zeitung Magazin. 2005.

Sokak Oyunları

Çocuk Oyunları - Pieter Bruegel

İnsanlar sosyal bir şekilde, topluluklar halinde yaşamaya alışmışlardır. Bir çocuk doğduğu andan itibaren etrafıyla olabildiğince iletişime girmeye çalışır. Yetişkin biri bile alıştığı yerden başka bir yere taşındığında oradaki insanları tanımaya, onlar gibi davranarak onlarla yakınlaşmaya çalışır.

Sosyalleşme insanlığın her döneminde mutlaka olan bir şeydi, her zaman vardır ama sadece kendini gösterme şekli değişir.

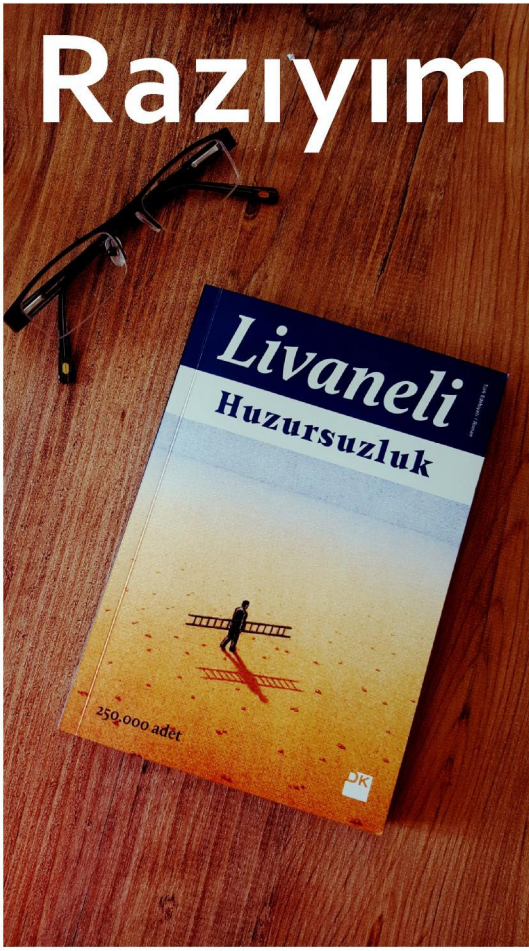
Eskiden çocukların sosyalleşmesi oyunlar aracılığıyla oluyordu. Birbirleriyle takımlar kurarak, rekabet ederek gitgide karşı tarafı anlamayı, onun gibi düşünmeyi öğreniyorlardı. Tabii ki insanları tanıyınca bir topluluğa girip uyum sağlamaları da daha kolay oluyordu. Sokak oyunları; küçük çocuklar için gerçek dünyaya açılmadan önce girdikleri, diğer insanları tanıyıp anlamalarına yardım eden bir dünya gibiydi. Ama gelişen ve değişen sistemler doğrultusunda, her şeyde olduğu gibi sokak oyunlarında da bazı değişiklikler oldu. Teknoloji

çocuklara sokak oyunlarının gelişmiş şeklinin her yere taşınabilmesi imkanını sağladı. Bu herkese daha cazip geldiğinden sokak oyunları gitgide unutulmaya başlandı. Giderek değişen yaşam şartları da bu değişimi hızlandırdı. Değişim kötü bir şey değildir, zamana adapte edilmiş olduğundan gelişime olanak sağlar. Ama sokak oyununun teknolojiyle birleşmesinde sorun, bu sanal dünyanın çocuklara gerçek dünyayı tanıtmaya imkanından yoksun olması. İnsanlar sanal dünyada kendilerini gerçekten oldukları kişilerden ziyade kendi istedikleri şekillerde yansıtır. Bu durum da çocuklarda insanlarla ilgili yanlış algılar oluşmasına neden olur. Dolayısıyla teknoloji, sokak oyunlarının çocuklara sunduğu insanları tanıtmaya ve anlamalarını sağlamak özelliklerinden yoksundur.

Geçen zamanla birlikte her şey değişir. Yıllar önce oynayarak eğlenen çocukların doldurduğu sokaklar artık boştur.

Ada Nil BEYAZAY

Razıyım Ezilmeye

1946 doğumlu yazarımız Zülfü Livaneli, Anadolu'nun ortasında bulunan Konya iline bağlı Ilgın ilçesinde dünyaya gelmiştir. Hayatı boyunca birçok farklı alanla uğraşmıştır. Film çekmiş, şarkı bestelemiş, siyasetle uğraşmış, albüm çıkarmış ve kitap yazmıştır. Livaneli'nin yazdığı kitaplardan biri olan "Huzursuzluk", beni daha ilk sayfalarından kendisine hayran bırakmış ve çok kısa bir sürede kitabı bitirmemi sağlamıştır. Ben kitabı okurken onu bir nehre benzettim. Akmasını engelleyecek hiçbir taş barındırmayan bir nehre... Şırl şırl akan bir nehre...

Okurken kitabın size yeni bir şeyler kattığını hissediyorsunuz. Yeni kelimeler, yeni âdetler öğreniyorsunuz. Mardin'i tanıyorsunuz önce, sonra yavaş yavaş orada yaşayanları... Bu arada Livaneli, sadece Türkiye ile sınırlamıyor coğrafyasını. Ortadoğu'yu da anlatıyor bize. İnsanlarını, acılarını... Birçok kitapta göremediğimiz Doğu ile Batı'nın o sıcak esintisinden serpiştiriyor kitabına. Ezidiler'in çektiği sorunları anlatıyor, teröristlerin onlara yaptıklarını...Kitabı okurken başlat düğmesine basılmış bir film kasetinin gözlerinizin önünden geçtiği hissine kapılıyorsunuz bazen. Bu da kitabın sinematografik yönünü teşkil etmekte. Livaneli bu kadarla kalmıyor, bir de aşkı sıkıştırıyor kitabın sayfalarına. Meleknaz'la Hüseyin'in

aşkını... Sıra sıra dizeler yazıyor mesela Hüseyin sevdiğine. Farsça, Arapça ve "ölü dil" Latince'den yararlanıyor o dizeleri yazarken. Aşkıdan gözü bu Ezidi kızdan başkasını görmez, göremez oluyor bir süre sonra. Ailesini bile karşısına alıyor, etrafta ne varsa yakıp yıkıyor ama nafile... Doğu'nun çok eskilerden gelen o yıkılmaz, sarsılmaz töreleri Hüseyin'in etrafını bir duvar gibi sarıyor, izin vermiyor bu savaşı Hüseyin'in kazanmasına. Doğu'nun o değişiklikten ölümüne korkan insanlarına kabul ettiremiyor Müslüman bir adamın Ezidi bir kadınla evlenmesini. İşte, Hüseyin isyanını şu dizelerle yazıya geçiriyor kitapta:

"Sevgilinin ayakları altında ezilen bir üzüm gibi/ Lal renkli şaraba dönüştüm ben/ Bu yüzden razıyım ezilmeye."

Derin Su ÇELEBİ

Bir Mektupluk Ömür

"Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu" ilk kez 1922' de yayımlanmış, Stefan Zweig tarafından yazılmış bir kitaptır. Ünlü bir roman yazarının bilinmeyen bir kadından aldığı trajik mektuptan oluşur. Mektupta çocukluk aşkının gençlik arzusuna ardından da bir takıntıya dönüşümü gözlemlenir. Her evresiyle bir aşkın hikayesi anlatılır. "Sana, beni hiç tanımamış olan sana..." hitabı ile başlar mektup. Mektubun gidişatında hem kadının hayatındaki dönüşümleri hem de adamın bu dönüşümlerdeki rolünü sorgularız. En güzeli ise bu aşk hikayesini okurken bile yazar bizi ters köşeye yatırarak okuru şaşırtmayı başarır. Mektubun başında, küçümsediğimiz, çocukluk saflığı olarak adlandırdığımız bu duyguyu mektubun sonlarına doğru acı dolu bir takıntı ve mutlak aşk

hali olarak görmeye başlarız ve bu mutlak aşkı olabilecek en güzel şekilde, karmaşık bir varlık olan kadının zihninden işler yazar.

Kitap boyunca sadece kadının aşkına değil, umutlarına, acılarına, hayal kırıklarına ve en masum düşlerine tanık oluruz.

Mektubu okumayı bitiren R.'nin o gizemli kadına dair hatırlayabildikleri ise belirsizlikten başka bir şey değildir. Bu denli tek taraflı bir aşk hikayesidir kadının. Adamın gözünden ise bir hikaye bile değil, yalnızca bir serüven, adsız olan, "unutuşun sisleri arasında bütünüyle eriyip giden ateşli saatler"dir.

Kısacık bir kitaba sonsuz, tanımsız bir duyguyu her yönüyle aktarabilmiştir Stefan Zweig. En güzeli de bu sonsuz duygunun en az bir yönünde kendisini bulabilmesidir, okurun.

Elif YALKUT

Kapalıçarşı Muhafızı

Hakan: Muhafız (Özgün Adı: The Protector), 14 Aralık 2018 tarihinde yayınlanmaya başlayan Netflix yapımı dramatik, fantastik, aksiyon ve bilimkurgu türündeki süper kahraman dizisidir. Nilüfer İpek Gökdel'in "Karakalem ve Bir Delikanlının Tuhaf Hikâyesi" adlı eserinden uyarlanan dizinin yapımcılığı Onur Güvenatam, Jason George, Özge Bağdatlıoğlu ve Binnur Karaevli tarafından gerçekleştirildi. Dizinin başrol kadrosunda Çağatay Ulusoy, Ayça Aysin Turan, Hazar Ergüçlü ve Okan Yalabık yer almaktadır. Türkiye'de çekilen ilk Netflix orijinal dizisi olan "Hakan: Muhafız", ilk gösterimini 5 Aralık 2018'de İstanbul'da düzenlenen özel bir gecede gerçekleştirdi. 14 Aralık 2018'de ise 10 bölümden oluşan birinci sezonun tamamı Netflix üzerinden yayınlandı. Netflix, dünyanın dört bir yanına ulaşabildiğinden, sosyal medyanın yanı sıra dünyada da çeşitli övgü, eleştiri ve yorumlar yapıldı. Türk yapımı ilk Netflix dizisi olduğundan Türkler oldukça ilgi gösterdiler. Dizinin hikâyesi, farklı olayların düğümlemesi ve karizmatik bir karakter olan Hakan sayesinde ilginç bir hal alıyor. Özellikle ilk bölümlerde İstanbul manzaraları ön plana çıkmış, ilk bölüm adeta Kapalıçarşı belgeseli gibi. Yabancı izleyicilere ufak çaplı bir İstanbul turu yaptırılıyor ki dizinin amaçlarından birinin de bu olduğu açıkça belli. Akıcı bir hikâyeye sahip olan diziyi sıkılmadan bir günde bile bitirmek mümkün. Dizinin orijinal ya da mükemmel bir senaryosu yok: Seçilmiş kişi olduğunu öğrenen bir yetimin, bir grup tarafından eğitilip kötü adamlarla olan mücadelesi. Geçmiş hikâyelerinin üstünde daha fazla durulsa daha güçlü bir senaryo ortaya çıkabilirdi. Oyuncu seçimi ise kötü değil, rollere ve senaryoya uygun seçimler. Bir diğer olumsuz nokta ise ikinci bölümden itibaren ölümsüzün kim olduğunu anladığımız için merak duygusunun azalmış olması. Efektler konusunda ise biraz sıkıntı çekilmiş, özellikle birçoğumuzun bildiği kol kırma sahnesi oldukça olumsuz eleştiriye maruz kaldı. Ülke standartlarının üstünde bir dizi ancak dünya genelinde altta kalıyor, buna rağmen dünyaca ünlü birçok eleştirmen diziyi fena puanlar vermedi. İkinci sezonunun da yayınlanacağını açıklayan Netflix, bu sezonda efektlerle daha çok uğraşırsa, senaryoyu kuvvetlendirirse çok iyi bir sezon bizleri bekliyor olabilir. Tabii ki de kült bir dizi değil ancak keyifli, hiç kimse için zaman kaybı olacağını düşünmüyorum. Sonuç itibarıyla, desteklenmeyi hak ediyor.

Selin ALKAN

Comenius Programı

Le programme Comenius

Okul eğitimi ile yakından ilgili olan Comenius Programı, Lizbon hedeflerine ulaşabilmek için öğrenciler ve eğitim personeli arasında Avrupa kültür ve dil çeşitliliği ile değerleri hakkında bilgi ve anlayış oluşturmayı, işbirliğini güçlendirmeyi, aktif bir Avrupa vatandaşı olma yolunda öğrencilerin kişisel gelişimleri için gerekli olan temel becerileri ve yeterlilikleri edinmelerini ve amaçlamaktadır.

Le programme Comenius, qui se lie à l'éducation scolaire, a pour objectif de développer la compréhension des valeurs, de la diversité culturelle et linguistique européenne parmi les étudiants et le personnel enseignant afin d'atteindre les objectifs de Lisbonne. Elle permet de renforcer la coopération, de développer les compétences de base et les compétences nécessaires au développement personnel des étudiants afin de leur permettre de devenir un citoyen européen actif.

Bu programa AB üyeleri basta olmak üzere İzlanda, Norveç, Lihtenştayn ve Türkiye katılabilmektedir. Makedonya ve Hırvatistan da bazı alt programlarda yer almaya başlamıştır.

Les pays participants à ce programme sont les pays membres de l'UE, y compris l'Islande, la Norvège, le Liechtenstein et la Turquie. La Macédoine et la Croatie ont également commencé à participer à certains sous-programmes

Comenius Programı okul eğitimindeki kaliteyi artırarak belli başlı amaçları yerine getirir:

** Okullar ve öğretmen yetiştiren kurumlar arasında uluslararası işbirliği ve değişimi teşvik eder,
* Pedagojik metodlar ve materyaller geliştirmeyi teşvik eder.*

** Okulların idaresine yönelik güzel çalışmaların ve yeniliklerin uluslararası boyutta yaygınlaştırılmasını destekler.*

** Eğitimde dışlanma ve okulda başarısızlıkla mücadelede, özel eğitime ihtiyaç duyan öğrencilerin kaynaşması ve eğitimin bütün sektörlerinde fırsat eşitliğini teşvik eden yöntemler geliştirir ve bunları yaygınlaştırır.*

** Öğretmenler ve öğrenciler arasında eğitimsel ve kültürel anlamda iletişim sağlamayı hedefler.*

** Irkçılık ve yabancı korkusu/düşmanlığıyla mücadeleyi desteklemeyi amaçlar.*

Le programme Comenius améliore la qualité de l'éducation scolaire et remplit certains objectifs :

• Encourage la coopération et les échanges internationaux entre les écoles et les institutions formants les enseignants,

• Encourage le développement des méthodes et matériaux pédagogiques

• Développe et diffuse des méthodes pour l'insertion des élèves ayant besoin d'une éducation spécialisée et ainsi promouvoir l'égalité des chances dans tous les secteurs de l'éducation afin de lutter contre l'exclusion scolaire et l'échec scolaire.

• Promouvoir une communication éducative et culturelle entre les enseignants et les élèves.

• Soutenir la lutte contre le racisme et la peur de l'étranger

COMENIUS PROJESİ NASIL BİR SÜREÇ İÇİNDE İŞLER?

Proje yönetiminden her ülkenin kendi ulusal ajansı sorumludur. Her yıl ulusal ajanslar, internet üzerinden teklif çağrısını yayınlar ve o yılki başvurulara dair bilgilendirmelerde bulunur ve başvuru formunu yayınlar. Farklı ülkelerden en az üç okul bir araya gelerek bir ekip/bir ortaklık oluştururlar ve bu ülkelerden bir tanesi koordinatör olmak koşuluyla hep birlikte ulusal ajans tarafından yayınlanan başvuru formunu doldururlar. Yapılan tüm başvurular bir değerlendirme sürecinden geçer ve uygunluğuna karar verilen projeler temmuz ayında ulusal ajansların internet sitelerinden açıklanır. Kabul edilen gruplar, iki yıl boyunca başvuru formunda beyan ettikleri etkinlikleri yerine getirirler ve proje amaçlarında belirtilmiş olan paylaşımların sağlanması, gerekli toplantıların yapılması için yurt dışına geziler düzenlenir. Bu gezi ve etkinlikler bakanlık tarafından verilen hibe ile gerçekleştirilir.

COMMENT LE PROJET COMENIUS FONCTIONNE-T-IL ?

Chaque pays a sa propre agence nationale responsable de la gestion de projet. Chaque année, les agences nationales Internet publient l'appel à propositions sur Internet, en informent les candidats de cette année et publient le formulaire de candidature. Au moins trois écoles de différents pays se réunissent pour former une équipe / un partenariat et l'un de ces pays, conjointement avec le coordinateur, remplit le formulaire de candidature publié par l'agence nationale. Toutes les candidatures sont soumises à un processus d'évaluation et les projets dont l'approbation est approuvée sont annoncés en juillet sur les sites Web des agences nationales. Les groupes acceptés exercent pendant deux ans les activités qu'ils déclarent sur le formulaire de demande et organisent des voyages à l'étranger. Ces voyages et activités sont réalisés grâce à la subvention accordée par le ministère du pays concerné.

Buse ERGENE ve Ada SİRKECİOĞLU

Sokrates Programı

Le programme Socrates

Sokrates Programı, her yaştaki ve düzeydeki eğitimi kapsayan, eğitime Avrupa boyutu getirmeyi, katılımcı ülkeler arasındaki işbirliğini güçlendirerek eğitim kalitesini arttırmayı amaçlayan bir çatı programdır. Alt eylemleri; okul eğitimi için Comenius Programı, yetişkinlerin eğitimi için Grundtvig Programı, yükseköğretim için Erasmus Programı, Avrupa dillerinin öğretilmesi için Lingua Programı ve eğitimde bilgi teknolojilerinin geliştirilmesi için Minerva Programı'dır.

Le programme Socrates est un programme visant à apporter une dimension européenne à l'éducation, à améliorer la qualité de l'éducation en renforçant la coopération entre les pays participants, couvrant l'éducation de tous les âges et de tous les niveaux. Les différentes possibilités qu'offre ce projet sont : le programme Comenius qui est destiné à l'apprentissage de l'enseignement scolaire; le programme Grundtvig destiné à l'éducation des adultes, le programme Erasmus destiné à l'enseignement supérieur, le programme Lingua pour l'enseignement des langues européennes et le programme Minerva pour le développement des technologies de l'information dans l'éducation.

Sokrates Programı'na katılan 31 ülke bulunmaktadır. Bunlar; Avrupa Birliği'ne üye olan Almanya, Avusturya, Belçika, Çek Cumhuriyeti, Danimarka, Estonya, Hollanda, İspanya, Finlandiya, Fransa, Yunanistan, İrlanda, İtalya, Kıbrıs, Lüksemburg, Macaristan, Malta, Letonya, Litvanya, Polonya, Portekiz, Slovakya, Slovenya, İngiltere ve İsveç; Avrupa Ekonomik Alanı üyesi İzlanda, Liechtenstein ve Norveç; Avrupa Birliği'ne aday Bulgaristan, Romanya ve Türkiye'dir.

31 pays participent au programme Socrates. Ceux-ci sont les suivants: l'Allemagne, l'Autriche, la Belgique, la République tchèque, le Danemark, l'Estonie, les Pays-Bas, l'Espagne, la Finlande, la France, la Grèce, l'Irlande, l'Italie, Chypre, le Luxembourg, la Hongrie, Malte, la Lettonie, la Lituanie, la Pologne, le Portugal, la Slovaquie, la Slovénie, l'Angleterre et la Suède; les Membres de l'Espace économique européen, l'Islande, le Liechtenstein et la Norvège; mais aussi les pays candidats qui sont : la Bulgarie, la Roumanie et la Turquie.

Sokrates Programı, ilk defa bir eğitim programı olarak 1993 yılında uygulanmıştır. 1996-2000 yılları arasında Sokrates I (birinci dönem), 2000-2006 yılları arasında Sokrates II (ikinci dönem) uygulanmıştır. 2006 yılından itibaren pek çok üniversite bu programı uygulamaya başlamıştır. 15 Nisan 2004 tarihinde Türkiye ve Avrupa Komisyonu arasında imzalanan antlaşma ile 1 Kasım 2004 tarihi itibarıyla Türkiye'nin programlara tam katılımı resmen sağlanmıştır.

Le programme Socrates a été mis en place pour la

première fois en tant que programme de formation en 1993. Socrates I (premier période) entre 1996-2000 et Socrates II (seconde période) entre les années 2000-2006. Depuis 2006, de nombreuses universités ont commencé à mettre en œuvre ce programme. Le 15 Avril, 2004, un accord a été signé entre la Turquie et la Commission européenne pour une pleine participation de la Turquie dans ces programmes dès le 1er Novembre 2004.

Alt eylemleriyle birlikte Socrates Programı'nın genel faaliyet alanları:

Avec ses sous-actions, les activités générales du programme Socrates sont les suivantes :

Avrupa'da, eğitim alanında insanların ülkeler arası hareketliliği,

Mobilité des personnes en Europe dans le domaine de l'éducation,

Eğitim alanında yeniliği ve kaliteyi arttırmayı hedefleyen, ülkeler üstü işbirliği ve ortaklıklara dayanan projelerin geliştirilmesi,

Développer des projets basés sur la coopération et les partenariats transnationaux visant à accroître l'innovation et la qualité dans le domaine de l'éducation,

Yabancı dil yeteneklerinin geliştirilmesi ve farklı kültürlerin anlaşılması,

Développement des compétences en langues étrangères et compréhension des différentes cultures,

Eğitimde bilgi ve iletişim teknolojilerinin kullanımı,

Utilisation des technologies de l'information et de la communication dans l'éducation,

Karşılıklı bilgi, tecrübe ve iyi uygulama örneklerinin aktarımını kolaylaştıran ülkeler üstü işbirliği ve iletişim ağları,

Réseaux de coopération et de communication transnationaux facilitant le transfert de connaissances mutuelles, d'expériences et de méthodes,

Eğitim sistemleri ve politikalarının karşılaştırmalı olarak incelenmesi ve gözlenmesi.

Comparaison et observation des systèmes et des politiques éducatifs.

Ekin ERBAŞ - Zeynep Duru KARACAOĞLU

Youth For Understanding (YFU)

YFU, ev sahibi aile yanı konaklamayı esas alan akademik ve kültürel değişim programlarından biridir.

L'YFU est un programme d'échanges scolaires et culturels axé sur l'hébergement en famille d'accueil.

Bu programa, 15-18 yaş aralığındaki liseliler 6 hafta ile 1 yıllık süreler arasında, farklı bir ülkede kendileri için seçilmiş bir ev sahibi aile yanında kalır aynı zamanda gittikleri ülkenin eğitim standartları ve sistemi çerçevesinde seviyelerine uygun bir eğitim kurumunda eğitimlerine devam ederler.

Dans le cadre de ce programme, les élèves du secondaire âgés de 15 à 18 ans séjournent entre 6 semaines et 1 an dans une famille d'accueil soigneusement choisie dans un autre pays et poursuivent leurs études dans un établissement d'enseignement conforme aux normes et au système d'enseignement du pays dans lequel ils sont inscrits.

Bu sayede programa katılanlar farklı kültürleri yakından deneme, gözlemlene ve bilgi edinme imkanına sahip olurlar. Aynı zamanda seviyelerine uygun eğitim imkanı sayesinde, yaşlılarıyla aynı düzeyde kalırlar.

De cette façon, ceux qui participent au programme ont la possibilité d'expérimenter, d'observer et d'obtenir des informations sur les différentes cultures. Ils restent également au même niveau que leurs pairs, grâce à la possibilité d'une formation adaptée à leur niveau.

YFU Değişim Programları'nda aile yanı konaklama, bu programda esas olarak alınmaktadır. Aile yanı konaklama öğrenciye ülkeye uyum ve dil becerisinin geliştirilmesi alanında kolaylıklar sağlar, bunun yanında güvenlik ve takip açısından avantaj sağlar.

L'hébergement en famille d'accueil au YFU est primordial. Ceux-ci facilitent l'adaptation des apprenants au pays et améliorent leurs compétences linguistiques, tout en leur donnant un avantage en termes de sécurité et de suivi.

Aile yanı konaklama imkanının olması programa katılan kişinin dil gelişimine katkıda bulunup, psikolojik açıdan kendini yalnız hissetmemesine olanak tanır.

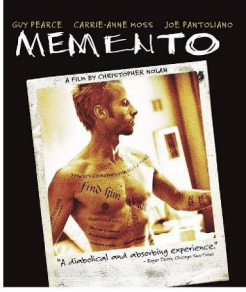
La possibilité d'un hébergement dans une familial permet au participant de contribuer au développement du langage et de ne pas se sentir seul sur le plan psychologique.

YFU, değişim programına başvuru sırasında programın tamamlanması sırasında ve daha sonrasında, öğrencileri akademik ve sosyal açıdan takip edip gerekli destekleri verir.

L'YFU suit de près et soutient les étudiants sur le plan scolaire et social dès l'étape de la demande d'intégration au programme jusqu'à terme de celui-ci.

Elif ERGÜDER
Zeynep ÖZCAN
Çağla BOYAR
Ada Nil BEYAZAY

Memento

Memento est un film qui a été tourné en 2000. Le réalisateur est Christopher Nolan et le personnage principal est Leonard Shelby qui a été joué par Guy Pearce. C'est un magnifique film mais le scénario est très compliqué à comprendre. Vous devez le regarder quelque fois pour vraiment y saisir le sujet. Les acteurs qui y jouent ont été judicieusement choisis.

Par Elif YALKUT

John Wick 3 : Parabellum

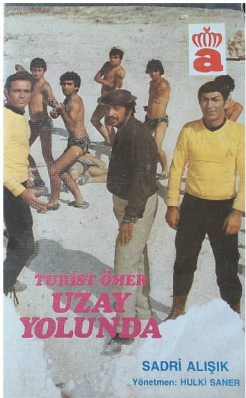
Parabellum est le troisième de la série John Wick. J'ai beaucoup aimé ce film. C'est un film d'action. Il y avait beaucoup de scènes d'action. Il n'y avait pas beaucoup de détails sur l'histoire mais l'histoire n'est pas très important pour moi. Les acteurs ont bien joué leurs rôles. Le budget était de 92 million \$. Chad Stahelski est le réalisateur de ce film.

Par Cem DOĞANTÜRK

L'acteur principal de ce film est Keanu Reeves. Il faut absolument voir le premier et le deuxième film parce que le film nous rappelle les autres chapitres. J'aime l'acteur. Il joue bien. Le scénario n'est pas compliqué mais attention à vous, ce film dure 150 minutes !

Par Tuğberk BOTANLIOĞLU

Turist Ömer Uzay Yolunda

Turist Ömer Uzay Yolunda est un ancien film de comédie turc. Je pense que les anciens films sont meilleurs que les nouveaux films. L'acteur principal de ce film est Sadri Alışık et le héros est Turist Ömer. Avant, il n'y avait pas beaucoup de budget pour les films donc, le film n'en a pas beaucoup. Le sujet de ce film est le voyage de Turist Ömer dans l'espace. Ce film est bien et amusant. Je vous le conseille.

Par Batu SARANDÖL

Prédestination

Prédestination est un film de science-fiction. J'ai beaucoup aimé ce film parce que j'aime les films dans lesquels je dois y penser et y soulever les mystères. Le héros de ce film est un voyageur dans le temps. Il lui arrive des problèmes dans le temps. Mais il y a un seul problème qu'il ne peut pas résoudre, ce problème est le sujet du film. Prédestination n'est pas un film facile à comprendre.

Nous devons vraiment y donner notre temps pour apprécier ce film. Je suis sûre que vous allez être bouleversé après avoir vu la fin du film.

Par Batuhan PULAT

BENJAMIN BUTTON

C'est un film dramatique et magnifique. C'est un film sur un homme qui est né vieux. Et il meurt jeune. C'est à dire que Benjamin Button est un homme qui commence à vieillir en inversant le temps avec des conséquences étranges. C'est très intéressant et de plus ce film est très réaliste. C'est un film de 2008. Je pense que c'est un film de romance, drame et fantaisie.

Par Nadir HATEMİ

G.O.R.A

G.O.R.A est un film très connu en Turquie. C'est un film de comédie, d'aventure et de science-fiction réalisé par Cem Yılmaz. Un vendeur de tapis et photographe d'OVNI a été kidnappé par les étrangers dans l'espace. Sur la planète G.O.R.A, il aide ses amis pour sauver la planète terre. Il y a beaucoup de noms connus comme Özge Özberk, Şafak Sezer, Ozan Güven, Özkan Uğur, Engin Günaydın, Erdal Tosun et encore beaucoup d'autres. Ce film est une comédie absurde qui est devenu un classique dans le cinéma turc.

Par Kutay CAN

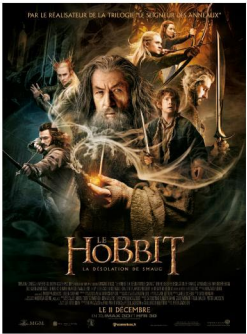
Birdbox

C'est un film de thriller. Ce film est inspiré d'un livre. L'histoire a lieu aux États-Unis. C'est sur une existence qu'on ne peut pas voir. Les personnes meurent à cause de ça. Un groupe de personnes essaie de s'en débarrasser. L'actrice principale de ce film est Sandra Bullock et elle joue le rôle de Malorie Hayes. Je pense que c'est un beau film, le film avait un très bon scénario.

Par Nil Su ÇOLAK

Hobbit

C'est une série de films. Il y a trois films dans cette série. Ce sont des films fantastiques. Le directeur de ces films est Peter Jackson et c'était aussi un acteur. Les personnes qui ont regardé en premier les seigneurs des anneaux n'ont pas aimé hobbit mais moi, je l'ai beaucoup aimé. Peut-être la raison de cela est que j'ai regardé hobbit avant les seigneurs des anneaux. À mon

avis, les graphiques sont magnifiques. Il y avait beaucoup de choses surnaturelles mais quand je le regardais, ces choses ne m'ont pas paru extraordinaires. Après la fin de chaque film, on est toujours curieux de connaître la suite. J'ai aussi aimé l'histoire parce que ça ne se répétait jamais, il y avait toujours de nouvelles choses. Mais je dois dire que je n'ai pas beaucoup aimé la fin. Ça pourrait être mieux.

Par Nehir TAŞKAYNATAN

Now You See Me 2

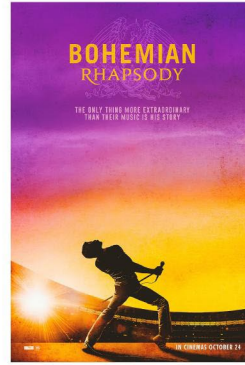

C'est l'un de meilleurs films que j'ai regardé et c'est absolument meilleur que le premier film. C'est un film d'aventure. Dans le film, les magiciens résistent à tous les problèmes sur leur chemin qui surviennent pendant leurs magnifiques spectacles. Aussi, il y a une romance surprise qui vous attend. Les acteurs principaux jouent très professionnellement. Grâce aux

scènes entraînantes, vous ne pouvez pas quitter du regard ce film. Le budget de ce film est de 90 million dollars. Le réalisateur, Jon M. Chu a fait du bon travail avec Now You See Me 2.

Par Ayşe KÜTÜKÇÜOĞLU

Bohemian Rhapsody

L'histoire du film est tirée d'un fait réel. Bohemian Rhapsody est un film qui reprend la vie d'un chanteur. C'est Freddie Mercury. Sa vie est très animée. Vous ne pouvez pas vous ennuyer. En fait, c'est un documentaire. La vie de Freddy est très intéressante et très significative. Les querelles et les réussites sont inspirantes. Les téléspectateurs peuvent apprendre plein de choses.

Par Ali Rıza SASANI

Organize işler 2

Le film a été réalisé en 2019. Le directeur d'Organize İşler est Yilmaz Erdoğan. C'est un film comédie. Il y a des voleurs. Ils escroquent des personnes et ils vont au maffie pour se protéger. Dans le film il y a des actions aussi. Mais organize işler 1 est plus comique que la deuxième. L'équipe de film est très bien. Mais je préfère le premier film.

Par Selim SEZEN

Vizontele

Le film Vizontele a été réalisé par Yilmaz. Beaucoup de personnes m'ont conseillé de regarder ce film alors je l'ai regardé avec ma famille et je l'ai beaucoup aimé. C'est un film de tragi-comédie. De nombreux acteurs de BKM ont participé à ce film. Je pense que les vieux films de ces acteurs et actrices sont meilleurs. Le film raconte l'arrivée de la télévision dans le village de Gevaş, à Van en 1974. Les officiers envoyés par TRT rentrent sans installer de récepteur de télévision. Le maire, Nazmi, a besoin de l'aide d'Emin, personnage joué par Yilmaz Erdoğan, connu sous le nom de « fou du village »

Par Tolga ÇEMBERCİ

End Game

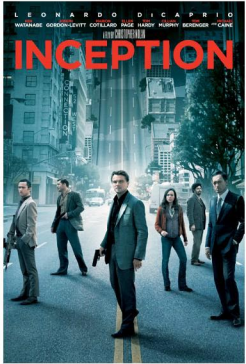

comme cela, le film est réussi.

Selon moi, le film End Game était ennuyeux et les actions n'étaient pas entraînantes. Le film avait un sacré budget mais malgré cela le scénario n'était pas très bon. Ils n'ont pas pu utiliser correctement cet énorme budget. Par exemple, bien que ce soit un film d'action, il n'y avait pas assez de scène d'action. À mon avis, le but le plus évident de la sortie de ce film est de gagner l'argent. Donc, si on pense

Par Buket AKBIYIK

Inception

très étonnant et à la fin du film, la tension est élevée. J'aime beaucoup ce film et je vous propose vivement de le regarder.

C'est un film qui est suis allé se promener à pied en 2005. Le directeur s'appelle Christopher Nolan qui beaucoup de bons films comme le chevalier noir. Le budget est 160 million de dollars. Dans le film, il y a beaucoup d'acteurs connus et cela le rend plus intéressant. C'est sur un groupe se promèment dans le relativisme de temps. C'est un film de science-fiction. Le scénario est

Ali Emrecan SOLAK

Star Wars : Les Derniers Jedi

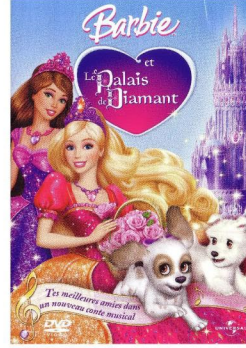
assez logique. Quand c'est deux qualités sont ensemble, de toute façon, je m'amuse en regardant un film. Mais, il y avait des scènes que j'ai détesté aussi dans ce film.

Il n'y a pas longtemps, je suis allé au cinéma pour voir le film Star Wars. Après être sorti du cinéma, j'ai remarqué que ce film de science-fiction m'avait vraiment plu. Ce film a été réalisé grâce à un budget important. Nous remarquons qu'il y a beaucoup d'acteurs très connus. De plus, j'ai vraiment aimé le scénario. Il y avait plein de choses faramineuses. Et finalement, ce sont des choses

Il n'y avait pas de scène avec les seul personnage principal. Nous l'avons vu seulement lors d'un combat. Tout compte fait, ce film est un mélange entre film fantastique et d'action. Malgré cela, je peux vous le recommander.

Par Berk BOZKURT

Barbie et le palais de diamant

ce film si vous aimez les histoires féériques.

Barbie et le Palais de Diamant est un film d'animation américain. Le film est sorti en 2008. Il raconte une histoire de deux filles qui sont les meilleures amies. Elles adorent la musique et chantent toujours des chansons ensemble avec leurs belles voix. Un jour, elles trouvent un miroir magique cela change leur vie. Je vous conseille vivement de regarder

Par Derin Su ÇELEBI

Capharnaüm

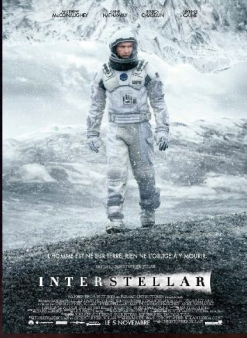

un film de drame. Le personnage principal du film s'appelle Zain Al Rafeea. C'est un enfant syrien qui vivait dans les rues lorsqu'il a été découvert par la directrice de ce film, Nadine Labaki.

L'histoire se déroule à la capitale du Liban, à Beyrouth, dans la ville du réalisateur. Vous ne serez pas capable de tenir vos larmes en regardant le film de ce réalisateur libanais, Capharnaüm. L'histoire dont le film parle est tiré d'un fait réel. Il y avait un garçon de douze ans qui s'est rebellé contre la vie. Ayant grandi à Beyrouth, à cause de la pauvreté, du désespoir et de la violence, Zain faisait face à beaucoup de difficultés. Son but était de montrer ce que lui faisait vivre ce monde. Après la sortie du film, toutes les critiques de cinéma ont vanté les talents des acteurs. Cependant, les joueurs de ce film étaient étonnement presque tous amateurs. Il faut qu'on comprenne qu'ils étaient tous engagés et qu'ils étaient directement les survivants face à la ségrégation, l'immigration forcée et la pauvreté.

Par Ece EROĞLU

Interstellar

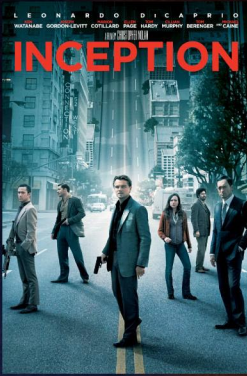

C'est un film de science-fiction. Il a été tourné en 2014. Il est réalisé et écrit par Christopher Nolan. Il y a beaucoup d'acteurs connus comme Matthew McConaughey, Anne Hathaway et Jessica Chastain. Le budget pour ce film est de 186 millions de dollars. Ce film se déroule dans un avenir proche. Le monde est en danger à cause de la famine et

donc il n'y a plus assez de nourritures pour le monde. Il faut aller à l'espace et trouver une autre planète pour les humains. Donc, Cooper, qui est le personnage principal et ses amis vont à l'espace pour trouver cette planète...

Par İshak Alp KOÇYİĞİT

Inception

Inception est un film dramatique/science-fiction qui a été tourné en 2010. Le nom français de ce film est "Le Bleu Du Miroir". Les acteurs, le scénario et les effets spéciaux sont magnifiques. Ils ont généreusement créé un budget pour la réalisation de ce film. L'acteur

principal est Leonardo DiCaprio. Christopher Nolan qui est le réalisateur du film a eu un grand succès avec Inception. Le film dure 2 heures et 28 minutes.

La scène finale est incroyable. Il nous remet en question et durant tout le film, vous devez faire bouger votre cerveau pour comprendre le film et les différentes scènes qui s'y passent. Le film est sur un voleur qui essaie d'installer une idée dans l'esprit d'un homme. Il peut créer une autre réalité, tromper les gens, entrer et diriger les rêves des autres. Le film est un peu compliqué et difficile à comprendre mais je suis sûre que vous allez l'adorer. Je pense que c'est un film que tout le monde doit regarder.

Par Başak AYKIN

Riverdale

Amerika'nın Riverdale kasabasında oluşan olay örgüsü Archie Comics çizgi romanından esinlenmiştir. Hala ekranlarda olan bu dizinin konusu her sezon farklı işlenmektedir. İçeriğinden bahsetmek gerekirse; Betty, Archie, Jughead ve yeni gelen kız Veronica, okul arkadaşlarının trajik ölümünün üstesinden gelmeye çalışırken aralarında romantik ilişkiler başlar. Kasaba, South Side ve North Side olarak ikiye ayrılmış. Bu bölgelerde insanların karakter farklılıklarına tanıklık ediyoruz.

Oyunculukları değerlendirirsek; Archie karakterine hayat veren KJ Apa Yeni Zelandalı olmasına rağmen Amerikan aksanında çok başarılı. Zack ve Cody dizisinden tanıdığımız Cole Sprouse diziyi izleten karakterlerden. Aynı zamanda hikâyenin anlatıcısı. Diğer yandan kız başrol oyuncularımızın kabiliyetleri hiç de fena değil. Her bölümünü heyecanla beklediğimiz Riverdale'ı size de tavsiye ederiz.

Stranger Things

1983 yılında geçen bu fantastik bilim kurgu dizisi bize geçtiği yılları en etkili şekilde aktarmıştır. Dizi, dört kişiden oluşan arkadaş grubundan; Mike, Lucas, Dustin'in arkadaşları Will Byers'ın ortadan kaybolmasıyla başlıyor. Diğer yandan da Eleven bir laboratuvarında denek olarak kullanılıyor. Bu iki olay gizemli, heyecanlı ve mistik bir

şekilde birleşiyor.

Oyuncuların çocukluğuna bakıp izlemeyenler pişman olacaklar; çünkü oyunculukları birçok yetişkinden daha iyi. Dizideki yetişkin oyuncular da karakterlerinin duygularını çok belirgin şekilde bize aktarıyor. Bu dizi yayınlandığından beri dikkatleri üzerine çekti ve her düşünceden kişinin kendinden bir parça bulmasını sağladı.

La Casa de Papel

İspanyol dizisi olan bu dizi tüm dünyada büyük bir izleyici kitlesine ulaşmıştır. Bir suç dehası olan El Profesor

darphane soygunu planını gerçekleştirmek üzere her kesimden 8 suçluyu bir araya getirmiş,rehineler almış ve herkesi darphanede tutsak bırakmıştır. Bu soygunda asla para eksilmesi yoktur; çünkü kendilerine durmadan para basmaktadırlar.

8 suçlu Salvador Dali maskeleriyle kimliklerini gizliyorlar: Tokyo, Berlin, Denver, Rio, Nairobi, Oslo, Helsinki, Moscow. Bu suçular arasında favorilerimiz Rio ve Denver. Bu dizide kendinizle bağdaştıracağınız bir karakter bulacaksınız.

Elif ERGÜDER
Zeynep ÖZCAN

Erasmus programı

Le programme Erasmus

Erasmus Avrupa Birliği tarafından eğitim, iş imkanı, sportif aktivite gibi alanlarda kişilerin kendilerini geliştirmeleri için hazırlanmış bir programdır. Program, ismini Avrupa lkelerinde akademisyen olarak grev yapmış rnesans hmanizminin temsilcilerinden olan Hollandalı bilim insanı Erasmus'tan almıştır.

Erasmus est un programme conçu par l'Union européenne pour aider les étudiants  se développer dans des domaines tels que l'éducation, les activités sportives et élargir les possibilités d'emploi. Le programme tire son nom d'Erasmus, un scientifique néerlandais qui tait l'un des reprsentants de l'humanisme de la Renaissance et qui a t acadmicien dans les pays europens.

Erasmus programı, Avrupa Birliği lkeleri ve aday ülkeler arasında yüksek öğrenim kurumlarının işbirliğini teşvik ederek eğitimde kalitenin artırılmasını sağlar. Farklı kültürlerin bir araya gelerek hoşgörü ortamı oluşturması ve bu sayede dünyanın en rekabetçi ekonomileri arasında bir olarak yer almak için istihdam piyasasına nitelikli insan yetiştirmek da bu programın ayrı bir amacıdır. Ayrıca, yüksek ğretim kurumları arasında ortak projeler üretilmesi, ğrenci ve akademik personelin değişim yapılabilmesi için karşılıksız mali destek projenin getirilerinden biridir.

Le programme Erasmus favorise la qualit de l'enseignement en encourageant la coopration des tablissements d'enseignement supérieur entre les pays de l'Union européenne et les pays candidats. Ce programme a pour objectif distinct d'élever le personnel qualifié sur le marché du travail afin de créer un climat de tolérance fondé sur différentes cultures et de figurer parmi les économies les plus compétitives du monde. En outre, le soutien financier sans but lucratif se fait afin de réaliser des projets communs entre les établissements d'enseignements supérieurs et d'échanger des étudiants et du personnel universitaire.

n koşul olarak okuduğumuz blmn değişim niversitesi ile anlaşmalı olması gerekir. Bu nedenle n araştırma yapmak, bilgi edinmek nemlidir.

Comme condition préalable, le département dans

lequel nous sommes inscrits doit avoir un accord avec l'université d'échange concerné. Il est donc important de faire des recherches en amont et d'obtenir des informations.

ğrencinin not ortalamasının belli bir dzeyin üstünde olması gerekir. Gidilecek lkeye gre yabancı dil bilgisi (oğu yerde İngilizce olmak üzere) beklenir. 100 üzerinden olan son not şu şekilde belirlenir : %45 yabancı dil, %45 not ortalaması ve %10 mlakattan ıkan sonula en yüksek puanlı ğrencilerin ncelikli tercihleri ile ğrenciler blmlere yerleştirilir.

La moyenne pondérée de l'élève devrait être supérieure  un certain niveau. Selon les pays, la connaissance des langues étrangères (dans de nombreux endroits en anglais) est attendue. La répartition des points sur 100 se constitue de 45% langues étrangères, 45% moyenne des notes et 10% résultats de l'entretien. Les étudiants ayant la note maximale sont alors placés dans les départements de leur premier choix.

Burs İmkanı

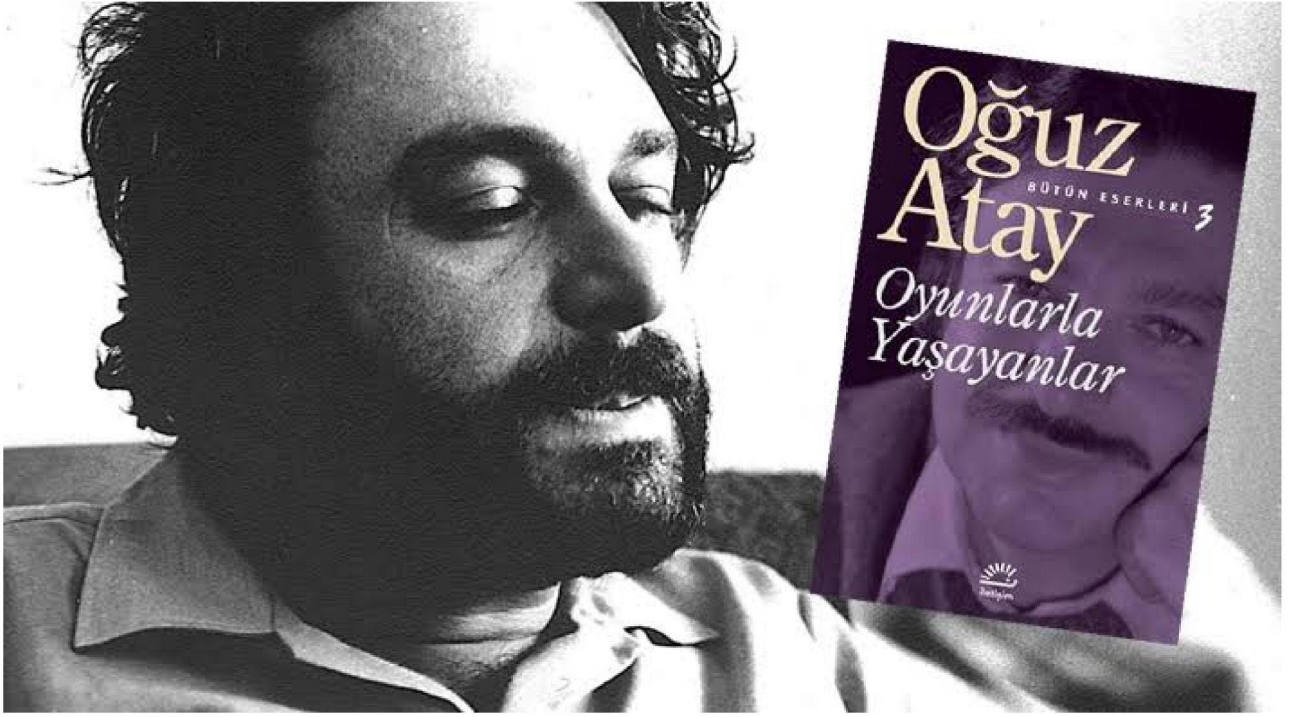
Possibilité d'une bourse

Erasmus programı kapsamında verilecek hibeler her yıl ulusal ncelik ve kriterlere gre belirlenir. 2018-2019 ğretim yılı için belirlenen hibeler, birinci ve ikinci grup lkeleri için aylık 500 euro, nc grup lkeleri için ise aylık 300 euro verilmektedir.

Les subventions accordées dans le cadre du programme Erasmus sont déterminées chaque année en fonction des priorités et des critères nationaux. Les subventions déterminées pour l'année universitaire 2018-2019 sont de 500 euros par mois pour les pays du premier et du deuxième groupe et de 300 euros par mois pour les pays du troisième groupe.

Ali Rıza SASANI
Berk BOZKURT
Ata

Oyunlarla Yaşayanlar

Oyunlarla Yaşayanlar Oğuz Atay'ın yazdığı üçüncü kitap olup kaleme aldığı tek tiyatro oyunudur. Kara mizah yüklü diliyle oldukça eğlenceli bir metin ortaya çıkaran yazarın, Oyunlarla Yaşayanlar'da da hem bireyin içsel çığılıklarına hem de toplumsal meselelere bir eleştiri ve başkaldırı vardır. Tutunamayanlar da da ele aldığı gibi burjuvalıların halkla arasındaki zedelenmiş ve kopmuş o zayıf bağı anlatan ve bu kitapta da eleştirmeye devam etmiştir. Tanzimat döneminden sonra hızla değişmeye yüz tutmuş toplumsal değerler ve politika türk aydınını bunalıma sürüklemiştir.

Hikaye boyunca okuyucusuna Türk toplumun karakteristiğine dair hem küçük hem de büyük resmi göstermeye çalışan yazar, bunu yaparken toplum-birey ilişkisi arasında mümkün olduğunca doğal bir bağ kurup aralarındaki geçişleri görünmez kılmaya çabalar.

1. COŞKUN ERMİŞ: Hikayemizin baş kahramanı olan Coşkun evli bir çocuk babasıdır. Kendine uymayan işlerle meşgul olduğunu düşündüğünden erken emekliliğe ayrılmıştır ve bu noktada Oğuz Atay 'ın kalemi devreye girer. Başkarakter tercihini yine bir erkekten yana kullanır (kadınları anlamakta güçlük çektiğini anlıyoruz.)

Adından da anlaşıldığı üzere coşkun ve harareti duygular eyen karakter hayatın bu zalim yükü altında ezilirken bunu yansıtamayışı onu oyunlar yazmaya iter. Bu yarı-aydın figürüdür. Aslında, Coşkun'un hikaye içerisinde birbirini besleyen iki ana görevi vardır: Birincisi, oynadığı oyunları ciddiye alan ve bu uğurda acı çeken bir adam; ikincisi kendisinin de dahil olduğu yarı-aydın takımının kendi milletini hor görüşüne karşı durmaya başlayan ve yavaş yavaş aydınlanmaya - soyadından da anlayabileceğimiz gibi "ermeye" başlayan- bir kısmi burjuva.

Coşkun'un karakterine ve iç yüzüne bakacak olursak evdekilerin ona karşı olan alaycı tavırlarını umursamıyormuş gibi gözükse de içten içe dert eden ve oyunları ciddiye alan ve bunu dile getiren bir kişiliktir. Bu açıdan bakıldığında, Coşkun'la Tutunamayanlar'ın "Hayatım ciddiye alınmasını istediğim bir oyundu" diyen Selim'i arasında bir paralellik gözlemlenebildiği de söylenebilir.

2. CEMİLE: Hikaye boyunca değişik şekillerde vurgulanan Coşkun'un eşi Ümit'in annesi Cemile'nin tek rasyonalist karakter olduğunu söyleyebiliriz. Coşkun'un emekliliğe ayrılmasıyla bütün geçim derdi

üzerine binen ve dikiş dikerek ailesini geçindirmeye çalışan Cemile, hayata karşı olulan kaygıları ve deterministik karakteri sebebiyle Coşkun'un heyecanına ortak olamaz ve kitap boyunca hiç bir oyuna katılmaz. Cemile'nin bu davranışını anlamlandırabilmek için Atay'ın oyun tabirini incelemek gerekir. Yazara göre, **"küçük oyunlar"** burjuva sınıfın meselesidir; zira işçi sınıfı temelde yaşam kaygısı güttüğünden bu tip meseleler yerine çok daha temel hayat kaygılarıyla boğuşur. İşte bizim hikayemizdeki işçi sınıfı da dikiş diken, pazara giden, elektrik faturasının son ödeme tarihini gözleyen, kısacası ailesini geçindirmeye çalışan Cemile'dir. Hayata ve geleceğe dair derin kaygılar güden Cemile bu nedenle hiçbir oyunda yer almaz, yer alanları da anlamaz. Bu yaklaşım git gide Coşkun'u karısından uzaklaştırır.

3. ÜMİT: Coşkun ve Cemile'nin 16 yaşındaki yaramaz ve fırlama oğludur. Özellikle babası ve Saffet'in oyunlarında her daim yer alır ve aslında oldukça yetenekli bir oyuncudur. Kitapta Ümit üzerinden verilmesi gereken mesaj ismi üzerindedir. Ümit çocuktur, geleceğimize. Geleceğimizde ümittir. Burdan Oğuz Atay'ın gelecek için kaygıları olduğunu ama ümit de taşıdığını söyleyebiliriz.

4. SAFFET SÖYLEMEZOĞLU: Coşkun'un aksine alaycı bir karakter taşıyan ve oyun yazmada yardımcı olan bir tiyatro oyuncusudur Saffet. Coşkun'u Cemile'den ayıran ve onu oyuna dahil eden karakterdir diyebiliriz.

Atay hikaye boyunca Coşkun'un oyunlar konusundaki ciddiyetini göstermek için Saffet'e birkaç kez "Bu oyunları ciddiye alıyor musun" diye sordurtur ki bu sayede aralarındaki ayrımı net bir şekilde görebilmemizi ister. Coşkun'a göre ise Saffet ciddi olmaktan, ciddi görünmekten korkan biridir.

5. SAADET NİNE: İlerleyen yaşı nedeniyle akıl sağlığı konusunda sıkıntılar yaşayan Cemile'nin annesi Saadet Nine, oyun içinde yer alan gerçeklikten en kopuk karakterdir. Atay, Saadet Nine'nin de ismi üzerinden bir simgelemeye gider ve hikayenin en **"kendi yarattığı oyunun içine hapsolmuş"** karakterine "Saadet" ismini verir. Bu şekilde, mutluluğun oyunun içinde tamamen kaybolmakta olduğunu ima etmeye çalıştığı düşünülebilir.

6. EMEL SEVİNİR: Coşkun'la tiyatroya ve oyunlara olan ilgisi bakımından benzeşen ve tiyatrocı olan Emel bu benzerlikten dolayı Coşkun ile yakınlaşır. Coşkun'un varmaya çalıştığı kadının adı da Emel konur.

7. SERVET DUYGULU: Tiyatronun sahibi olan ve Bay Sermaye olarak adlandırılan Servet Bey eski dönem romantik tiyatroya büyük bir özlem beslemektedir. Duyguları yaşayan karakterdir.

Genel tabloya baktığımızda Cemile' nin diğer karakterler arasında özellikle Saadet Nineden rasyonalist yapısıyla ayrıldığını ve ortaya çıktığını görürüz. İki zıt uç simgelenir. Coşkun, Saffet, Ümit, Emel ve Servet kitap boyunca kendi hayal dünyalarını ve oyunlarını yaşarlarken Cemile bu oyunlara dahil olmaz.

Oyunda -ana karakterler dışında- adı geçen garson, müzik hocası, komiser ve icra memurunu hep aynı kişi canlandırır. Yazar tarafından bilerek atılmış bu adım, bireyin yakın çevresi dışında geriye kalan herkesin onun için "birbirinin aynısı" olduğuna ve her bireyin ömrünü aslında birbirinin aynısı oyunlarla geçirdiğine vurgu yapmak için ortaya atılmış gibi durmaktadır:

"COŞKUN (duymamış gibi): Belki de karıştırmıyorum. Belki de insanlar aynı oyunları oynuyorlar, hayatlarını birbirine benzer oyunlarla geçiriyorlar." - syf. 46

Eylemsizlikle geçmiş bir hayatın doğal ürünü beceriksizlik ve gülünç olma korkusundan Atay sürükleyici bir oyun çıkarmış.

Zeynep Ada SİRKECİOĞLU

Güneşim

Gece oluyorum sen uzaklaşınca güneşim
Sesini duyamayınca gelir kalp ateşim
Dostlarım yalnız kurtlar benimledir.
Bir de gözyaşlarıma mendil olan ay kardeşim!

İssiz değilimdir, verdiğin acılar
Bize ana koynu sıcaklığı sağlar
Aslında burada kimse yalnız değildir.
Uyumayanlar hep birlikte ağlar.

Bu vahşi karanlıkta yoktur merhamet
Ağaracak güneşte aranır bir keramet
Aslında tan vakti bir umut değildir.
Birbirlerini göremeyen zavallılara veda et!

Alp CİVAN

Jorge Louis Borges – “Anlar” şiirine nazire

Bir şans daha verseniz çok mu,
Bir daha başlamak için yaşamaya?
İkinci bir şansını hak etmiyor muyum?
Eğer bir daha yaşayabilirsem, söz bu sefer daha cesur yaşarım.
Yağmurda üşümekten korkmadan montsuz çıkar,
Değiştiremeyeceğim şeylerden yakınmayı bırakırım.
Birine af dilemekten çekinmem ve
Eğer seversem direk söylerim.
Sevdiklerimle daha çok vakit geçirir,
Bu zamanların değerini aklımda tutarım.
Uyuyup hayal kurmaktansa,
Uyanıp onları gerçekleştirmeyi yeğlerim.
Daha çok hata yapardım,
Hata yapmanın asla bir başarısızlık olmadığını bilerek.
Kimseyle yarış halinde olmazdım: en güzel, en iyi...,
Çünkü bu enlerden olmamanın özgürlüğünü severdim ben.
Daha önce denemediğim yollardan geçer,
Kaybolurdum.
Resim yapardım, oynardım,
Tekrardan çocuk olabilmek için.
Ama daha hazır değilim aranızdan ayrılmaya
Henüz çok gencim de diyemem aslında,
Bayağı da yaşım var.
Yaş dediğimiz de nedir ki
Altüstü Güneş'in etrafında kaç kere döndüğümüzdür.

Duru BARBAK

Depremler

Depremler geçmedi çocukluğum,
Bir annem vardı değer verdiğim;bir uçurtmam.
Bir de bisiklet almıştık,
Uçurtmama eşlik etsin diye.

Büyüdüm fakat ne yazık ki,
Yere tebeşirle çizer gibi çizemedim hayatımı.
Uçurtmam kadar yükselmedim,
Bisikletim kadar hızlanamadım.

En acısı şefkatli annem gibi olamadım,
Nefret besledim ona, buna ve şuna...
Babam kadar da yok oldum.
Depremler geldi geçti sonra...

Kayra ALP

La tristesse

La tristesse qui ne part pas
La tristesse ne finit jamais.
La tristesse durera toujours,
comme les arbres qui ne meurent pas
alors que c'est l'automne,
comme les gens qui se protègent
même s'il fait froid et c'est la misère partout.
La tristesse restera ici,
même quand il n'y a plus de coeurs auxquels
s'accrocher.

Est-ce que vous voyez les oiseaux
qui ont arrêté de chanter ?
La tristesse les a rejoints depuis longtemps,
avant même votre arrivée.
Arrêtez de crier et de pleurer
et trouvez une solution qui pourra résoudre tout
ce qui vous rend malheureux.
Car la tristesse est inévitable.
La tristesse laisse ses traces.
La tristesse pense tellement
à vous qu'elle ne veut plus vous quitter.

Senem YURDAKUL

Une nuit sans lune dans une mer étoilée

Trois amis partis dans trois pays différents
ont eu une forte fièvre lors d'une nuit sans lune
Ils tournaient comme des toupies
en montgolfière
Le meilleur ascenseur du monde
La lumière des ancêtres manquait

Je n'ai jamais écouté de jazz sur un clocher
Ce matin la jolie travestie du dernier étage m'a dit
merci avec étrangeté
Elle n'a aucune robe à cacher
Une idiote qui porte un chemin bleu-marine sur
sa tête

J'avais confiance mais mon lit a bougé
Madame buvait de l'essence
pour être chic
Mon amour et moi buvions le thé

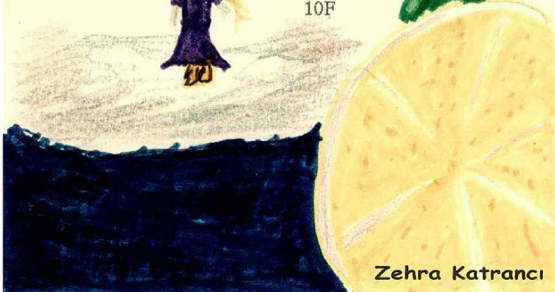
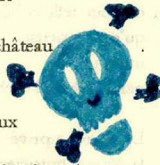
Je suis une funambule dans un château
Je regarde en haut
Je vois une mer étoilée
Les crânes turquoises et silencieux
se croisent dans les marges
L'artiste est l'océan à la fin d'un boulevard

La femme qui utilise un proverbe
derrière les verbes
porte un collier d'or
La femme maternelle
montre la matière possible
Les femmes mures ont un côté espiègle
Leurs enfants cachent des citrons

Les enfants de notre génération dressent des
animaux sauvages
les oiseaux réfugiés ont brisé la bouteille de
poison
On appelle ces liquides « fluides »
Les enfants l'ont goûté

La douane a acheté son manteau éternel
J'arrive devant une fabrique de chewing-gum
Je tourne mes yeux vers les peupliers
Je cherche une boussole qui m'emmènera au clair-
obscur du monde extérieur
Ma solitude n'a pas de sentiment

Si les cerfs mettaient du maquillage
ils deviendraient peut-être des ovnis

Zehra Katranci

Le roman-morsure

Le rouge-gorge essayait de faire rire ses petits en
chantant
La musique me frôle comme une montagne russe
Avant une très grande guerre
il y a toujours un silence dans le monde
A ce moment-là
les amoureux ont un dernier moment de plaisir
avant de se séparer

un chat prénommé Coucou
a trouvé des perles en se promenant
il a mis sa signature dessus
Sous un saule pleureur
je phosphorisais du sable avec des pissenlit

J'étais sur la meilleure planète
une planète remplie de magie
la capitale lumière de mon cœur
Le vent faisait voler les chapeaux de la tribu
énervée
Les cerfs volants
planaient obscurs
Je me sentais comme une belle poupée violette
troquée
J'entendais une ritournelle
et le son de la cascade

Géographie sur l'équinoxe
La vérité est comme une fiction
elle me fait passer la frontière du paradis

Un chanteur primitif et soprano
aux cheveux couleur boutons d'or
portait une robe
La métamorphose a changé sa voix en volcan
Il a pris son chapeau dans ses mains et m'a
remercié poliment
Il a jeté tous ses bijoux en diamant à la poubelle
Quelle brutalité
La lune va possiblement dresser le matin en vert

Les atomes ont la forme des planètes
Y vivent des personnes étranges et inconscientes

Je vais jouer avec les chiens dans la rue
la rue où il y avait la lumière
Le maire a tout éteint
pour le développement du transport dans la ville

Elifsu Elmacıoğlu

Un album de

j'étais très bouleversé
j'ai quitté ma maison
pour aller voir le défilé des voi

Le drapeau s'est métamorphosé
en un air de guitare
sur le rempart des origines

J'ai vu un papillon
qui essayait de monter à l'arbre
Des hommes pétillants
qui mangeaient des choux sans

Ma mère porte une jupe
Que notre chien voudrait déchirer
J'ai rangé mes bijoux dans ma poubelle
fait une prière pour ne pas per

Tout le monde a la fièvre
Les gens disent : « tout est bide
Même les tipis sur la terre fleur

J'étais perdu dans le paysage, a
mes mains
La voix classique de la pierre v
Transformer l'Ethiopie
d'une terre de folie en une terr

Dans le placard de mon grand-
je trouve un album de jazz et le
Allons à Paris voir mon ami gy

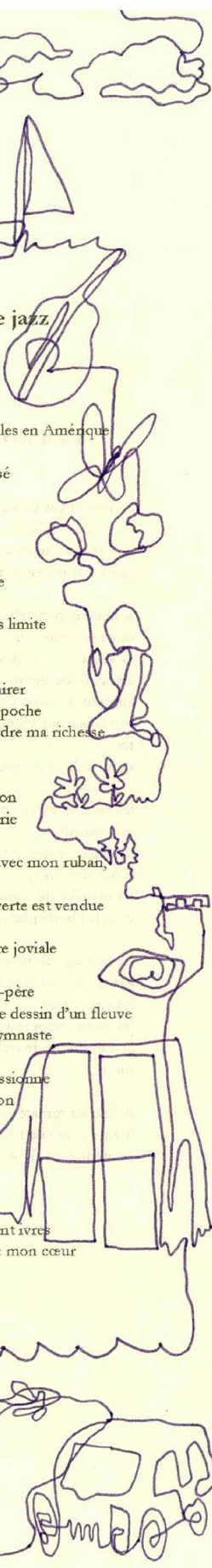
La vue de ma fenêtre m'impres
Des détails forcent l'imagination
Je tricote un pull en étoffe
pour ma petite amie
Les branches dans le tiroir
percutent ma rétine bleu

Tous les poissons du fleuve son
Je vais en voiture à la mer avec

10H

Rana Tomi Figeu

8 POÈMES

Remerciements :

Les élèves de 10ème
(2018-2019)

Lucie Land

Paul Georges

Gülnoz Pekin Hırcı

Stanislaw Eon du Val

Charlotte Bonnet

Céline Dache

Carole Martire

Seda Özçevik

Micheline Tagan

Hülya Tozun

Ulham El Yaagoubi Kiper

Ali Yılmaz

clases de 10ème

SAINT

JOSEPH

D'ISTANBUL

Ateliers d'écriture réalisés
avec la complicité de
Lucie Land

2018 - 2019

La Source des Miroirs

J'ai remarqué des photos d'aigles
sur les murs bien dessinés
Le jardin flotte et tu me contemples en rêve

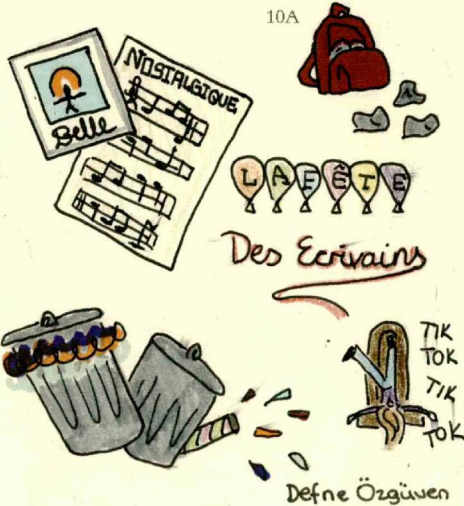
Lisant la parution
de chantonne un rythme nostalgique
Une belle photo monotone devant le ciel bleu

J'ai mis des pierres dans mon sac à dos
Ici les ours portent des lunettes
Les dessins du monde envahissent
la fête des écrivains

Elle marche à pied jusqu'au palais
la femme de la pâtisserie
avec la sensation du métro

Elle mange des champignons, impatientement
plisse des yeux, télépathiquement
devant la source des miroirs
Une bouteille d'eau dans son sac
Est-elle vraiment armée ?
L'égalité est-elle profonde ?

Je m'exhibais
comme animé
Par la vapeur de mon propre essoufflement
Les bagarres insignifiantes
comme des déguisements
Finalement
C'est le carnaval des poubelles

Astronomique

à l'horizon, on aperçoit des jeunes en colère
leur sang, c'est du Cola
je suis perdu
l'émotion de la plage était confuse
quand les rêveurs écoutent les sirènes
les oiseaux se font surprendre

l'armée joue un bouquet à la main
la boussole noire arrive sur un chapeau à plume
un astronome observait le ciel et se dit
oui, le temps éternua la nuit
depuis mon bouton d'or
je regarde la lune qui brille

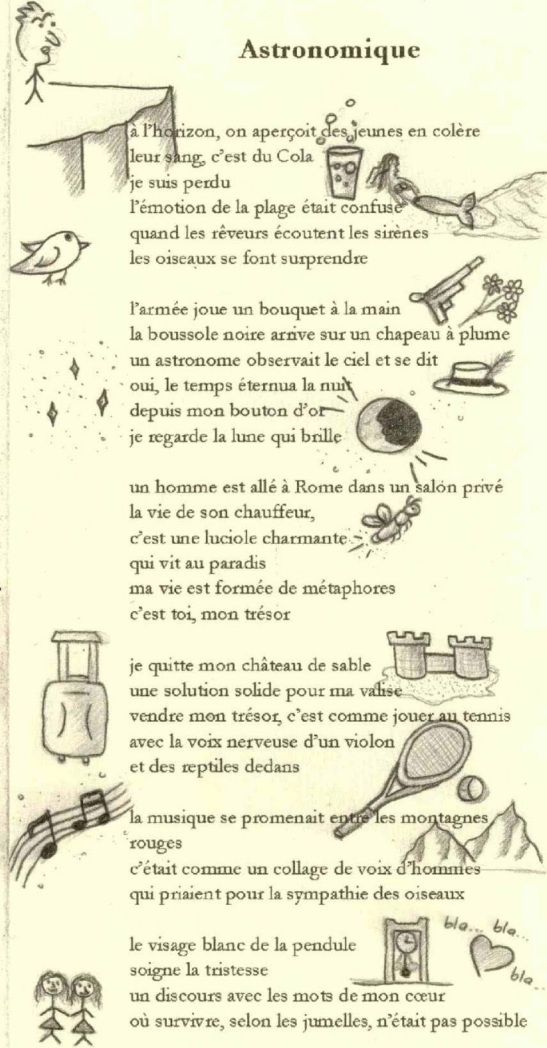
un homme est allé à Rome dans un salon privé
la vie de son chauffeur,
c'est une luciole charmante
qui vit au paradis
ma vie est formée de métaphores
c'est toi, mon trésor

je quitte mon château de sable
une solution solide pour ma valise
vendre mon trésor, c'est comme jouer au tennis
avec la voix nerveuse d'un violon
et des reptiles dedans

la musique se promenait entre les montagnes
rouges
c'était comme un collage de voix d'hommes
qui priaient pour la sympathie des oiseaux

le visage blanc de la pendule
soigne la tristesse
un discours avec les mots de mon cœur
où survivre, selon les jumelles, n'était pas possible

la tribu des artistes en mission joyeuse
est arrivée en ville
avec la joie bizarre des marchands d'Amérique
l'assassin raciste allait tuer un artiste à cause de
ses origines
les avions primitifs peuvent frapper un phare trop
haut

La liberté philos

comment continuer à avancer
contre les vagues ?
nos yeux courent à la liberté
grâce à la poésie et à la peinture

la lumière forte attire l'attention
une rare soirée sous la lampe
ça se passe dans des pays magiques
à voix basse devant les rails
abritant de longs costumes-poissons
tu voulais une voiture verte, je
toi
un peu de bruit, voilà c'est fait

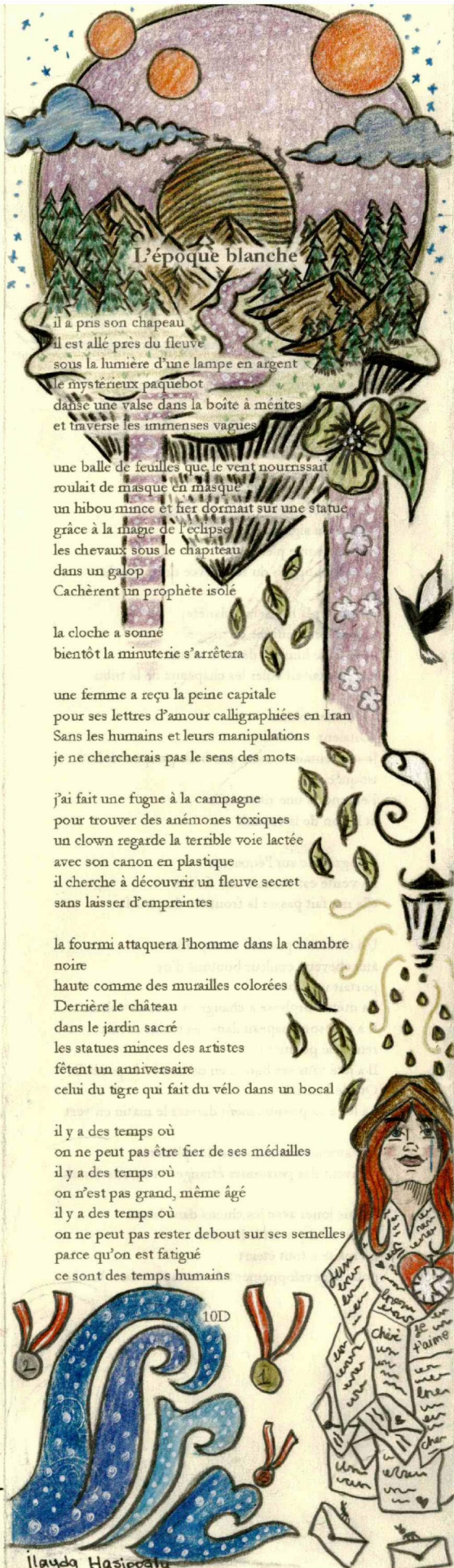
les abeilles rouges pleuraient en
instruments
les nuances des notes de piano
Nous devons agir !
La manière de courir
c'est la liberté philosophique

Le message flotte vers nous
grâce à un bec d'oiseau
les épées sont détestées ou savées
les étoiles importantes
la mécanique de réflexion consensuelle
place

même les tomates ont des histoires
Mais à cause de ses racines
la sirène était floue comme un

Ipek Satiz

L'époque blanche

il a pris son chapeau
il est allé près du fleuve
sous la lumière d'une lampe en argent
le mystérieux paquebot
danse une valse dans la boîte à mérites
et traverse les immenses vagues

une balle de feuilles que le vent nourrissait
roulait de masque en masque
un hibou mince et fier dormait sur une statue
grâce à la magie de l'éclipse
les chevaux sous le chapiteau
dans un galop
Cachèrent un prophète isolé

la cloche a sonné
bientôt la minuterie s'arrêtera

une femme a reçu la peine capitale
pour ses lettres d'amour calligraphiées en Iran
Sans les humains et leurs manipulations
je ne chercherais pas le sens des mots

j'ai fait une fugue à la campagne
pour trouver des anémones toxiques
un clown regarde la terrible voie lactée
avec son canon en plastique
il cherche à découvrir un fleuve secret
sans laisser d'empreintes

la fourmi attaquera l'homme dans la chambre
noire
haute comme des murailles colorées
Derrière le château
dans le jardin sacré
les statues minces des artistes
fêtent un anniversaire
celui du tigre qui fait du vélo dans un bocal

il y a des temps où
on ne peut pas être fier de ses médailles
il y a des temps où
on n'est pas grand, même âgé
il y a des temps où
on ne peut pas rester debout sur ses semelles
parce qu'on est fatigué
ce sont des temps humains

Expérience mélodique

L'homme qui avait volé mon cœur
m'a téléphoné ce matin
Il avait la voix
d'un homme sans passeport

Je sens des roses
Dans mon ventre je souffre
J'ai dormi dans mes gants
sur les draps couleur de terre

Je traverse la rue avec mes sept amours
Expérience mélodique
Les voix sortant des feuilles
ont une telle cohérence
qu'on les pense
mener
par un chef d'orchestre

Le prince a privé
la pauvre musicienne
de respect
les lourdes semelles ont écrasé le grain de riz en
riant
c'est comme écouter une mélodie sous
microscope

En bord de mer
la faiblesse est une soirée-radeau
quand le soleil se couche
je tourne dans l'autre sens
les algues respirent
comme les avions atterrissent
il y a des hippocampes

L'ancien pont bougeait à cause des gens tardifs
La petite valise jaune et amicale
nous montre l'importance de la fraternité dans les
rues

Pour l'équilibre
Trouver une connexion
entre les haut-parleurs et notre intelligence
Trouver un bureau moderne à la montagne

Geçmişten Bir Isırık

İhtiyarı bu gece de uyku tutmamış ve sabahı zor etmişti. Tan atmaya yakın daha fazla evde duramadı ve kendini Moda'ya bıraktı. Çocukluğundan beri bu renkli sokakların tozunu yutmuştu. Büyük bir keyifle sigarasını yaktı ve gezintisine başladı. Önce evinden pek de uzakta olmayan antikacılar çarşısına yöneldi. Vitrinlerdeki eski bozuk para koleksiyonlarını, ona gençliğini hatırlatan üfleme camdan bardakları ve gramofonları dudağındaki buruk gülümsemeyle inceledi. Yavaş yavaş uyanan Moda da kahve kokmaya başlamıştı. Üçüncü nesil kahveciler birer birer açılmaya başlarken ihtiyar, aslında yaşına pek uymasa da müdavimi olduğu kafeye doğru yol aldı. Yanından geçen herkesi selamlayarak ilerlerken gözüne bir kara tahta ilişti. Olduğu yerde dona kalan adam içeriye girdi.

"Günaydın!" dedi beyaz fötr şapkasıyla selamını eksik etmeden.

Sarışın, bozuk Türkçesiyle genç kız da onu selamlayarak "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Okuduğu yazının verdiği şaşkınlıkla birkaç saniye bekledi

"Gerçekten madaleine yapıyor musunuz yoksa satın mı alıyorsunuz?"

"Biz yapıyoruz."

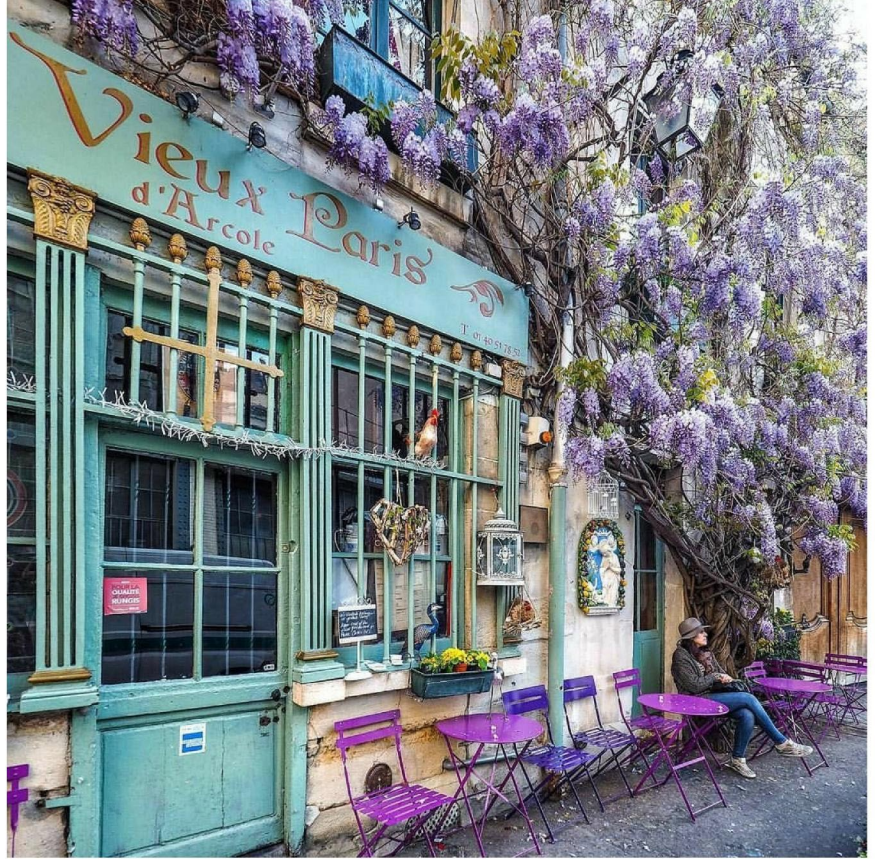
Duyduklarına inanamayan ihtiyar, sütlü köpüklü kahveyle sipariş ederek dışardaki lavanta rengi küçük ahşap masaya oturdu. Sarışın kız, daha fırından yeni çıkmış keki ve bol köpüklü kahveyi götürdü.

"Buyurun, umarım beğenirsiniz!"

"Teşekkür ederim."

İçmeden önce bir süre tereddüt etti. Acaba her şey tek ısırığıyla eskisine dönebilecek miydi? Titreyen eliyle ağzına götürdüğü geçmişinden küçük bir ısırık aldı.

Anıların akıntısıyla her şey o eski, puslu ama insanın içini ısıtan filtreye büründü. Paris'teki ilk günlerini anımsadı önce. Kaldığı o fare deliğindeki kaplara sığmayan mutluluğu geldi aklına. Yıllarca okuduğu sanat

okulunu düşündü birden, ne kadar da çok şey biriktirmişti! Köpüklü kahvesinden bir yudum almadan önce sigarasını yaktı ve asıl hatırlanmak istenler gün yüzüne çıktı.

Yağmurla kendini temizleyen mermer, otelin eskimesini engelliyordu. Üniversiteyi okuduğu sıralarda her sabah önünden geçtiği bu küçük lakin önemli detay içinde şehveti tutsak etmişti.

Güneşte sarı parlayan turuncu saçları geldi önce gözünün önüne sonra da iri koyu yeşil gözleri ve porselen teni.

Kahve kokusuyla sigara dumanın birbirine karışıp da yaşattığı haz gibiydi aşk ve tutkunun denizinde yüzmek ancak kıydan fazla açılmış, çırpınışlara sessiz kalmışlardı.

Sahip olmayı sevmekti onları öldüren, kanlı bir bıçak değil. Şehvetin, kapı aralarından taştığı, oksijenle yarıştığı o filtreli günler başta her gece en güvendiğimiz tarafından hazırlanan içmeden uyuyamadığımız ılık ballı bir süt gibiydi.

Sarışın kız, ihtiyar bitirdikçe tekrar getiriyor ve gizliden gizliye de merakla izliyordu.

“Ah, Lauréen!” dedi gözünden akan yaşları silerken.

Soğuk kış günlerinde otelde buluştuktan sonra evlere dağılmadan önce En Rose’dan aldıklarıyla tadı neredeyse aynıydı küçük keklerin. En mutlu zamanlarını kendi elleriyle yakıp külleriyle hasret gidermeye çalışmanın verdiği acı ve tatminsizlik içerisinde yıllardan beridir kıvranıyordu. Uzunca bir zamandır düşmekten korktuğu için kendini bırakmak yerine yamaçtaki dal parçasına tutunmuş ancak uğruna yaşanacak her şeyi de aşağıya fırlatmıştı.

Peki yere sertçe çarpmak, yaşadığı bu ölü hayattan daha çok ıstırap verebilir miydi ki?

Lavanta rengi masanın üzerine, tutarı bilmese de fazlasını bırakıp, selamla ayrıldı.

Aklındaki bu düşüncelerle evine gitti. Karısı çoktan kalkmış, torunları için aldığı hindiye fırına sürmüş, fasulyeleri de ayıklamıştı.

“Hoş geldin bey, geç içeri.”

Hafif bir tebessümle odasına girip kitleyen ihtiyar, gardırobunun içindeki en sevdiği yıllandırdığından piyaleye doldurup başladı yazmaya.

“Her insan bir uçurumdur...”

Mektubunu bitirdiği sırada içi boşalmış olan yeşil şişeye kâğıdı katlayarak koydu ve mantarını kapattı. Evden çıkmadan önce onca yıl kahrını çeken karısına sıcak bir veda etti. Havaalanına giderek ilk Paris uçağına atladı. İner inmez de bir taksi çevirdi.

« Sixième arrondissement, s’il vous plaît » diyerek içindeki büyük heyecanla yolu izledi. Yaşadığı her şeyi tekrar yad etmek için altıncı bölgeye geldiklerinde indi. Önce okuduğu üniversitenin ve yıllarını geçirdiği o fare deliğinin önünden geçti sonrasında da En Rose’a gidip saatlerce oturdu.

Artık sevgilisinin yanına gitme zamanı gelmişti. Mermer otele doğru yola koyuldu. Onca senedir her şey aynı kalmıştı. Resepsiyondaki kadından yirmi dördüncü odanın anahtarını rica etti ve merdivenleri sindire sindire çıktı. Vardığında, yatağa uzandı ve gözünden süzülenlere karşı koyamadı.

Pencereyi açıp, o eski manzaraya karşı büyük mutluluğa zehrini aldı. Lauréen’in ruhunu söken bıçağın yerini, ihtiyarinkini ona kavuşturmak için madaleine almış o da ruhunu özgür bırakmıştı.

Sude Âlâ ASLAN

Kemanımla...

Bir zamanlar, Londra'nın en güzel semtlerinin birinde; yeşillikler içinde, üç katlı bir yalıda tüm ailesiyle yaşayan Nicolas adında bir karınca varmış. Bu Karınca Nicolas, küçüklüğünden beri Londra'nın en iyi eğitim veren okullarında okumuş. Kendisi çok zeki ama bir o kadar da tembelmiş. Londra'da herkesin girmek istediği, dünyanın en iyi üniversitelerinden birini kazanmasına rağmen, hep anne ve babasının zoruyla okuduğu için artık okumak istemiyormuş. O, babasının Avrupa'nın en ünlü ve iyi ekmek fabrikası olmasından dolayı okumaya gerek olmadığını ve babası yaşlanınca fabrikanın başına geçeceğini düşünüyormuş.

Bir yandan, Londra'da eski bir semtte, Emma adında alımlı ve çok yetenekli bir Ağustos Böceği yaşamış. Ailesi çok fakirmiş ama Emma çok çalışkan olduğu için ailesinin parasal durumuna rağmen kendi yarattığı imkanlarla çok çalışmış ve iyi bir üniversiteyi kazanmış. Yıllar önce amcasının ona aldığı kemanı çalmayı çok sevmiş ve yıllar geçtikçe de profesyonelce çalmaya başlamış. Nerede çalsa herkes onu hayranlıkla izlemiş. Durum böyle olunca üniversite yıllarında kendi harçlığını karşılamak için Londra'nın meşhur bir gece kulübünde çalmaya başlamış.

Kızın çalıştığı gece kulübü işleri büyütmüş ve sahibi ikinci şubelerini Tokyo'da, dünyanın en büyük gece kulüplerinden biri olarak açmak istemiş. Tabii ki bu haber

bütün İngiltere ve dünyayı sallamış. Fakat buraya sanatçıların içlerinden en yetenekli olanları seçiyorlarmış ve bunun içinde Ağustos Böceği Emma da varmış. Kulübün Tokyo'da açılış haberi, birkaç gün sonra Karınca'nın da kulağına gitmiş. O da çok heyecanlanmış ve arkadaşlarına haber verip açılışa gitmek için biletlerini almışlar.

Açılış gecesi orada çok güzel bir parti hazırlanmış, dünya ünlüleri buradaymış. Gece boyunca Emma ve grubu harika bir performans sergilemiş ve herkes hayranlıkla onları dinlemişler. Kulübün açılışında her şey kusursuzmuş. Gecenin ilerleyen saatlerinde, konser bitişine doğru grubun adeta yıldız gibi parlayan üyesi Ağustos Böceği Emma, solo keman konserini vermek için sahneye çıkmış. Karınca, Ağustos Böceğini ağzı açık bir şekilde dinlemiş ve ona hayran kalmış. Konser bitişinde, onu sanki bir melek görmüş gibi etkileyen Ağustos Böceği ile görüşmek istediğinden kulise girmek istemiş lâkin Ağustos Böceğinin önünde kuyruk varmış. Bir saat bekledikten sonra nihayet Karınca kulisine girebilmiş ve Emma yakından çok daha güzelmış. Bundan dolayı Karınca Nicolas birkaç saniye boyunca gözlerini Ağustos Böceğinin üzerinden alamamış. Dayanamayıp Ağustos Böceği: "Merhaba! Tanışalım isterseniz." demiş. Bunun üzerine Karınca: "Ah, çok pardon. Vallahi güzelliğiniz karşısında dilim tutuldu. Çok güzel keman

çalıyorsunuz. Gerçekten keman çalmak konusunda olağanüstü bir yeteneğiniz var diyebilirim. Eğer kabul etmek isterseniz, size bir teklifim olacaktı.” demiş. Ağustos Böceği ise: “Çok teşekkür ederim, bunu duymak benim için bir gururdur.” demiş. Karınca sözlerine devam etmiş: “Babam dünyanın en ünlü ekme fabrikasına sahip bir iş adamı. Babam ve ben sanata sizin kadar olmasa da gönül vermiş kişileriz. Ayrıca sizin gibi insanları da keşfettiğimiz anda desteklemek ve dünya çapında duyurabilmek için özel turneler düzenliyoruz. İsterseniz sizin için de bunu yapabiliriz.” demiş. Şu ana kadar bu teklifi yaptıkları çoğu sanatçı kabul ettiği için zaten Ağustos Böceği'nin de bu teklife hop diye atlayacağını beklerken Ağustos Böceği: “Gerçekten çok sağ olun ama bu Tokyo teklifi benim hayatımda gerçekleştirdiğim en büyük projeydi. Daha fazlasını kaldıramam.” demiş. Karınca, Ağustos Böceği'nin bu laflarını duyunca bir anda hiç beklemediği kadar şok olmuş ve kartını masaya bırakarak: “Siz bilirsiniz, ben yine de size kartımı bırakmak istiyorum.” demiş ve hızla kulisi terk etmiş. Ertesi gün de Londra'ya geri dönmüş.

Ağustos Böceği'nin çalıştığı gece kulübünün işleri artınca Tokyo'ya yerleşmesi gerekmiş. Haftalar haftaları, aylar ayları hatta yıllar yılları kovalamış. Ağustos Böceği Tokyo'ya iyice alışmış, sanki orali gibi olmuş. Fakat bir gün gece kulübünün sahibi bütün çalışanları toplamış ve konuşmasına başlamış: “Değerli sanatçı arkadaşlarım, sizin de fark etmiş olabileceğiniz gibi artık hem burada hem de Londra'da işlerimiz pek iyi gitmiyor. Eskiden haftada yaklaşık dört bin kişi müşterimiz olurken artık haftada 30-40 müşterimiz ancak oluyor. Tabi ki kazancımız büyük oranda azaldı ve masrafları karşılamaya yetmiyor. Çok üzülerek söylüyorum ki sizleri işten çıkarmak zorunda kalacağım.” demiş. Herkes çok üzülmüş ve hep beraber Londra'ya dönmek zorunda kalmış.

Ağustos Böceği Emma, Londra'ya dönünce neredeyse bütün gece kulüpleri ve restoranlarıyla çalışmak için görüşmüş ama hiçbir ekonomik kriz olduğu için kabul etmemiş. Çaresiz kalan Ağustos Böceği, dilenciler gibi sokaklarda sürünmemek için sokak sanatçısı olmaya karar vermiş. Londra'nın işlek bir caddesinde o büyüklü kemaniyla parçalarını çalmaya başlamış. Sokakta günler sonra belirli saatlerde kalabalık bir grup onu dinlemeye başlamış ve Ağustos Böceği ünlü bir sokak sanatçısı haline gelmiş. Onu dinleyenler çok etkilenip kemanının kutusuna para bırakmalarına rağmen kazandığı para, gece kulübünde kazandığı miktarda olmadığı için yetmiyormuş.

Günlerden bir gün gazeteye “Londra'nın Güneşi” başlıklı bir haber düşmüş. Bu haber Ağustos Böceği'nin sokakları inleyen keman çalışması hakkındaymış. Bu haberi

Karınca Nicolas görmemiş. Bir gün Ağustos Böceği Emma'nın çaldığı sokaktan geçmesi gerekmiş. Bir de bakmış ki yoldan kalabalık yüzünden geçilmiyor. Bu duruma şaşırılmış aynı zamanda ne var acaba diye merak etmiş. Kalabalığı yarmış ve bir de bakmış ki yüzlerce kişinin hayranlıkla dinlediği kişi meğerse Ağustos Böceğiymiş. Bir an için göz göze gelmişler... Ağustos Böceği, keman çalmayı bırakıvermiş ve şaşkın bir ifadeyle Karınca Nicolas'a bakakalmış. Herkes onları izlemeye başlamış bu kez. Karınca sert bir bakış atarak: “Olağanüstü bir yeteneğiniz var...” demiş ve arkasını dönüp gitmiş. Bu sözü duyan Ağustos Böceği'nin gerçekten kalbi acımış. Her şeyini orada bırakarak Karınca'nın arkasından koşup ona: “Sizin teklifinizi o anın yorgunluğu ile reddettiğim için çok pişmanım. Değerinizi ancak işimi kaybedince anladım.” demiş. Karıncanın ona yıllar önce verdiği kartı çıkartarak: “Acaba teklifiniz hâlâ geçerli mi?” demiş. Karınca karta birkaç saniye uzun uzun baktıktan sonra: “Neden olmasın?” demiş.

O günden sonra Ağustos Böceği'nin serüveni başlamış. Karınca ona dünyanın en ünlü yerlerinde konser vereceği uzun bir turne hazırlamış. Hong Kong'tan Madrid'e, Paris'ten Berlin'e, İstanbul'dan Sophia'ya ve daha birçok ülkeye beraber gidip geziyorlarmış. Hatta karınca bir süre sonra onu çok âşık olduğunu itiraf etmiş, ardından Ağustos Böceği'ne İtalya'daki turnede evlenme teklifi etmiş. Tabii, Ağustos Böceği bunu duyunca şok olmuş. Kendisi de ona karşı aynı duyguları beslediğini fark edince teklifini ikinci bir kez daha reddetmeyerek kabul etmiş.

Yine tumelerin biri için Hindistan'a gitmişler. Gösteriden önce vakitleri olduğundan Ağustos Böceği Emma biraz etrafı gezmek istemiş. Gezerken bir Budist tapınağı görmüş ve bu tapınak ona ilginç geldiğinden gezmek istemiş. Gezerken bir anda Ağustos Böceği dışardan gelen sese kulak kesilmiş, sanki şarkı söyleyen bir yağmur sesi duymuş. Arkasını döner dönmez karşı karşıya olduğu manzara karşısında şok olmuş. Yemyeşil çimlerin olduğu, cıvı cıvı kuşların ötüşüp, çeşitli hayvanların şarkı söylediğini hissetmiş ve arkasına bile bakmadan onu hayran bırakan doğaya doğru koşmaya başlamış.

Saatler geçip de prova saati yaklaşınca Karınca meraktan ölmüş. Bir de bakmış ki Ağustos Böceği ortalıklarda yok! Bütün şehri aramış ama hiçbir yerden çıkmamış Emma. Karınca kahrolmuş, günlerce Emma'dan haber alamamış ve artık aramaktan vazgeçmiş.

En sonunda hastalanmış ve yataklardan kalkamaz hale gelmiş, dünyadaki en sevdiği ve onu büyüleyen insanı kaybettiği için.

Zeynep Duru KARACAOĞLU

Alacakaranlık

Rüzgarın, yağmurla karışık, yüzüme doğru sert bir hızla çarpmasıyla arkamı döndüm. Bir kenara eğildim; nasıl olsa bekleyenim yoktu, yalnızdım. Zamanım çoktu, çünkü sadece kendim için harcıyordum onu. Kaldırımın kenarına oturdum. Rüzgarın dinmesini beklerken, etrafımda olup biteni izlemeye başladım. Sanki o an, küçük bir karıncanın ayak seslerini duyabilecek, bulutların sürüklenirken birbirine çarpmasıyla oluşan her şimşeğin şiddetini en çok ben hissedebilecektim.

İleride, minik bir dükkanın tentesinin altında, babasına sarılarak ısınmaya çalışan kız çocuğunu gördüm. Hava ne kadar soğuk olursa olsun, sanki asla üşümeyecekmiş gibi bir hali vardı. Bir zamanlar onun gibi mahalle aralarında misket oynayan; mutluluğu oyunda arayan saf bir oğlan olduğumu hatırladım. Bir yerim acıdığında, düşüğümde anneme bir kere sarılısam, onun sıcaklığını hissetsem geçeceğine inanırdım. Kollarımı ne kadar açabilirsem, sevgimi o kadar gösterebileceğime inanırdım. Paltomun önünü ilikledim. Sarılmak için yanımda kimseyi bulamayınca kafamı çevirdim. Çocukça düşüncelere hoş çakal demek istedim.

Sağımda, fırtınanın şeklini bozduğu şemsiyenin altında birbirine sokulmuş bir çift gördüm. Adam boynundaki atkıyı çıkarıp kadının boynuna doladı. Kadın minnettar bir gülümsemeyle adama baktı. Nasıl olur da bir insan başkasını kendinden çok sevebilir, diye düşündüm. İçlerinden biri, yalnızlığı aşk tadındaki aldatmacayla kandırıyordu. Ya da sadece yalnız kalmamak içindi bu uğraş. Ama tek başınalık yalnızlık değildi ki. Bu şehirde bir yağmur damlası kadar yalnızdım belki, ama hiç bir zaman tek olmamıştım. Boynuma dolamak için bir atkı aradım. Hayal kırıklığıyla fermuarımı iyice yukarı çektim. Hava o an bin kat daha soğuk geliyordu. Ay kaybolmuştu, ışığı gitmişti. Bir kaç sokak lambası yönümü bulmamı sağlayabilirdi sadece.

Arkamı döndüm yalnızlığıma. Loş ışıklı, perdeleri sonuna kadar açık bir ev gördüm. Beş kişilik bir aile masanın etrafına oturmuştu. Sohbet edip, gülüyorlardı. Yaşadığım, yaşattığım ne varsa her zaman aklımdaydı. Çünkü böyle şeyler hep yalnızken gelir insanın aklına. Böyle zamanlarda hatırlar en özlenmiş hikayelerini. En son ne zaman ailecek bir masanın etrafında oturduğumu düşündüm. Yanağıma düşen yağmur damlasıyla, aklımdaki derin düşüncelerden sıyrıldım. Çocukça düşüncelere tekrar hoşçakal dedim. Ayağa kalktım.

Gözlerimi kapattım. Karanlığın tam ortasıydım. Kendimi en mutlu, en ait hissettiğim yer işte burasıydı. Alacakaranlıkta kendimi aradım. Koca bir bizin içindeki beni buldum. Benliğimi alacakaranlığa bıraktım. Kendimi en mutlu, en ait hissettiğim yer işte burasıydı.

Pelin ONBAŞI

Üç Yıl Sonra...

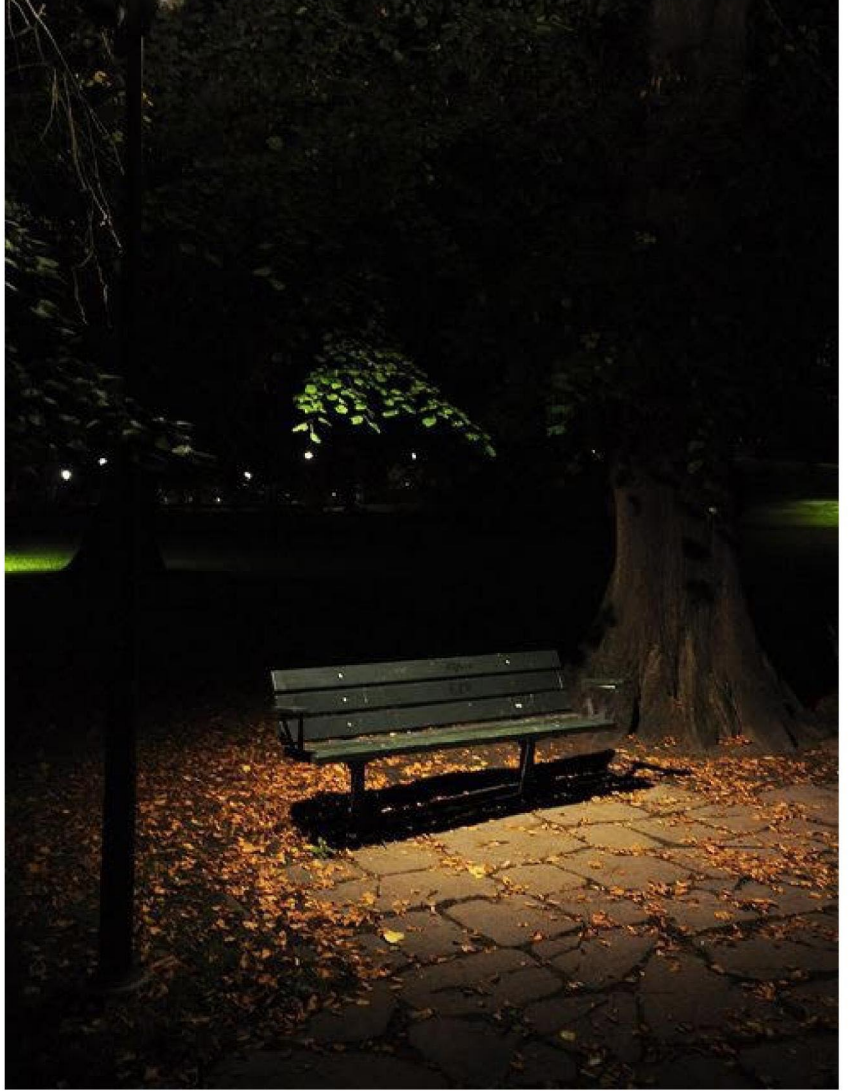
12 Nisan 2018

Ah nasıl da seviyorum güneşin zarifçe tenimi ısıtmasını, kuşların ve çocukların sesinin kulaklarımı doldurmasını! Bankıma oturduğumda mutluluğun ne demek olduğunu anlıyorum. İçime derin bir nefes çekmek bile mutlu ediyor beni, burada olduğum sürece. Ağaçlar bana hayat veriyor sanki, gençleşiyorum birden. Gözlerim açılıyor, yine eski zamanlara dönüyorum. Hayatımın sona ermesine belki çok az kalmıştır; ancak burada oldukça hayat kısa değil, uzun geliyor. Burada geçireceğim diğer günleri düşündükçe bir tebessüm belirliyor yüzümde.

12 Nisan 2021

Üç yıl geçmiş, yazmamışım günlüğüme. Bunca yılda bu kadar mı değişir bir insan? Parkımdaki ağaçlarımı kesmişler, kuşlar kaçmış. Bir tek bankım kalmış ortada, oturayım dedim. Oturduğum anda gözlerim doluverdi. O üç yıl önceki parkıma ne olmuş öyle? Demek ki değişen tek ben değilmişim.

Birkaç gün önce Alzheimer teşhisi konuldu bana, doktorumun önerisiydi günlüğüme geri yazmak. Şimdi düşünüyorum da, bankımla ben çok benziyoruz: yokluğun ortasındayız, boşluktayız. Hayatımızda her ne varsa yok oluyor, yakında biz de yok olacağız demek bu, değil mi hayat arkadaşım?

Ela KAYNAR

Cennetten Bir Köşe

Nisan ayı sonunda sevgili öğretmenlerimiz ve arkadaşlarımızla doğu illerimizden Erzincan'a bağlı Kemaliye ilçesini 3 günlüğüne ziyaret ettik. Tertemiz havasını soluduk, güzel manzarasına, zengin kültürüne ve sıcak insanına doyamadan geri geldik. Aynı zamanda orada yaşayan arkadaşlarımızdan da çok şey öğrendik, çok şey paylaştık ve ömür boyu sürecek dostluklarla geri döndük.

Öncelikle bizi en çok etkileyenlerden biri Serhat ve Arda arkadaşlarımızın bizi çıkardıkları bir tepeden tüm Kemaliye'yi seyretmek oldu. Hırçın dağlar, göze çarpan seyrek yeşil, arasından geçen turkuaz rengi narin bir nehir... Doğanın her tonuna tanık olmak eşi benzeri olmayan bir zevkti. Burada bol bol fotoğraf

çekildikten sonra bir bankta yaklaşık 30 dakika bu görüntüye hayran kalıp her baktığımızda yeni bir güzelliğini fark ettik... Böyle tertemiz bir havayı ve doğayı gerçekten çok özlemişiz... Daha sonra buraya sabah erken geldiğinde kuş cıvıltılarının da seyre eşlik ettiğini öğrendik. Bir dahaki Kemaliye ziyaretimizde bu tepeye güneşin doğuşuyla çıkıp, çayımızı alıp saatlerce oturmak üzere veda ettik...

Bir diğer etkileyici maceramızı ise Karanlık Kanyon'da yaşadık. Önce, nil yeşili nehirde fasıl eşliğinde hiç bitmesini istemediğimiz bir tekne turu yaptık. Kendimizi nehrin akışına bırakırken 600 metrelik dağların arasında sanki bir hayaldeymişiz gibi hissettik. Güneş tüm sıcaklığıyla yüzümüzü ısıtırken bir yandan da adeta labirent olan bu kanyondan esen rüzgar, bir yandan da yaşadığımızı tekrar hatırlattı bize. Daha sonra tekne turumuz bitti ve kanyondaki 400 metre yükseklikte, daracık bir yol olan "Taş Yolu"nda minik bir gezinti yaptık. Neredeyse yol ve minibüs aynı genişlikteydi. Şehirdeki tek düze yaşantımıza o kadar alışmışız ki camdan dışarı baktığımızda sadece uçurum görüntüsüyle karşılaşınca inanılmaz bir adrenalin ve biraz da panik dolu anlar yaşadık. Şahsen ben her ne kadar çığlık atmış olsam da hayatım boyunca unutamayacağım bir anı edindiğim için çok mutluyum.

Biz İstanbullular nedense kafamızda bir Ankara sınırı çizmişiz, onun daha gerisine gitmiyoruz. Oysa ülkemizdeki güzellikler o kadar fazla, eşsiz ve nefes kesici ki bize bu güzel şans tanıdığı için öğretmenlerimiz Didem ve Fadime Hoca'ya ve okulumuza çok teşekkür ediyoruz. Biz, Sena ve Zeynep olarak lise hayatımıza dair en unutulmaz gezilerimizden birini yaşadık. Yolunuz düşerse demek isterdik ama, Kemaliye özellikle "yol düşürtülecek" bir ilçe. Kesinlikle gidip görmenizi öneririz...

Sena Buse ÖZYAPRAK
Zeynep Naz BEHRAM

Kemaliye

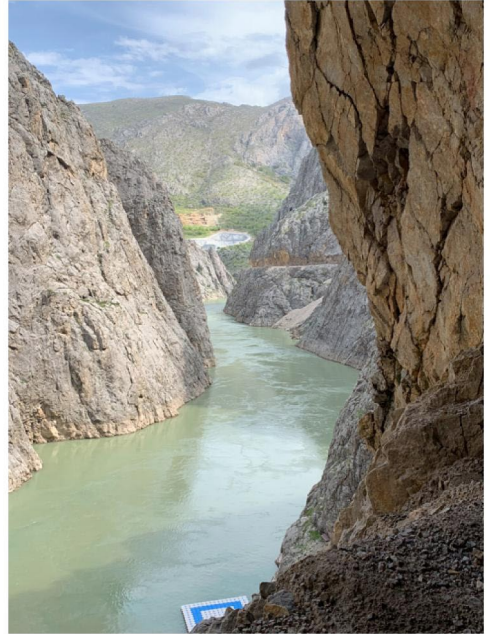
Herkese merhaba, bugün sizlere uzun zamandır görmek için son derece heyecanlı olduğumuz ve geçen haftalarda nihayet gitme şansını elde edebilmiş olduğumuz bir yerden bahsedeceğiz: Kemaliye. Bu şirin küçük ilçe Fırat'ı oluşturan iki ana koldan biri olan Karasu Nehri'nin yarımış olduğu bir kanyonun kıyısında konumlanmış. Rivayetlere göre, bu Dünya'nın en büyük kanyonlarından biri. Bu kanyon öylesine zorlu ki, onu aşan bir yol yapılması tamı tamına 135 yıl sürmüştü. Nesilden nesile geçen emekle tamamlanan Taş Yolu, Kemaliye'yi Divriği'ye bağlayan, yükseklik korkusu olanların gitmemesini tavsiye ettiğimiz adrenalin ve heyecan dolu bir maceraya atılmak isteyenlerin adresi. Her ne kadar biz "şehirli" için bu yol

adrenalin ve macerayı belki biraz da korkuyu çağırıyor olsa da, aslında lokal insanlar için günlük hayatın parçası zira İstanbul ve Ankara yollarını neredeyse 200 kilometre kadar kısaltmakta. Bizi bu zorlu yollar boyunca güvenle ve tedbiri asla elden bırakmadan götüren şoförümüz Hüseyin Bey, bize yolu tamamlamak için türlü zorluklara göğüs gererek alana demir parçalar taşıdığı günleri de anlattı; yakın tarihle iç içe ve bölge insanının sıcakkanlılığını yansıtan bir yolculuk yapmış olduk.

Yolun komşusu olduğu uçsuz bucaksızcasına uzanan, sağlı sollu yükseltileriyle güneş ışınlarına bile geçit vermeyen Karanlık Kanyon, haziran sonu yapılan şenliklerde çokça ekstrem spora sahne oluyor. Bungee Jumping, yamaç paraşütü ve en önemlisi de wingsuit (oralıların deyimiyle yarasa adam) bunlardan bazıları. Belki bedenimiz İstanbul'a döndü ama ruhumuz hâlâ orada, o sıcak ortamın keyfini çıkarıyor ve bizi oraya geri çağırıyor. Kim bilir, belki hiçbirimizin aklına gelmeyecek kadar kısa bir süre sonra bu çağrıya uyabiliriz! Ayrıca rehberlerimiz Serhat ve Arda başta olmak üzere bu geziyi unutulmaz kılan her öğretmenimize, arkadaşımıza ve Esra Hanım'a çok teşekkür ederek yazımızı bitiriyoruz.

Görüşmek üzere Kemaliye!

Tamamlanmamış Hikaye

Gezginlerle turistlerin farkı nedir bilir misiniz? Turistler gezmek, görmek için dolaşırlar durmadan dünyayı. Gezginler ise ya bir şeyden kaçıyorlardır ya da bir şey arıyorlardır. Peki biz? Bir şeyden kaçıyor muyuz, belki. Bir şey arıyor muyuz, kesinlikle. Peki ne? Açıkçası biz de bilmiyoruz. Geçen yıl kitaplarda aramıştık. Önce İstanbul'daki kütüphanelere gitmiştik. Bulamamıştık. "Biraz daha uzağa?" diyip Paris'e gitmiştik. Güzel anılarla ama elimiz boş dönmüştük. Belki de dönmemiştik? Son gezimiz de dahil olmak üzere her gezimizde yeni şeyler keşfedip arayışımızı sürdürdük. Yeni arkadaşlar edindik. Bir sürü anıyla geri döndük. Arayışımız bitmedi ama ona biraz daha yaklaştığımızı hissettik. Küçük Kara Balık gibiyiz hepimiz. Belki biraz korkak ama öğrenmeye aç. İşte ilerleyen satırlar da son gezimizdeki yemeğimiz.

Kemaliye... Aklınızda bir şey canlandırıyor mu bu kelime? Yalan yok, birkaç ay öncesine kadar boş kümeyi benim için. Öyle bir yer mi vardı? Vardı

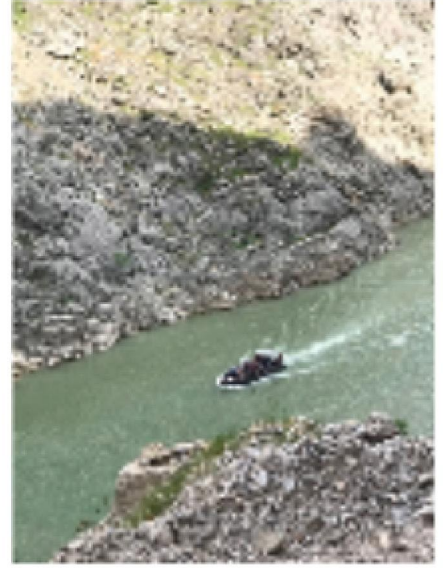
ve o kadar güzeldi ki. Birkaç hafta öncesine kadar bunun farkında bile değildim, değildik. Anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki ve hepsi buraya sığmayacak ne yazık ki. Ama hadi başlayalım. En başından, o eşsiz ve kelimeleri karşısında tir tir titreten yere gidiş yolundan başlamam en uygunu. Hatta Emine size anlatsın:

-Elazığ'dan Kemaliye'ye otobüsle geçtik, ilk başta düz olan yollar giderek kıvrılmaya, sonrasında yükselip alçalmaya başladı. Sağımıza baktık ve bir mavilik gördük. Her dönüşte kayboluyor, bir sonraki dönüşte tekrar belirliyordu. Yavaşlamak istiyorduk, Fırat Nehri'nin rengi bizi bizden almıştı. Sonunda güzel bir yerde durduk. Güneşli bir gündü, yüksek yollardan aşağıdaki maviliğe bakıyorduk. Benim aklımda tek bir düşünce vardı: "Suyun rengi neden bu kadar mükemmel?" Belki bilimsel bir açıklaması vardır, inanın bilmiyorum, ama hiç böyle güzel bir mavilik görmemiştim daha önce.

Etrafımdakiler de kendi düşüncelerine dalmıştı fotoğraf çekerken: "Sonra neden İstanbul'u sevmiyorsun diye soruyorlar bana.", " Buradan düşersek ne olur?"...

Emine'ye kesinlikle katılıyorum. Dağların arasındaki bu gizli kent o kadar mükemmeldi ki. Sessiz, sakin, huzurlu... Sessiz şehir olmayı hak ettin Kemaliye ve umarım en kısa zamanda da olacaksın.

Yapılacaklar listemizde olan ve tamamlanmış olmaktan çok mutlu olduğumuz şeylere gelirse eğer, listenin başında ocak ayında bizi ziyaret etmiş olan arkadaşlarımızın okulunu ziyaret etmek vardı. Orada bize eşlik eden yazarımız Esra Alkan'la söyleşimizi yaptık. İlerleyen

günlerdeyse 84 maniyle süslenmiş Mani Yolu'nu gezdik, Kanyon turu yaptık. Bir tarafı uçurum dağ yollarında nefes alışlarımız hızlanarak ilerledik. Bunların yanı sıra çok fazla yer gördük, 3 güne çok fazla şey sığdırdık. Bol bol sohbet ettik, gerçekten sayamayacağımız kadar çay içtik, hatta bir ara tavla bile oynadık. Bir de ikinci günümüzde bir yeri ziyaret ettik. Bizim okuldaki bir yeri anımsatıyor aslında. Selen'den dinleyeceğiz burayı da:

-Doğruyu söylemek gerekirse Kemaliye gezisinin her şeyini çok beğendim ancak görmeyi beklemediğim şeylerden bir tanesi de Kemaliye Doğa Tarihi Müzesi'ydi. Ağabeyim jeofizik mühendisi olduğu için bana sürekli mesleğiyle ilgili bilgiler verir. Bu nedenle doğa tarihi ilgimi oldukça çekiyor. Ayrıca eve taşlar getirip bana anlattığından oldukça haşır neşirim bu konularla. Fakat Kemaliye Doğa Tarihi Müzesi'nde daha önce hiç görmediğim taşları, ayrıca hiçbir zaman inceleme fırsatımın olmadığı fosilleri görme şansını yakaladım. Üstelik büyük bir kısmı o yöreye aitti. Kemaliye'nin balıkları, dağ keçisi, taşları, fosilleri... Müzeye girdiğim ilk andan itibaren buraya ağabeyimin

de gelmesi gerektiğini anladım. Bizlere bilgiler aktaran kişilerin de oldukça sempatik ve canayakın olmaları da müzenin muhteşemliğini arttırdı. Müzeden çıkarken sürekli kafamda bütün bunları nasıl bir araya getirip sergilediklerini bulmaya çalışıyordum. Mutlaka Kemaliye'ye bir kere daha gelip bütün güzelliklerini görmek ve ağabeyime bu müzeyi göstermek istiyorum.

Baksanıza hepimizin belli düşünceleri olsa da hiçbirimiz tanımlayamadı tam olarak Kemaliye'yi. Ama şunu söyleyebilirim ki hepimiz tekrar gitmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Hatta aramızda planlar yapmaya başlayanlar bile var. Hem orayı hem de orada tanıştığımız insanları tekrar ziyaret etmek, kulağa hoş geliyor. Belki bir gün, neden olmasın? Zaten hiçbirimiz bu hikayenin bitmediğini biliyoruz. Daha gezeceğimiz çok yer var. Hem Kemaliye'de hem de dünyanın geriye kalan her yerinde.

Beliz Selen ZOROĞLU
Ekin ERBAŞ
Emine TAHA

Diyarbakır'ın Uzak Bir Köy Okulundan Billur Bir Ses: Arda Karadağ

Röportaj

Dört yıl öncesinde Diyarbakır'a, devlet tarafından ataması yapılanaya kadar, Türkiye'nin yaklaşık 10 farklı şehrinde yaşamış; öğretmenlik mesleğine yürekten bağlı, kendisini tanıma fırsatına ulaşabildiğim için oldukça müteşekkir olduğum, aslen Amasyalı, 25 yaşında, gençcik, ileri görüşlü, içten ve idealist bir öğretmen: Arda Karadağ...

—Merhabalar, ben Saint Joseph Lisesinden Ece Eroğlu, sizinle okul dergimiz Kardelen için bir röportaj yapmak istiyorum. Öncelikle geçmiş öğretmenler gününüzü kutlarım, bu mesleğin taşıdığı değer paha biçilemez.

—Çok teşekkür ederim...

—Sizi biraz tanıyalım...

—1993 doğumluyum. Babam asker olduğu için, çocukluğumdan beri sürekli yer değiştiriyorduk. O nedenle kendimden Türkiyeli diye bahsediyorum. İlkokulu Kars, Sarıkamış'ta okudum. Sonrasında babamın tayini çıkınca Çanakkale'ye, Gelibolu'ya, gittik. Liseyi Samsun Anadolu Öğretmen Lisesinde okudum. Fen liselerinin puanı çok yüksekti ve kıl payı kaçırdım. Anadolu Öğretmen Liseleri de o dönemde prestijli okullardı, ben de "en azından iyi bir eğitim alabilme" gözüyle baktım. Bu liseden mezun olunca da haliyle, aklımda meslek olarak öğretmenlik oluşmuştu; eğitimini de liseden almıştım. Üniversiteyi bir yıl Sinop'ta, bir yıl da Erasmus programıyla yurt dışına giderek orada okudum. Sinop Üniversitesinde kendimi pek geliştiremeyeceğimi fark edince Samsun Üniversitesine yatay geçiş yaptım. İki yıl da orada okuduktan sonra mezun oldum.

—Yani, öğretmenlik mesleği uzun süredir aklınızdaydı?

—Aslında tam da öyle sayılmaz. Öncesinde mühendis olmak

istiyordum, bir ara babam gibi asker olmayı düşündüm. Baktım; mühendislikte de insanla uğraşacağım... Ama eğitilmemiş yetişkin insanla uğraşmak çok zor. Ben de en azından eğitilmemiş küçük insancıklarla uğraşayım diye düşündüm. (Gülüyor.) Onlara bir şeyler kazandırabiliyorsunuz ama yetişkin insanlarla muhatap olduğunuzda, onlara geçmişte kazandırılmamış birtakım şeyleri kazandıramıyorsunuz.

—Sizi bu mesleği seçmeye yönlendiren bir etken, faktör oldu mu?

—Lise bitmeye yakın, öğretmenlik mesleği kafamda iyice şekillendi. Üniversitede 5 günlük bir staj vardı. Bu

staj normalde pek öğretici olamaz, daha çok kâğıt üzerindedir. Ancak staj sırasında çocuklarla aynı havayı soluyunca, bir nevi kısa süreli bir öğretmenlik deneyimi gibi oldu benim için.

—Diyarbakır'a gitmeden önce Antalya'da öğretmenlik yapmış mıydınız?

—Hayır, yapmadım. Üniversiteye giriş sınavını da öğretmenlik sınavlarını da hep ilk girişimde kazandım. Hatta hep, "Bir yıl keşke kazanamasaydım sınavı da Antalya'da yaşasaydım." demişimdir.

—Antalya demişken... Aileniz, arkadaşlarınız... Hepsi Antalya'da ve siz Diyarbakır'da, ailenizden uzaktasınız. Bu durum sizin için ne ifade ediyor?

— Şöyle söyleyeyim, aslında ilk yıl -daha doğrusu ilk yılın birinci dönemi- pek bir şey anlamadım. Benim yaşadığım yer çok kozmopolit: Türkmenler, Zazalar, Kürtler, Ermeniler... Hepsinin de kültürleri, dilleri birbirinden farklı, onları öğrenmek için öyle uğraştım ki, kimi zaman kendime vakit ayıramadığım zamanlar oldu.

—Peki, daha sonra?

—Daha sonra insanları tanıdım, az buçuk öğrendim. Mesela Zazalar'da "Bana bir çay koy, da içeyim." diye bir şey olmadığını öğrendim. Onun yerine "Bana bir çay kaç da içeyim." derlermiş. Zazalı öğrencilerim bana -Arda ismi daha çok erkeklerle konulan bir isim olduğundan- "Öğretmenim, babanız isminizi niye Arda kaçmış?" diye soruyorlar. Bu tip olaylar başta komik geliyordu. İlk yılın ikinci dönemi gibi, buranın çok farklı olduğunu fark ettim ve yalnızlaşmaya başladım.

—Sizin gibi büyük şehirlerden Diyarbakır'a gelen başka öğretmenler yok muydu?

—Diyarbakır'ı tercih eden insanlar, çoğunlukla Diyarbakır çevresinden gelen insanlar. Batı'dan gelen, genel itibarıyla yok. Gelen tek tük kişiler de bir yıl sonra evlenip gidiyorlar. Çocuklar soruyorlar bana, "Öğretmenim niye artık tayin istemiyorsunuz memleketinize?" diye. "Evlenmediğim için buradayım." diyorum onlara.

—Memleketinize geri dönmeyi istiyor musunuz? Antalya'ya, "bir daha geri gelmemek üzere gitmek" gibi bir fırsat çıksaydı değerlendirir miydiniz?

—Babam işinden emekli olunca Antalya'ya yerleştik yani ailem orada. Şu şekilde, eğer, Antalya'ya gidip, orada öğretmenlik mesleğine devam edebilme gibi bir şansım olacaksa tamam. Ancak, Antalya'ya dönüp öğrencilerimi, mesleğimi bırakmak... Hayır. Onu aklımın ucundan bile geçirmedim.

—Mesleğinizi, öğrencilerinizi seviyorsunuz... Onlarla ilişkiniz nasıl?

— Bana yanlışlıkla "anne" diyen çok öğrencim oldu. Küçük oldukları için araya bir sınır koyamıyorum. Bana "sen" diye hitap ediyorlar. Gerek aşı olurken bana sarılıp tuttuklarında gerek oyun oynarken yere düşüp ağlayarak geldiklerinde onları itemiyorum... Yaş büyüdükçe öğretmenle öğrenci arasındaki sınır belirginleşir. Bizde yok o işte. (Yeniden gülüyor.)

—Sizi hem bir öğretmen hem bir anne hem de akıl danışabilecekleri bir abla olarak görüyorlar: Bu çok güzel bir duygu olmalı.

—Evet. Ayrıca, korkmuyorum; iyi niyetimi suiistimal ederler mi, aradaki sınırı koruyabilir miyim, diye. Belki yetişkin olsalar böyle düşünmezdim, korkardım ama gerçekten o kadar masumlar ki! Arkadan saçımı çeken,

kendi aralarında bana şaka yapanlar oluyor. Ben küçükken bunların hiçbirini öğretmenime yapamaz, hatta ona dokunamazdım bile. Enteresan bir şekilde, bunlar benim çok hoşuma gidiyor. Bu çocukların çoğunun geniş aileleri var. Çocuklar böyle büyük ailelerin içinde anne babalarıyla o kadar yakın olamıyorlar.

—Demek çocuklar, evde alamadıkları ilgiyi okulda, sizden temin ediyorlar.

—Aynen öyle.

—Okulunuzdan biraz bahseder misiniz?

—Okulda yaklaşık 30 öğrencimiz ve 3 öğretmenimiz var. Okulumuzda ana sınıflar ile 1. sınıftan 4. sınıfa kadar farklı seviyelerde öğrenciler var. 1. sınıflar, 2. sınıflarla, 3. sınıflar da 4. sınıflarla aynı sınıflarda eğitim görüyorlar. Okul taş bir bina. Yerler kara beton, ki bu gözümü çok rahatsız ediyor. Hem çok soğuk oluyor hem de çok fazla toz biriktiriyor. Şimdi fayans döşettireceğiz o sorunun önüne geçebilmek için. Okulda sobayla ısınıyoruz. Hatta kömür ve tezekle ısınıyoruz. Her gün sobayı biz yakıyoruz, temizliği biz öğretmenler yapıyoruz -bir toz bulutu kalkıyor ki göz gözü görmüyor sınıfta- çünkü yeteri kadar eleman yok. Hayatımda hiç sobalı evde bulunmadım, dolayısıyla da tezek yakmayı bilmiyordum. Bu okula tayinim çıktığı zaman, internette soba yakma videosu aradığım oldu.

—Öyleyse burada bazı ilkler yaşadığınız...

—Evet öyle. Sobayı yakacağım derken her yerimi yaktım, yanmayan yerim kalmadı. Neyse ki zamanla alışabildim. Önceleri sobayı 15 dakikada yakıyordum; bunu, ilerleyen zamanlarda 10 dakikaya düşürmeyi planlıyorum.

—Öğrencilere geri dönersek, çocuklar teneffüslerde ne yapıyorlar?

—Ben Diyarbakır'a ilk geldiğimde 3 yıl boyunca daha büyük bir okulda çalıştım. O okulda sobayı yakmam, temizlikle uğraşmam gerekmiyordu. Okulun kaloriferi ve temizlik görevlileri vardı. Bu okulda farklı bir özellik var:

Çocuklara teneffüste oynasınlar diye top veriyoruz ve 20 kişi tek bir topa oynuyor... Hani, "Biz burada 3 kişi bir topa oynayalım, diğer 5 kişi orada başka bir topa oynasın." demiyorlar. Takım ruhu var. Yerler çamurlu olduğu zaman kayıp düşmesinler diye top vermiyoruz. O zaman da yere sopalarla bir şeyler çiziyorlar veya çukurlar kazıp "mangala" diye taşlarla oynanan eski bir Türk oyunu oynuyorlar. Oynamak için seksek yapacaklarsa, önce sopayla yere kutularını çiziyorlar, sonrasında silik oluyor diye su şişesinin ucunu deliyorlar ve o çizgileri suyla yapıyorlar. Hava çok sıcak olmadığından da çizgiler, bir yarım saat silinmeden durabiliyor. Gerçekten çok zeki çocuklar.

—Siz söylemeden kendileri mi akıl etmişler?

—Aynen... Ben hiçbir şey söylemediğim gibi, onu düşünmek aklıma bile gelmez zaten.

—Saint-Joseph Lisesini, bizi, nasıl buldunuz?

—Sizi Facebook'tan buldum. Aslında bir arkadaşım var, o da bir Fransız lisesinden mezun. Bana kardeş okul projesinden bahsetti. "Neden başvurmuyorsun?" diye sordu. Ben de düşündüm, olabilir mi, diye. Genelde yüzünü Doğu'ya çeviren pek kimse olmuyor, ne yazık ki. Hatta bir ara, "Acaba unutuldum mu?" diye sorguluyordum. Üniversitede derslerim çok iyiydi, hatta yurt dışına gönderildim, bundan ötürü de onun listesindeydim. Ve... Buraya geldim, sadece bir sıfırdım. Burada yaşıyor muyum, yaşamıyor muyum belli değildi. İnsanların benden haberi yok gibi hissediyordum. Yalnızlıktan sanırım, kimse sesimi duymayacakmış gibi hissediyordum. Siz sesimi duydunuz; benimle, çocuklarla ilgilendiniz. Çok teşekkür ederim.

—Biz teşekkür ederiz... Sizce çocukların, bu kampanyaya tepkisi nasıl olacak?

—Küçük bir anekdot vereyim. Bir gün, çocuklara yaş pasta yaptırdım. Getirdim sınıfa, çıkarttım karton kutusundan pastayı, yedik güzelce. Bir öğrencim yanıma

geldi, "Öğretmenim bu kutuyla bir işiniz var mı?" dedi. Dedim, "Karton, kâğıt bir kutu. İçi zaten pasta olmuş. Ne yapacaksın bununla?" "Oyun oynarım ben onunla." dedi. "Başka bir kutu vereyim sana, oyna oynayacaksın." dedim. "Yok," dedi. "Ben oynarım bununla." Başka bir gün, onlara oyun hamuru vermiştim oynamaları için. Oyun hamuru beyaz renkliydi. Bir öğrenci kutudan çıkarmamış hamuru, bana getirdi kutudan çıkarmam için. Ben de makasın ucuyla tuttum hamuru ve yukarı doğru çektim. Oyun hamuru sündü. Ben de dedim ki "Aaaa, aynı Maraş dondurması!"

—Biliyorlar mıymış, Maraş dondurmasını?

—Hayır, bilmiyorlarmış. Açtık telefonu, baktık internetten. Sonra konuştular aralarında, "Aayyy, acaba tadı nasıldır?" Ben de getirdim haftaya sınıfa. Onlar da küçük küçük kutulardaydı. O kutuları da atmadılar. Yıkayalım, içlerine bir şeyler koyalım diye.

—Maddi yönden eksikleri olan çocuklar, her şeyi değerlendirmek istiyorlar galiba. Bu materyalleri değerlendirmek büyük şehirlerde yaşayan çoğu çocuğun aklına bile gelmez çünkü.

—Elbette, yokluğun da büyük etkisi var. Örneğin bizim köyde internet yok; çocuklar şeker alacaklar, bakkal yok. Çocuk abur cubur istese alabileceği bir yer bile yok ki benim küçüklüğümde, babam elma şekeri bulamadı diye -o zamanlar büyük bir yerde yaşamıyorduk- ne kadar ağladığımı biliyorum. Bu çocuklar, yapıştırıcıları bittiğinde; yenisini alabilmek için 2-3 hafta, belki de bir ay, ailelerinin şehre inmeleri için bekliyorlar. Bir öğrencimizin dışı şişmişti ama hastaneye gidemiyordu çünkü Akdeniz anemisi hastalığına yakalanan kardeşinin iki hafta sonra doktor kontrolü vardı ve ailesi, onu da kardeşiyle beraber götürceklerdi. Anne babası daha önce inemeyecekleri için şehre -vasita yok doğru düzgün zaten-, çocuk tam iki hafta boyunca şişik dişle okula geldi. Şahsen hiçbir şey yapamamış ve çok üzülmüştüm.

—Çok fena gerçekten... Şehre inmemek için yapılan şeye de bakın!

—Evet, öyle. Mesela, köyde su yok. Su birikintisinden su içmeye çalışan öğrencim olduğunu biliyorum.

—Nasıl... Su yok derken?

—Beş yıl öncesine kadar su sorunları yokken bu aralar çok kötü. Zaten Güneydoğu Anadolu'da kuraklık problemleri vardı. Kuyular kurumuş, sürekli sondaj yapıyorlar. Çoğu zaman sular gidiyor. Bir gidiyor, bir daha 2 gün boyunca gelmiyor.

—Görünüşe bakılırsa birçok ailevi, maddi ve manevi sorunlarla uğraşıyorsunuz. Şüphesiz ki bunlar omuzlarınıza büyük bir yük bindiriyor... Öyleyse, anlattığınız bunca zorluklara rağmen sizi Diyarbakır'a bağlayan şey nedir?

— (Birkaç saniye duruyor.) Yani, yeni bir şeyler yaratmak... Farklı bir şey yapmak çok hoşuma gitti. Bir çocuk ilk geldiği zaman, tuvalete gitmeden önce sizden izin alması gerektiğini bilmiyor. Parmak kaldırmadan konuşamayacağını farkında değil. Bir bakıyorsunuz sene sonunda, hepsi kendinize benziyor. Hem duygusal yönden hem de tavırlar açısından... Bana öğrencilerim soruyor, "Diyarbakır'da ilk gittiğin büyük okula dönmek istiyor musun?" diye. Diyorum, "Bana bir şal gibi bir şeyin verin, sizi koyayım içine, eğer sizleri de yanıma alabileceksem, evet." Eskiden arkadaşlarımın videolarını izliyordum, onların beraber yaptıkları şeylere bakmak beni çok kötü

hissettiyordu. Sonra dedim kendime: "Neden bakıyorum ki onların baktıklarına? Ben burada çok güzel bir şey yaptım: Kendimi yoktan var ettim."

—Çok azimliymişsiniz...

—Normalde azimli bir insan değilimdir. Asla hırslı bir insan da olmadım. Ancak; çocuklarla tanıştıktan sonra, vazgeçemiyorsun. Bir gün bir şarkı mırıldanıyordum, bir baktım ertesi gün bir öğrencim aynı şarkıyı mırıldanıyor. Çocuk büyük ihtimalle o şarkıyı hayatında ilk defa duydu, sözleri bilmiyor. Sene başında bir öğrencim vardı. Bir gün ders işliyorum, kalktı ayağa. "Nereye gidiyorsun?" dedim. "Tuvalete gidiyorum, a!" dedi. Ben kalakaldım. Dedim, "İzin alman gerekiyor." "Niye?" diye sordu. Düşündüm ben de, neden izin alması gerekiyor, diye. Çocuk, kurallar olduğunun farkında değil. Sene sonundaysa çok değişmişti, o öğrenci.

—Diyarbakır'da ilk çalıştığınız okul nasıldı?

— Ben böyle şeyleri o okulda hiç görmemişim. Üç yıl orada çalıştıktan sonra, geçen yıl tayinimi istedim. Bu yıl da, daha küçük, daha uzak bir köy okuluna tayin istedim. Neden istedim, ben bilmiyorum. Aslında kıdemli olduğun için daha iyi bir okula gidebiliyordum.

—Demek ki siz tercihinizi o yönde yapmışsınız.

—Aynen öyle... Mantıklı bir sebebim yok aslında. Tamamen vicdan, içgüdü meselesi.

—Peki, okulumuzun abi-abela-kardeş mektup projesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

—Bence bu proje, çocukların çok hoşuna gidecek. Mesela benim ev arkadaşım çocuklara şeker, lolipop göndermişti. Daha sonra öğrenciler, ev arkadaşıma mektup yazarak teşekkür etmişler. Çocukların çok mutlu olacaklarını düşünüyorum, bu projeye. Ayrıca, birileriyle iletişime geçtikleri zaman unutulmadıklarını fark ediyorlar. Belki bunun için yaşları daha küçük ama başka yerlerde de insanlar olduğunu anlıyorlar. Doğu'yla Batı arasında bir bağ olduğunu fark ederlerse kendilerini daha az dışlanmış hissedeceklerini düşünüyorum.

Benim için çocukların okuma yazma öğrenmelerinden ziyade, ülkemiz için faydalı birer vatandaş olmaları daha önemli. Her zaman öğrencilerime diyorum ki: "Okumuş, eli kalem tutan bir hayırsız olacaksınız bu ülkeye, olmayın! Ben öğretmeyeyim zaten size okuma yazma."

"Eğer; hayırlı, vatansever bir vatandaş olacaksınız... Zaten öğrenirsiniz."

Ece EROĞLU

Kanada

Kanada Kuzey Amerika kıtasının kuzeyinde yer alır. 10 milyon kilometrekareye yakın yüzölçümüne sahiptir. Yüzölçümü bakımından dünyanın ikinci en büyük, toprak bakımından da dördüncü en büyük ülkesidir. Ülke halkı Britanya mirasına bağlıdır. Ülke, Fransa ve Britanya'dan gelen göçmenler ile kurulmuştur ve bu iki ülkenin izlerini taşımaktadır. Ancak ilerleyen zamanlarda Kanada, komşusu Amerika'dan teknolojik ve ekonomik açıdan etkilenmiştir. Kanada'da 15.yüzyıla kadar Aborijinler yaşamıştır. Ardından oluşan kolonileşmeye ülke bugünkü şeklini ve adını almıştır. Yapılan öz bildirim anketlerine göre mevcut nüfusun sadece %5'ini yerli halk oluşturmuştur. Kanada 10 eyaletten oluşmaktadır. Ülkenin başkenti Ottawa'dır. Kanada'da iki resmi dil vardır. Ülkenin büyük bir bölümü İngilizce bir kısmı ise Fransızca'yı resmi dil olarak kabul etmektedir. Kanada inanç özgürlüğü bakımından oldukça gelişmiştir. Öyle ki %24'lük bir kesim hiçbir dine inanmamaktadır. Turizm sektörü ve doğal güzellikler oldukça gelişmiştir. Özellikle nisan/mayıs aylarında düzenlenen müzik, tiyatro ve film festivalleri turistlerin yoğun ilgisini çekmektedir. Buz hokeyi ve kayak ülkedeki önemli spor dallarıdır. Kayak tesisleri ülkede fazlaca bulunur.

Kanada Mutfağı

Avrupa'dan türemiştir. Asya mutfağı ise artan göç ile ülkede gelişim göstermiştir.

Ülke içinde farklılık gösterebilen çeşitli, zengin bir mutfaktır. Ülke yemekleri Asya, Avrupa ve yerli mutfağı olarak ayrılır. Kiviak, Bannock, Pasifik somonu Aborijin mutfağından oluşmuştur. Poutine, tereyağlı tart, pierogi

Kanada Kültürü

Kanada çok kültürlü bir yapıya sahiptir. Ülkede Kanadalı kimliği altında dini ve kökenleri farklı birçok insan bir araya gelmektedir. Ülkede sağlık hizmetleri gelişmiş ve ücretsizdir. Buna karşılık ülkenin her alanında vergi oranları yüksektir. Silah kullanmak sıkı kontroller gerektirir.

İklim ve Hava Durumu

Kanada'ya karasal, kutup ve nemli kıtasal iklim hakimdir. Ülkede genel olarak kışları soğuk ve uzundur. Yazlar ise sıcak ve kısadır. Ülkenin en yoğun nüfuslu bölgesi olan Ontario eyaletinde kış koşulları daha yumuşaktır. Kanada'nın sahil bölgesi Britanya Kolumbiyası'nda ise ılıman iklim hakimdir. Görülen en yüksek sıcaklık 45 dereceyken, en düşük sıcaklık -63 derecedir.

Kanada Festivalleri

Quebec Yaz Festivali :

Her yıl düzenlenen bir eğlence ve müzik festivalidir. Birçok türden yüzlerce konser düzenlenir. 1968 yılından beri her temmuz yapılır. 11 gün süren festivale 1 milyonu aşkın seyirci katılır.

Vancouver Işık Festivali:

Kutlama havai fişek gösterileri ve yarışmalardan oluşur. 1990 yılından beri yapılan bu festival Vancouver'ın en bilinen gösterisidir. Havai fişek gösterilerinin yanı sıra açık hava ve konser etkinlikleri de düzenlenir. Festival her yıl yaklaşık 1,5 milyon kişiye ev sahipliği yapar. Temmuz ayında 10 gün boyunca devam eder.

Winterlude Kış Festivali:

1979 yılından beri Ottawa, Ontario, Gatineau ve Quebec olmak üzere dört farklı şehirde eş zamanlı olarak kutlanmaktadır. 2 milyondan fazla ziyaretçi almaktadır. Ülkenin en önemli turist çeken festivalidir. İnsanlar konser, yarışma ve spor aktiviteleriyle kışın tadını çıkarırlar.

Kanada Ulusal Sergisi:

Toronto'da gerçekleşir. Ülkedeki en önemli ve büyük çaplı fuardır. Düzenli yapılan en eski fuarlardan biridir. 1879'da tarım ve teknoloji teşvik etme, geliştirme amacıyla başlamıştır. Kanada'nın dört bir yanından gelen çiftçi, bilim insanı ve mühendisler gelenlere fuar boyunca üretimini sergiler. Fuar Toronto Sergi Alanı'nda gerçekleşir ve ağustos ayının ortasında ün eylül ayına kadar sürer.

Kanada'da ayrıca birçok festival daha düzenlenir : Toronto Film Festivali, Ottawa Bluesfest, Montreal Komedi Festivali, Karayipler Festivali

2018-2019 Rehberlik ve Psikolojik Danışma Servisi Çalışmaları

SAINT-JOSEPH LİSESİ'NDE
KARİYER BASAMAKLARI
CARREFOUR DES METIERS
AU LYCEE SAINT-JOSEPH

8 MAYIS 2019
Saat: 12.50 - 15.10
Yer: Küçük Avlu
9, 10, 11. sınıf öğrencilerine

8 MAI 2019
Heure : 12h50 - 15h10
Lieu : Petit quartier
Pour les élèves de 9ème, 10ème, 11ème

ACIBADEM
UNIVERSİTESİ

BAU

ACIKÖZÜ
ÜNİVERSİTESİ

İSTANBUL
BİĞİ ÜNİVERSİTESİ

İSTANBUL
ÜNİVERSİTESİ

KOC
ÜNİVERSİTESİ

MEF
ÜNİVERSİTESİ

ÖZYEĞİN
ÜNİVERSİTESİ

Sabancı
ÜNİVERSİTESİ

SUNY
The State University
of New York

YEDİTEPE
ÜNİVERSİTESİ

İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Esat Işık Cad. No: 62 Kadıköy, İstanbul
T: 0216 414 52 60 www.sj.k12.tr

EYLÜL

2018-2019 eğitim- öğretim yılı okul rehberlik ve psikolojik danışma komisyonu toplantısı gerçekleştirildi. Öğrenci tanıma fişi, veli tanıma formu tüm sınıflarda uygulandı.

Hazırlık sınıfına başlayan öğrencilerle tanıma amaçlı bireysel görüşmeler başlatıldı.

Yurt dışındaki üniversitelerin ve eğitim sistemlerinin tanıtılması amacıyla başvuru yapacak öğrencilerle görüşülüp bilgilendirme yapıldı.

26.09 2018 Çarşamba günü 12. sınıf öğrenci ve velilerine Campus France tanıtımı yapıldı.

28.09.2018 Cuma günü 11 ve 12. sınıflardan isteyen öğrencilere UBC Canada tanıtımı yapıldı.

EKİM

3.10.2018 Çarşamba günü 11 ve 12. sınıflardan isteyen öğrencilere UCL (UK) foundation tanıtımı yapıldı.

5.10.2018 Cuma günü hazırlık sınıfı öğrencilerine başarı ve verimli çalışma etkinliği uygulandı.

10.10.2018 Çarşamba günü 12. Sınıflardan isteyen

öğrencilere Galatasaray Lisesi'nde Sciences Po tanıtımı yapıldı.

11.10.2018 Perşembe günü 9. sınıf öğrencilerine kendini tanıma ve meslek seçimi konulu etkinlik uygulandı.

15.10.2018 Pazartesi günü Rehberlik Öğretmenlerine Montpellier Business School tanıtımı yapıldı.

16.10.2018 Salı günü 11. Sınıf öğrenci ve velilerine Campus France tanıtımı yapıldı.

22 Ekim haftası hazırlık sınıflarına otobiyografi uygulandı. Ekim ayı boyunca hazırlık sınıfı öğrencileriyle bireysel görüşmeler devam etti.

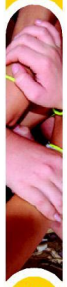
KASIM

7.11.2018 Çarşamba günü 10. sınıf öğrencilerine ve velilerine Yurt Dışı Eğitim Fuarı düzenlendi.

9 Kasım 2018 günü itibarıyla tüm hazırlık sınıfları bireysel tanıma görüşmeleri tamamlandı.

12 Kasım haftası hazırlık sınıfı öğrencilerinin otobiyografi formları değerlendirildi.

14 Kasım 2018 Çarşamba 12. sınıf öğrencilerine Turgay Polat tarafından "Geleceğin Meslekleri" konulu konferans yapıldı.

14 Kasım 2018 Çarşamba 12. Sınıftan belirlenen öğrencilere Fransız Konsoloslğu tarafından Campus France toplantısı yapıldı.

15 Kasım 2018 Perşembe günü 9. Sınıf öğrencilerine “kendimi anlatıyorum” formu uygulandı.

21 Kasım 2018 Çarşamba günü 12. sınıf öğrencilerine Sait Gürsoy tarafından üniversite sınav sistemi semineri yapıldı. Aynı gün öğleden sonra 11 ve 12. Sınıf velilerine sınav sistemi anlatıldı.

23 Kasım 2018 Cuma günü hazırlık sınıflarına zorbalık konulu etkinlik uygulandı.

29 Kasım 2018 Perşembe günü 9. Sınıf öğrencilerine Psikiyatrist Sinem Acar Bahadır tarafından “Sigara ve Madde Bağımlılığı” konulu konferansı verildi.

ARALIK

3-7 Aralık 2018 tarihlerinde hazırlık sınıfı öğrencilerine madde bağımlılığı eğitimi yapıldı.

10-13 Aralık 2018 tarihlerinde 12. Sınıf öğrencileri için Fransa Üniversite başvuruları yapıldı.

11 Aralık 2018 tarihinde 10. Sınıf öğrencilerine Kendini Değerlendirme Envanteri Uygulandı.

18 Aralık 2018 Salı günü 12. Sınıf fen öğrencilerine INSA üniversite tanıtımı yapıldı.

OCAK

7-11 Ocak 2019 tarihlerinde hazırlık sınıflarına TBM çalışmaları kapsamında “siber zorbalık” çalışması yapıldı. 17 Ocak 2019 Perşembe günü 9. Sınıf öğrencilerine TBM çalışmaları kapsamında “siber zorbalık” konulu etkinlik uygulandı.

Birinci dönem sonuna kadar lise son sınıf öğrencilerinin (102 öğrenci) Fransa başvuru dosyalarının yükleme ve kontrol işlemleri yapıldı.

Lise son sınıf öğrencilerinden Kanada, Hollanda, İtalya, İngiltere ve Amerika'ya üniversite başvurusu yapanlardan (100 öğrenci) 1. Dönem gerekli evrakları hazırlanıp yüklendi.

ŞUBAT

28 Şubat Perşembe günü 9. Sınıf öğrencilerine Prof. Dr. Nihat Berker tarafından “MIT, Spin Camları ve Fransız Edebiyatı” konulu seminer verildi.

11 Şubat 2019 tarihinde 12. Sınıf öğrencilerine Galatasaray Üniversitesi iç sınav başvuruları başladı.

12 Şubat-6 Mart tarihleri arası 12. Sınıf öğrencilerine YKS başvuruları alınmaya başladı.

14-17 Şubat 2019 tarihlerinde okulumuz adına Sn. Gülriş Uzgören Fransa'da Üniversite Fuarına katıldı.

MART

1 Mart 2019 Cuma 12. Sınıf öğrencilerine Galatasaray Üniversitesi gezisi yapıldı.

11 Mart 2019 tarihinde okul öğretmenlerine yönelik TBM çalışmaları kapsamında “madde bağımlılığını önleme” broşürü hazırlandı ve gönderildi.

12 Mart 2019 Perşembe günü 9. Sınıf öğrencilerine TBM çalışmaları kapsamında “sağlıklı yaşam” konulu sunu yapıldı.

18-22 Mart 2019 tarihleri arasında hazırlık sınıflarına “başarı nedenleri” anketi uygulandı.

26-29 Mart 2019 tarihleri arasında 11. sınıflardan bir grup öğrenci ile üniversite tanıtımı amaçlı LYON gezisi yapıldı.

NİSAN

2 Nisan 2019 haftası “başarı nedenleri anketi” sonuçları değerlendirilip hazırlık sınıfı öğretmenleri ile paylaşıldı.

3 Nisan 2019 Çarşamba günü velilerimize Psikiyatrist Sinem Acar “Madde bağımlılığı semineri” düzenlendi.

8-12 Nisan 2019 tarihlerinde 9. Sınıf öğrencilerine yurtiçi ve yurtdışı üniversite sistemi konulu seminer verildi.

MAYIS

4 Mayıs 2019 Cuma günü hazırlık sınıflarında önümüzde ki yıl için “oryantasyon planlama” etkinliği yapıldı. Sonuçları değerlendirmek için alındı.

8 Mayıs 2019 Çarşamba günü 9,10,11. Sınıf öğrencilerine yönelik üniversitelerin katılımıyla “kariyer basamakları” etkinliği düzenlendi.

14 Mayıs 2019 Salı günü 11. Sınıf öğrencilerine Sabancı Üniversitesi gezisi düzenlendi.

21 Mayıs 2019 “Üniversite sınav sistemi” konulu seminer verildi.

SJ Rehberlik ve Psikolojik Danışma Servisi

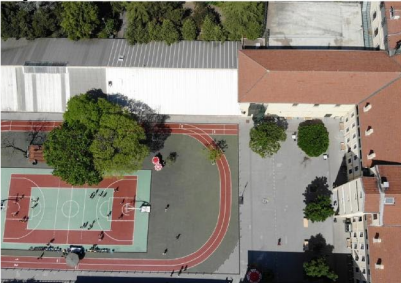
Concours Scientifique

Maske Boyama Atölyesi

Sport en fête

Nisa KILIÇ